

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

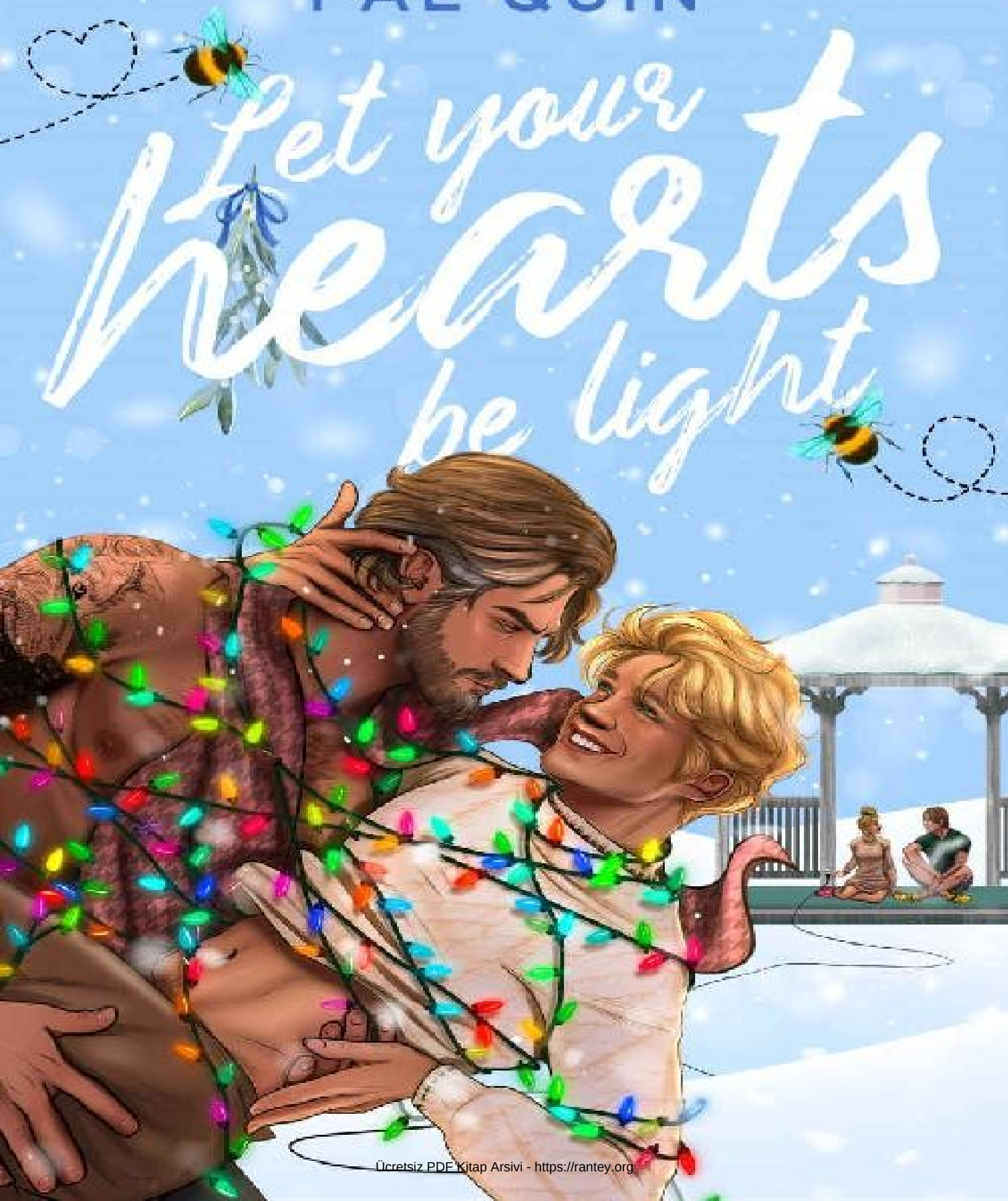
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE QUIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Let your
hearts
be light*

FAE QUIN

şel /ovc Heac1s 4e şigL1

Copyright © 2022 by Fae Quin www.faelovesart.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasaının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan, ölü veya başka türlü gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak ve İç Çizimler [Fae Loves Art](#) [Tipografi ve İç](#)
[Biçimlendirme](#)
[Sizi Koruyoruz Kitap Tasarımı](#)

İçerik uyarılarının ve kinayelerin tam listesi web sitemde mevcuttur:

sss.aeforesac1.coc

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26 Sonsöz

[Ayrıca Fae Quin](#)
[Yazar Hakkında](#)

Güneş ışığının huysuzu kocama ithaf olunur.

*Biraz daha fazla tatil büyüüne ihtiyaç duyan
herkes için.*

one

BAXTER

Kırk iki yaşında, kırık dökük bir fırını, sınırlı fonları ve huysuz bir genç kızı olan bekâr bir baba olmam beni harika bir Noel geçirmekten vazgeçirmeyecekti. Yapacaktım. Becca'yı sevmeye zorlayacaktım ve her şey yoluna girecekti. Tamamen, tamamen, tamamen iyi.

Belki de ona bir köpek almak en iyi fikrim değildi.

Çünkü Pogo'yu satın almak Becca'nın benim tamamen işe yaramaz biri olduğuma ve arkadaş edinmek için on altı yaşındaki birinin yardımına ihtiyacım olduğuna karar vermesini engellememişti. Kızımı seviyordum, gerçekten seviyordum, ama cazibemin bir kısmının herkesle arkadaş olmak olduğunu anlamıyor gibiydi - bu aynı zamanda hiç kimseyle arkadaş olmadığım anlamına gelse bile.

Bir lütuf ve bir lanet.

Popüler olmanın dezavantajı buydu.

"Baba." Becca gözlerini kırıştıırarak bana baktı, yeşil gözleri kısılmıştı, sarı saçları ustalıkla topuz yapılmıştı ve sinirlendiğinde kafasının üstünde bir sufle gibi sallanıyordu. "Ben ciddiylim."

"Evet, evet! Biliyorum Becca-boo, gerçekten biliyorum." Onu el sallayarak gönderdim ve mutfak adasında yoğurmakta olduğum Noel kurabiyesi hamuruna geri döndüm. Normalde bunu fırınımda yapıyor olurum ama... daha önce de belirttiğim gibi. Şu anda bozuktu.

Böylece fırıncı Baxter artık tıpkı benim yirmi dört yaşında aşçılık okulundan yeni mezun olduğumda yaptığım gibi evde yemek pişiriyordu.

Bu beni alçaltacaktı, bu yüzden kesinlikle iyi bir şeydi, değil mi?

"Baba." Becca ayağını yere vurarak sızlandı. Çorap giydiği için etkisi muhtemelen istediği kadar dramatik değildi ama... sonuç aynıydı. İç çekerek sertleştim, arkamı döndüm ve un kaplı parmaklarımı teslimiyetle havaya kaldırdım.

"Dinliyorum."

"Okulum bu yıl Noel Arkadaşları programı adında bir şey yapıyor. Bekâr ebeveynler diğer bekâr ebeveynlerle bir araya getirilerek, kaynaşmış aileler arasında eğlenceli tatil aktiviteleri deneyimlemeleri sağlanıyor." Gözlerini kırıştırdı. "Bunun asıl anlamı, yaşlılara yardım etmeye çalışmaları-"

"Ben *yaşlı* değilim."

"*Yaşlı*! Sıkıcı, sevimli küçük babalar yeni arkadaşlar edinir." "Dediğim gibi-"

"Baba!" Becca yine tepindi, sallanan topuzuna baktım ve oflarken minik eli saçlarını sabit tutmak için yukarı kalktı.

"Pekala, jiggly puff."

"Bu *Jigglypuff*. Söylerken durakladığını duyabiliyorum-ugh. Sen... sadece! Ugh, baba."

"Bunu gerçekten önemsiyor musun?" Ayıldım. Genelde bana böyle kızardı ama hepsi oyundu. Becca ve ben yakındık. Artık 'okul için fazla havalı' olduğundan ve küçük amigo kız arkadaşları sevgili babasından daha önemli olduğundan daha az. Okul yılının başından beri onlarla giderek daha fazla zaman geçiriyordu ve ben de onu özlemekten kendimi alamıyordum.

Çaresizdim. Bu yüzden köpek.

"Evet." Kesin bir ifadeyle başını salladı ve ben de ellerimi yüzümde gezdirme isteğine direnerek iç geçirdim.

"Neden?"

Bana cevap vermedi. Onun yerine üzerinde korkunç yeşil ve kırmızı grafikler olan bir broşür uzattı. Aslında Noel'in kralıydım, bu yüzden tasarımı değerlendirmek için her hakka sahiptim. Kelimelerin yarısı okunaklı bile değildi, ama dudağım dişlerimin arasına sıkışmış bir şekilde sayfaları çevirmeye başlarken bu gerçeği görmezden geldim.

Endişe midemin çukurunda çırpınıyordu ama onu sallamak için elimden Ka geleni yaptım
palı

. Bu iyiydi.

İyi olur.

İnsanları seven biriydim, peki neden bu kadar endişeliydim?

"İlk etkinlik önümüzdeki hafta. Bir kaseden isim çecekler ve arkadaşını seç."

"Ve sezon boyunca yabancılarla sıkışıp kalacak olmamız umurunda değil mi?" Açıklığa kavuşturdum.

"Lütfen." Becca bana sıırttı, "Ben sosyalleşmenin kraliçesi gibiyim." Bu oydu. Kraliçe arı Becca.

Amigo kaptanı ve öğrenci konseyi başkanı. Arı gibi sarışın ve iki kat daha vızıltili.

Bunu gerçekten *benim* için mi yapıyordu? Neden en başta yardıma ihtiyacım olduğunu düşündü? Kafam karışmıştı ama sonuçta gururum okşanmıştı. Önemsemesi çok tatlıydı. Ve belli ki, o sevimli küçük neşeli beyniyle bu mevsimde fazladan bir tatil neşesine ihtiyacım olduğuna karar vermişti. Muhtemelen fırının kapalı olmasının beni ne kadar sinirlendirdiğini anlayabiliyordu.

Temmuz ayında kapıları kapattığımdan beri kafam yerinde değildi, kafein almıştım ve yorgunluktan neredeyse halüsinasyon görüyordum.

Bunun için onu suçlayamam.

Bazen bana nasıl baktığını görebiliyordum ve endişesini takdir etsem de kendimi boktan bir baba gibi hissetmeme neden oluyordu. Benim için endişelenmesine hiç gerek yoktu, bu yüzden bir gülümseme daha yapıştırdım ve broşürün başına geri döndüm.

"Tamam." El ilanını ona geri verdim. "Beni de yaz. Ama sadece bunun bizim Holiday Hullabaloo'yu düzenleme yeteneğini etkilemeyeceğini biliyorsan."

"Hâlâ yemek pişirebilir ve arkadaş edinebilirsin baba." Bir göz devirme daha. Oh ne güzel.

Pogo mutfağa girdi, çıplak ayaklarımın üzerinde zıplayarak yürürken küçük pençeleri fayansın üzerinde *tıkırdıyordu*, kıllı vücudu ayak parmaklarımı ısıtıyordu.

"Pogo benim arkadaşım," diye takıldım, gözlerini tekrar devirmesini izlemek için. Gözlerini devirdi, gözlerini devirdi, gözlerini devirdi. Gözlerini biraz daha yuvarlarsa kafasından düşüp düşmeyeceğini merak ettim. Yine de sormadım. Bunu en son sorduğumda bana bir hafta boyunca sessizlik muamelesi yapmıştı.

Noel Arkadaşları.

Hmm.

Belki de o kadar kötü bir şey değildir?

Ayrıca... Becca'yı mutlu edecekse, buna değerdı.

Ve belkı de bana öyle bakmayı kesmesini sağlayabilirdim, sanki zihinsel bır çöküşten iki saniye uzaktaymışım gibi.

Sonraki hafta bır bulanıklık içinde geçti. Noel kurabıyesi tasarımlarımı sağlamlaştırdım. Balkabağı ekmeğı siparişlerimi yerine getirdim. Becca'nın Noel için istediğı yeni telefonu karşılayabilmek için ne kadar satış yapmam gerektiğini, fırının tamiratını ve yıllık Baxter's Bakery Christmas Hullabaloo'yu karşılamak için ihtiyaç duyacağım malzemeleri planladım.

Her yıl fırında düzenlerdim.

Tüm kasaba ücretsiz elma şarabı, naneli sıcak kakao ve her türden hamur işi için akın akın katıldı.

Beni yıl boyunca destekledikleri için bu benim geri verme yöntemimdi. Otuz yaşımda Fırın'ı açtığımdan beri her yıl yaptığım bır şeydi, gey amcalıktan gey babalığa terfi ettikten hemen sonra.

Becca, o sevimli yeşil gözlerini kırpiştırarak açtığı ve tatlı küçük çilli burnunu kıvırdığı, kız kardeşim onu göğsüne bastırırken ilk 'uuuuuugh' çığlığını attığı andan beri hayatımın aşkıydı.

Rebecca ve kocası Charles, Becca henüz dört yaşındayken vefat etmişlerdi. Artık onları neredeyse hiç hatırlamıyordu ve bunun iyi mi yoksa kötü bır şey mi olduğundan emin değildim. Bazen dünyada Rebecca'nın gülümsemesini ya da Charles'ın korkunç köftesini hatırlayan tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Haberi duyduktan sonra altı ay boyunca arabaya . Ama artık bu geride kalmıştı.

Bakmam gereken on altı yaşında bır çocuğım ve ne yaparsam yapayım her şeyin her seferinde ters gitmesine rağmen ayakta tutmam gereken bır işim vardı.

İyi ki pozitifmişim!

Teslim edeceğim son ekmeğı paketlemeyi henüz bitirmiştim ki Becca sonbahar serinliğıyle ön kapıdan içeri daldı, hırkası okul üniformasının bembeyaz düğmelerinin üzerine sıyrılmıştı.

"Geç kalacaksın!" Sadece üç metre uzakta olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak çok yüksek sesle bağırdı.

"Geç kalmayacağım," diye güldüm ve başımı salladım. "Toplantı altıdan önce değil."

"Giyinik değil misin?" Becca kollarını kavuşturdu, tüm yüzü öfkesinden buruşmuştu.

Artık yeni doğmuş bir bebek olmadığı için o kadar sevimli değildi ama yine de çok sevimliydi. Sinirlendiğinde bile.

Un kaplı sarı kazağıma ve çikolata lekeli kot pantolonuma düşünceli bir mırıltıyla baktım. "Kıyafet giydiğime yemin edebilirim," dedim dudağıma dokunarak. "Garip."

"Üstünü değiştir!" Becca beni merdivenlerden yukarı sürükledi, nefesinin altında küçük öfkeli mırıldanmalarla sırtımı iterken pantolonumdaki hala taze çikolataya dokunmamaya dikkat etti. Görünüşe göre hem '*en kötü*' hem de '*en utanç verici*' olan bendim.

Muhtemelen bunun için bir ödül almalıyım.

Pogo merdivenlerin yarısında bana çelme taktı ve Becca benim adıma ondan özür diledi, sanki gerçekten dünyanın en kötü pisliğiymişim gibi.

Corgi hiç şaşırmadan ona göz kırptı.

On beş dakika sonra, Becca'nın 'kabul edilebilir' bulduğu kıyafetleri giymiş ve kelimenin tam anlamıyla ortak minibüsümüzün sürücü koltuğuna zorla oturtulmuştum.

Okula giden yol her zamanki gibi çok güzeldi; beyaz hasır çitler yolun iki yanındaki kaldırımını çevreliyor, sonbahar yaprakları batan güneşte altın sarısı ve kırmızı renkte parlıyordu. Ekmeği toplantıdan önce değil de sonra teslim etmem gerekecekti ama şikayet etmedim. Bunun yerine radyoyu eski bir kanala çevirdim ve Becca'nın misilleme olarak kalçamı çimdiklemesine yetecek kadar yüksek sesle müzik açtım.

Ona sııttım, gazı kısıttım ve sonbahar kokusunun arabayı doldurması için camları açtım.

Bugün güzel bir gün olacaktı.

two

PAXTON

Bugün korkunç bir gün olacaktı.

Bunu öylesine söylemedim. Oğlum okuldan eve geldiğinde, yüzü asıktı, siyah saçları kulaklarına dökülmüştü ve bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Normalde beni gördüğünde heyecanlanırdı, her zaman coşkuluydu. Gerçekten açıldığı tek insan bendim ama bugün somurtkan, utanmış ve suçluydu.

"Ne yaptın sen?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bir kaşımı kaldırdım ve elimden geldiğince '*ben senin babanım*' havası yaydım.

İşe yaradı, çünkü pas geçti.

Çalışma tezgâhımın yanında tuttuğum kanepeye yığılıp ellerini havaya kaldırdığında, çelimsiz genç vücudu soğuk bir günde açan bir çiçek gibi soldu.

"Yani... Ben bir şey yaptım. Ve bundan hoşlanmayacaksın." Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi.

Yarım saat sonra lise spor salonunun kenarında garip bir şekilde duruyordum, saçlarım tahta tozuyla doluydu ve oğlum yanımda sarkıyordu.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım, ama gerçekten de bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Vazgeçecek . Ne de olsa buraya kadar gelmiştim.

Eğer Nathan'ın açıkça düşündüğü gibi olmasaydı programı bırakırdım. Hile yaptığını iddia etti. Her ne demekse.

"Bu kızın... *Becca*'nın... seninle konuşmak istediğinden emin misin?"

"Um." Nathan küçüldü. İri yarı bir çocuk için o anda inanılmaz derecede küçüktü. "Belki mi? Varlığımı bilip bilmediğini bile bilmiyorum, gerçekten."

"Senden hoşlandığını söylediğini sanıyordum."

"Şey, evet, yani. Belki yedinci sınıftayken? Ama bu son sınıf baba. Her şey değişir." Sesi o kadar bilge ve dünyadan bihaber geliyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. "Artık saçımı beğenmeyebilir."

"Hiç hoşuna gitti mi?" Çok uzun perçemlerini koparmak için eğilerek alay ettim. Nathan sadece homurdandı ve çaresizce omuz silkti.

"Bilmiyorum. Biz...um." Başını salladı. "Sadece babasından hoşlanıyorum, tamam mı?" "Tamam." ve kalabalığı düşünceli bir şekilde inceledim. Bundan hoşlanmamıştım.

Burada. Ama yine de hiçbir yeri sevmiyordum, gerçekten. Bu kasaba çok küçüktü. Çok kalabalıktı. Çok... neşeliydi. Burada herkes birbiriyle arkadaştı. Sanki hepsi aynı şakayı biliyormuş gibi kahkahalarını paylaşıyorlardı.

Ve hepsinden kötüsü Baxter Baker'dı.

Nathan'ın aşık olduğu kızın babası.

Eğer Nathan haklıysa, önümüzdeki iki ay boyunca birlikte olacağım adam. Oh ne güzel.

Baxter gün ışığıydı.

Gün ışığından nefret ederdim.

Duvarları zıplatır, yapılan her şakaya güler, uyuşturucu kullanan bir soytarı gibi etrafta zıplardı. Nabızı atan her şeyle arkadaştı ve Noel'de bir hayır kurumundan daha çok bağışta bulunurdu.

Prensip olarak ondan nefret ederdim.

Ama... oğlum için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, görünüşe göre bu olsa bile.

Kalabalık sessizleştğinde ve müdür arka duvar boyunca uzanan uzun beyaz masaya doğru ilerlediğinde, kaderimin mühürlenmek üzere olduğunu biliyordum. Nathan'ın yanımda titrediğini hissedebiliyordum ve odanın öbür ucunda iki Baker'ı ve sarışın kafalarını gördüm, hararetle ileri geri fısıldaşırken sallanıyorlardı.

Babası gibi, kızı gibi.

Tertemiz giyinmişlerdi. Ne bir kırıntı, ne bir toz zerresi, ne de yerinde olmayan bir saç teli vardı. Uzun boylu figürlerinin birbirlerine doğru nasıl eğildiklerini izledim.

Müdür Adams konuşmasını bitirdi ve isimlerle dolu kâseye doğru ilerlemeye başladı.

Bunun nasıl biliyordum.

Nathan beni

bilgilendirmişti.

İsim çekilişi gibi basit bir şeyi nasıl ayarladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten bilmek istemediğim için sormadım. Fırıncılara ve onların kıkırdamalarına bakarken kollarımdaki kaslar gerildi.

Bunu neden tekrar yapıyordum?

Nathan'a baktım ve büyük kahverengi gözlerinin beklentiyle nasıl genişlediğini fark ettim. Çene çizgisi boyunca kirli sakallar çıkmaya başlamıştı ve ben onun büyüme şekliyle gurur duyuyordum. Belki de tüm bunlar yaşlanma sürecinin bir parçasıydı. Onu desteklemem gerekiyordu. Bu her ne anlama geliyorsa.

Bu, muhtemelen dünyada beni en çok sinirlendiren adamla tatil 'gezilerine' çıkmak anlamına gelse bile.

Nathan'ın endişelenmesine gerek olmadığı ortaya çıktı. Ebeveynler teker teker diğer ebeveynlerle bağlantı kuruyor, fısıldaşıp dedikodu yaparken aileleri birbirine yaklaşıyor ve Baker'lar kenarda sessiz kalıyordu. Adams son iki isme ulaştığında her şey yerli yerine oturmuştu.

"Baker ve Montgomery?" diye seslendi ve iki küçük kâğıt parçasını muzaffer bir sırtışıla salladı.

Nathan yanımda çaktırmadan yumruklarını sıktı, sonra kirpiklerinin arasından bana bakarken terini silmek için ellerini ütüsüz düğmeli ceketinin üzerinde gezdirdi. Yakında aynı boyda olacaktık. "İşe yaradı!"

"Kesinlikle öyle," diye homurdandım, Baxter ve kızının bize doğru dönmesini izlerken yüzümü buruşturdum. Yürüdükleri süre boyunca fısıldaşıtlar ve ben kızgınlığımı çok fazla belli etmemeye çalıştım. Nathan'ın parmakları bileğime dokundu ve yalvaran bakışlarını karşılamak için son bir kez ona baktım.

"Lütfen, lütfen, *lütfen* bunu benim için mahvetme?"

Tanrım, çocuğun çok fazla inancı vardı.

Fırıncılar nihayet bize ulaştığında kaşlarımın arasındaki çatıklığı düzeltmek için çaba sarf etsem de, "Tamamen arkadaş canlısıyım," diye homurdandım. Göz korkutucu olabileceğimi biliyordum. Cüssem, kas kütlem ve vücuduma kazınmış çok sayıda dövmemle birlikte geliyordu bu. Ayrıca kardeşim Trent tarafından birçok kez "dinlenen bir sürtük suratım" olduğu söylenmişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Baxter'ın kocaman yeşil gözleri benimkilere göz kırparken ve dudakları her zamanki dostça küçük sırıtışına dönüşürken daha az şirret görünmeye çalıştım.

"Paxton! En sevdiğim *x-tra* havalı sihirbaz."

"Tamirci ya da genel müteahhidi tercih ederim."

"Tabii, tabii!" Bana göz kırptı, belli ki şakasını anlamamı bekliyordu. Ben gülmedim. Kasabada adında X harfi olan tek iki erkek olduğumuzun farkındaydım. Ancak bunun kutlamaya değer bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Boğazını temizledi, kızına bakarken biraz kıpırdandı. Bakıştılar ve bana döndü. Her yerde garip bakışlar vardı. Gözlerimi ikisine de diktim ve benzerliklerini fark ettim. Aynı düğme burunlar. Aynı çiller. Aynı gözler. Gerçi Baxter'ınkiler bir dişi geyiğinki kadar büyük ve yumuşaktı, dikenli kahverengi kirpikleri ise her göz kırpıştan sonra dalgalanacak kadar ağırdı.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, cildi kırılğan ve çürüktü, soluk menekşe rengi sadece yeşil gözlerini daha yeşil göstermeye yarıyordu.

"Görünüşe göre artık kankayız," dedi Baxter tekrar gülümseyerek. Her zaman gülümserdi. Tıpkı açık olduğu zamanlarda fırınına her gittiğimde olduğu gibi. Tıpkı onu market alışverişi yaparken, çimlerini düzeltirken ya da parkta köpeğinin bokunu toplarken her gördüğümde olduğu gibi.

Hiçbir anlamı
yoktu.

Boş.

"Elbette," diye homurdandım, sabır arıyordum.

Nathan, kendime hatırlattım. *Nathan'ı düşün.*

Nathan boğazını temizleyerek Becca'ya doğru döndü, yanakları kızarmıştı. "Selam." Dedi, soğukkanlı davranarak, ona yarım bir el salladı çünkü tam bir el sallamak açıkça çok fazla bağlılık olurdu.

"Hey," el salladı.

Bekledim.

Ama ikisi de başka bir şey söylemedi.

Becca, muhtemelen fark etmeyeceğimi düşündüğü için babasını gizlice dürttü. Ama ben fark ettim. Baxter tekrar konuşmaya başladı, çilli yanakları biraz kızarmıştı. "Ee... Sezon zorunlu kayak gezisi dışında başka ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, daha önceki kabadayılığının bir kısmı gitmişti.

Güzel. Bırak kıvransın.

Omuz silktim.

"Babam kurabiyelere bayılır," diye söze girdi Becca, açıkça durumun kontrolünü eline almıştı. "Onları pişirebiliriz. Süsleriz. Hepsi bu! Çok Noelvari."

"Oh evet. *Çok* Noelvari," diye onayladı Nathan. *Yüce Tanrım.*

"Güzel. Kurabiye."

Üçünün diğer üç zorunlu tatil aktivitesine karar vermesi tam yirmi dakika sürdü. *Zorunlu.* Hay sikeyim. Bu çok saçmaydı. Bu şekilde planlamak 'tatil neşesinin' amacını boşa çıkarmıyor muydu?

Kurabiye süsleme. Tatil

filmleri.

Ağaç kesimi.

Ve bir kayak kulübesine lanet bir gezi.

Öldür beni şimdi.

three

BAXTER

Belki de Noel Arkadaşım olarak atadığım kişinin kasabada benden gerçekten nefret eden tek adam olmasından daha fazla endişe duymalıyım ama iyimserdim. Bunu bir Noel meydan okuması olarak kabul edeceğimi düşündüm. Aklımı fırıncılıktan ve sürekli yorgunluğumdan uzaklaştıracak bir şey. Sevimli bir adamdım; sık sık gülümser, zekice olmasa bile şakalara gülerdim ve hataya yer vermeyecek kadar cömert olmakla övünürdüm.

Aslında, Paxton Montgomery'nin beni milyon watt'lık sırtışımla sevmesini sağlayamadıysam, bunu kesinlikle iyi seçilmiş birkaç parti kurabiye veya dünyaca ünlü balkabaklı çikolata parçacıklı ekmeğimle yapabilirim.

En başta beni bu arkadaşlık işine zorlayan Becca olmasına rağmen, tüm bu olanlar hakkında oldukça heyecanlıyım. Yeni bir arkadaş iyi olurdu! Hatta faydalı. Birlikte vakit geçirebilir, tatil hikâyeleri paylaşabilir, kakao içebilir ve ilahiler söyleyebilirdik. Gerçi Paxton Montgomery'nin ilahi söylemesi fikri en iyi ihtimalle gülünçtü.

Adam... daha iyi bir kelime bulamadım. Şey...

Huysuz.

Büyük. Kalın. Göz korkutucu. Bolca dövmesi, sakalında biberden çok tuzu ve dalgalı, kumral saçları vardı. Belki sadece biraz utanıyordum.

İtiraf etmek gerekirse, aylık abonelik ücreti ödediğim *Nice Wood* oduncu porno sitesinin web sayfasından fırlamış gibi görünüyordu.

Benim de sırlarım vardı, o yüzden beni dava et.

Onun cüssesine kıyasla ben sırık gibiydim ve göbeğimin yumuşaklığı yılların beni yakalamasından ve her gün yediğim lezzetli yemeklerden kaynaklanıyordu. Her zaman tek başıma yaptığım ama artık Pogo'nun da eşlik ettiği sabah koşularım beni zayıf tutmaya yardımcı oluyordu ama yaşlandığım gerçeği karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, bununla barış içindeydim.

Yaşlanmak hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyordu ve bu bir lütuftu.

Arabamdan inip Montgomery'lerin evinin önündeki kaldırıma çıktığımda ellerim titriyordu. Evim şehrin öbür ucundaydı, aslında olabildiğince uzaktaydı. Bunu muhtemelen bir alamet olarak kabul etmek istemedim.

Meşhur balkabaklı somunlarımdan üçünü teneke kutulara doldurmuştum, mükemmel bir şekilde kesilmiş yürüyüş yolundan geçerken ve şaşırtıcı derecede sağlam ön verandaya zıplayarak çıkarken kollarım şekerlemeler ve iyi niyetle doluydu.

Montgomery'lerin evi kasabadaki eski binalardan biriydi. Rahat. Küçük. Ev gibi. Arka tarafta Paxton'ın tüm yetenekli maskaralıkları için kullandığından emin olduğum bir eklenti vardı. 'Tamirci' demeyi tercih ettiğini söylemişti ama ben onu bir ev sihirbazı olarak düşünmekten kendimi alamıyordum. Aslında, belki de pek Noel'e yakışan bir davranış değildi ama bir yanım yeterince para biriktirmeyi başardığımda onu fırını tamir etmesi için işe almam konusunda ikna edebileceğimi umuyordu.

Hepsini

değil.

Sadece.

Biraz.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve eklemlerim tahtaya çarpmadan önce kapı açıldı ve Nathan Montgomery'nin şüpheli ama sevimli yüzüyle karşılaştım.

"Merhaba!" Neşeyle, ellerim o anda meşgul olduğu için omzumu ona doğru sallayarak "Merhaba!" dedim. Balkabağı ve baharat kokusu aramızdaki havayı doldurdu ve Nathan'ın ekmek somunlarına çocuksu bir merakla, sonra da güvensizlikle bakarken gözlerinin yuvalarından fırlayışını izledim.

"Merhaba, Bay Baker." Arkamdan baktı ve yalnız olduğumu fark ettiğinde ne kadar üzgün görüldüğü gözümünden kaçmadı.

Belki Becca'nın burada olacağını düşünmüştür.

Ya da! Belki yeni köpeğimi duymuştur.

"Becca okulda," diye mırıldandım gülümseyerek ve kaşlarımı sallayarak. "Çok önemli şeyler yapıyor. Onun sözleri, benim değil."

"Ah." Nathan başını salladı, tüylü başını sallarken havalı görünmeye çalışıyordu ve ben de omuzlarının çöküşünü izledim.

İlginç. Hm.

"İlk etkinliğimiz için heyecanlıyım!" Verandada beklerken onu neşelendirmeye çalıştım, keskin sonbahar soğuğu yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Ya da belki de henüz içeri davet edilmediğim ve edileceğimden emin olmadığım içindi.

Paxton'ın benden hoşlanmadığını söylediğimde yalan söylemiyordum.

Nedenini anlamıyordum ama bunun kendi seçimi olduğunu ve tatil sezonunun sonuna kadar benden hoşlanmasını sağlayamazsam, bu arkadaşlığın kaybedilmiş bir dava olduğunu düşündüm.

"Sana ekmek getirdim," diye teklif ettim. Nathan yeniden somunlara baktı ve oldukça neşelendi.

Midesi guruldadı ve ben gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Baban evde mi?" Başının üzerinden bakmaya çalışarak sordum. Uzun boyluydu. Onun yaşındaki çoğu çocuktan daha uzundu. Ergenliğe erken girmiş ve fasulye sırtığı gibi uzamıştı. Gerçi babasının ne kadar devasa olduğu düşünülürse bu pek de sürpriz sayılmazdı. Adam isterse her iki omzunda koca bir ağaç gövdesini taşıyabilirdi.

Paul Bunyan. Ama seksi. Ve acımasız. Tam benim tipimdi.

Nathan ekmeğime bakarak, "Babam dükkânda," dedi. Bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu düşünerek ekmekleri ona uzattım. Zeytin dalım -ya da bu durumda çikolata parçacıklı ekmeğim- şimdilik kabul edilmeyecekti. Sorun değildi. Gizli malzemenin ne olduğunu anlaması için tek yapması gereken tadına bakmaktı.

Tarçın.

Küçük

hindistan

cevizi.

Ve bir tutam da dostluk.

"Ben çıkıyorum," dedim Nathan'a, böylece daha fazla kıvranmak zorunda kalmayacaktı. Kocaman kahverengi gözleriyle teneke kutulara hayranlıkla bakıyordu ve bu kalbimi yerinden oynattı. Yaptıklarımı insanlarla paylaşmayı, onların gülümsemesini, yüzlerinin ısınmasını ve gözlerinin yumuşamasını görmeyi çok seviyordum. Fırından yeni çıkmış bir hediye kadar iç açıcı bir şey yoktu.

Öyle olmasa bile aşk gibi
hissettiyordu. Bunu bana
büyükannem öğretmişti.
"Babana selamımı söyle." Merdivenlerden inip arabaya yönelmeden önce
Nathan'a bir kez daha sııttım.
Görev tamamlandı.
Sayılır.

"Baxter'ın burada ne işi vardı?" Nathan memnun sırtışının üzerine çikolata bulaşmış bir halde dükkanıma girdiğinde sordum.

" bıraktım." Gözlerimi devirdim.

Tabii ki yaptı.

Muhtemelen bana şirin görünmeye çalışıyordu, piç kurusu. Sanki işe yarayacakmış gibi. Yalakaları sevmezdim. Hiç sevmedim. Büyük ihtimalle gizli bir amacı vardı. Aslında, onu boşver. Eğer olsaydı, muhtemelen onu daha çok severdim. Adam bir azizdi ve bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Becca'yı görebildin mi?" Sordum, çünkü önemsediğim tek önemli şey buydu.

"Hayır. Okul işleri." Nathan umutsuzca omuz silkti ve kanepeye çöktü, dili çikolata lekesini temizlemek için dışarı fırladı. Yüzümü buruşturdum ve tiksintiyle başımı salladım. Garajın arkasında bir farenin açtığı deliğİ onarmak için boyutlandırđım tahta parçasını düzeltmeyi bitirdiğimde sessiz kaldı. "Baba?"

Nathan'ın hâlâ orada olmasına şaşırarak irkildim. Bazen çalışırken kendimi o kadar kaptırırdım ki, sanki dünyada var olan tek şey ben ve üzerinde çalıştđım projeydi.

İşimi seviyordum.
Bir şeyleri tamir etmeyi
severdim. Bir şeyler inşa
etmeyi.
Yaratmak.

İri yarı olmama rağmen gerektiğinde narin bir elim vardı. Ellerimi iyi kullanırdım. Gerçekten çok iyiydim.

"Ne oldu ufaklık?" Testerenin kapalı olduğundan emin olduktan sonra arkamı döndüm, güvenlik gözlüklerimi kaldırıp tüm dikkatimi Nathan'a verirken kollarımdaki kıllar talaşla kaplanmıştı. O özel '*baba*' benim adımdan çok daha fazlasını söylemişti.

"Neden Bay Baker'a karşı bu kadar
hıyarsınız?" Vay be. Direkt konuya
giriyorsun.

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Çünkü o... bilirsin işte?" Elini salladı, kaşları çatıldı ve sanki söyleyerek beni rahatsız edeceğinden endişeleniyormuş gibi gey kelimesini çiğnedi.

Ki bu çok saçmaydı.

Ama benim hakkımda bunu bilmediği için onu suçlamadım.

Bir kadınla evlenmiş ve boşandığımız anda flört etmeye tövbe etmiş biseksüel bir adamdım ve çocuğumun etrafında nasıl bir insan istediğim hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Yani evet. Benim hakkımda bunu bilemezdi.

Bu tür konularda pek açık sözlü değildim. Bunun özel olduğunu düşündüm. Aslında çoğu çocuk muhtemelen babalarının cinsel tercihlerini bilmek *istemezdi*. Bunu gizli tutmak bana her zaman mantıklı gelmiştir. Yine de... bu, ortaya çıkacağını fark etmediğim bir sorun yarattı. Kendi çocuğum benim...Hayır.

Hayır, değil mi?

Olamaz.

"Baker'dan hoşlanmamam tamamen onun yalaka, boktan küçük gülümsemesiyle ilgili ve kesinlikle eşcinsel olmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Nathan rahatladı. "Çünkü seni seviyorum ama... eğer ondan hoşlanmamanın nedeni buysa, bilmiyorum ben..."

"Evet. Hayır." Başımı salladım. Bu ona açılmak için harika bir fırsat gibi görünüyordu ama nedense ağzım inatla kapalı kaldı.

Belki de yıllar süren sessizlik boğazımı tıkamıştı.

Belki de içten içe bunun önemli olmadığını düşündüğüm içindi. Kimseyle çıkmayacaktım, kimseyle evlenmeyecektim, kimseyle birlikte olmayacaktım. İhtiyacı olduğu kadarıyla

Biliyor musun, ben bir keşiftim.

"Herkeseye iyi davranmasından hoşlanmıyorum."

"Neden?" Nathan başını bana doğru eğdi ve aynı anda hem ne kadar sinir bozucu hem de sevimli olduğunu fark ettim. Gözlerimi devirip sinirli bir şekilde ellerimi sakalıma sürttüm ve şimdi daha da fazla talaşla kaplandığımı geç de olsa fark ettim. Harika.

"Genellikle böyle çok gülümseyenler yalancıdır. Manipölatörler. Bu tür şeyler. Samimi olmayan insanları sevmem ve kaşlarını çatmayı bilmeyen bir adama da güvenmem."

"Bay Baker'ın öyle biri olduğunu sanmıyorum baba." "Neden?"

"Yani..." Nathan dudağını çiğnedi. "Sence de o..." "Ne?"

"Sence de biraz üzgün değil mi?"

"Üzgün mü?" Alay ettim ve başımı salladım.

"Ciddiyim." Nathan kıpırdandı, ciddileşirken elleriyle kot pantolonunun dizlerini ovuşturdu. Kaşları çatılmıştı, ela gözleri samimiydi. Adamım. Onu böyle büyümüş görmek kalbimi acıtıyordu. Daha dün gibi geliyordu, birinci sınıftan eve Noel için köpükten Noel Babalarla süslenmiş bir resmiyle gelmişti ve şimdi buradaydı... çok az tanıdığı bir adama adil davranmadığımı düşündüğünü söylüyordu. "Sen..." Nathan başını salladı. Tekrar denedi. "Bazen Becca'yı okuldan uzun süre beklemek zorunda kalıyor."

"Tamam mı? Ve bu onu üzüyor mu?"

"Hayır." Nathan güldü, dudakları seğirdi ama gülümsemesi geldiğı gibi hızla kayboldu. "Otoparkta otururken kaykayımla yanından geçiyorum ve o hep... orada oturuyor."

"O orada otururken o da orada oturuyor, anladım."

"Hayır-" Nathan tekrar başını salladı. "Yani... sanki... *Orada oturuyor*, baba. Bomboş. Sanki kendini kapatmış gibi. Çok üzgün görünüyor. Anlıyor musun?"

Baxter Baker'ı şampanyalı halinden başka bir şey olarak hayal etmek zordu. Ama bunun imkânsız olmadığını sanıyordum. Ayrıca, Nathan biraz saf ve herkesin en iyisine inanmaya kararlı olsa bile iyi bir karakter yargıcıydı.

Bunu benden almamıştı.

"Becca dışarı çıktığında sanki yeniden canlanıyor. Sihir gibi bir şey."

"Tamam." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

O gece Baker'ın arabasında tek başına oturup boşluğa baktığı düşüncesi gece rutinimi yaparken beni bir hayalet gibi takip etti. Dişlerimi fırçalarken yeşil gözleri peşimi bırakmıyordu. Çilleri, ben yorganın altında çırılçıplak yatarken hatıralarının karyola çerçevemin üzerinde asılı durduğu bir karabasan gibiydi.

Baker.

Üzgün

müsün

?

İmkansız.

Belirlenen ilk Noel Arkadaşları buluşmamıza vardığımızda biraz endişeliydim. Nathan beni işten sonra düş almaya ve hatta kolonya sürmeye zorlamıştı. İmajımın ona da yansması konusunda ısrar etmişti ve tamamen haksız olmadığını düşünmüştüm.

Onun ve bobblehead için işleri berbat etmek istemedim, bu yüzden bana söyleneni yaptım. Hatta sakalımı kesip çam kokulu sakal yağı sürmeye kadar gittim. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. En azından Nathan'ın üç yıl önce yazın annesiyle bir hafta geçirdiği ve benim de şehrin bir saat dışındaki bir gey bara gidip tuvalet kabiniinde sevimli bir gençle seviştiğim zamandan beri.

Bunun için giyinmek garip

hissettirdi. Giyinmek bile garip

hissettirdi.

"Sakin ol," diye uyardı Nathan nefesinin altından, sanki bunu kamyonetimle gelirken bana seksen kere söylememiş gibi. Dikişleri patlamıştı, üzerinde 'çok uğraşıyorum' diye bağırın ama yine de ona yakışan bir fanila vardı.

Kotu çok dardı ama yorum yapmadım.

Bugünlerde çocuklar bacaklarını sosis gibi ezmeyi seviyorlardı ve nasıl yürüdükleri beni hiç ilgilendirmiyordu.

Baker'ların evi şehrin güzel tarafındaydı. Kazıklı çitler. Güvenlik kameraları. Yeni inşaatlar. Ara sıra oluşan çukurlar dışında sorun yoktu.

şehir tarafından şehrin bu tarafında diğer bölgelere kıyasla çok daha hızlı bir şekilde düzeltildi.

İki katlı ev, bakımlı çimenlerin üzerinde bana bakıyordu.

Lanet bir evleri vardı, bu yüzden Baxter kendi başına ilgilenmiyordu, ama yine de.

Ancak posta kutusunun karıştırıldığını fark ettim ve suçlunun kim olduğunu merak ettim. Gerçi bu beni ilgilendirmezdi.

Ev sarı *figürlüydü*, beyaz süslemeleri ve yıl boyunca asılı duran neşeli Noel ışıkları vardı. Nathan, Belleville'in diğer ucundaki bu küçük ama güzel ev bir şekilde İsa'nın İkinci Gelişimi gibi çenesi düşmüş bir halde tüm resme baktı.

"Sence Becca'nın odası hangisi?" diye sordu, tam bir sürüngen gibi. Ama o benim sürüngenimdi, bu yüzden onu yine de seviyordum.

"Tuhaf bir soru, dostum."

"Doğru, doğru." Nathan başını iki yana salladı ve terini temizlemek için ellerini tekrar kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Ürkütücü amaçlar için söylemedim. Sadece merak ettim. Bilirsin işte."

"Biliyorum."

Verandanın dibinde bir köpek pisliği yığını olduğunu fark ettim ve nedense bu küçük kusur beni gülümsetti, geri kalanını çıkarken Nathan yumruğunu kapıya vurdu. Kimse cevap vermeyince gözlerimi göklere yuvarladım ve kapıyı çalmak için kendiminkini kaldırdım.

"Parmak eklemlerini kullanmalısın."

"Çok gürültü yapmak istemedim-

" "Biraz gürültü yapmalısın, dostum."

Yumruğumun ilk vuruşundan sonra kapı açıldı ve Baxter Baker'ın kesinlikle telaşlı ifadesiyle karşılaştım. Yüzünde yeni bir ifade vardı. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Şakaklarına un bulaşmıştı ve üzerinde şeker şeritleri gibi çikolata bulaşmış bir önlük vardı.

"Aman Tanrım," dedi, açıkça telaşlanmıştı. Kapıyı iterek ardına kadar açtı ve ben de her şeyin ne kadar... güzel olduğuna bakmamaya çalışarak içeri girdim. "Çok özür dilerim." Baxter konuşmaya devam etti ama iş botlarımın topuğuna basıp onları çıkarırken onu şimdilik görmezden geldim.

Nathan ben onu dürttükten sonra aceleyle peşinden gitti ama gözlerimin sürekli Baxter'a ve onun... son derece insani paniğine kaymasına engel olamadım.

"Altıda başlamamız gerektiğini biliyorum ama elektrikler kesildi ve her şey... tamamen boka sardı."

Bok mu?

Bok kelimesini biliyor muydu?

Tabii ki o yaptı. Bu nasıl bir düşünce böyle?

"Kahretsin, özür dilerim! Muhtemelen küfür etmemeliydim." Baxter etrafımda dönüp durdu ve ben de ona bakakaldım. Bu adam genelde kasabada dolaşırken gördüğüm, kim kime dum duma sohbet eden ve gösterişli şekerlerini satan adam değildi. "Ben sadece... Ertelemek zorunda kalabilirim."

"Baba!" Becca merdivenlerden hızla indi. Bu kadar küçük bir şey için kesinlikle çok gürültülüydü. Aşağıya indiğinde saçları sallanırken kayarak durdu. Üzerinde şortu ve babasının gibi çikolata kaplı bir Baker's Bakery tişörtü vardı. "Onları aramadın mı?"

"O ." Görünüşe göre Nathan yıldızlara vurulmuştu.

Becca'ya güneşi asmış gibi bakıyordu ve ben ne yapacağımı .

"Sinemaya başka bir zaman gitmemiz gerekecek. Gerçekten çok üzgünüm-" Baxter bizi kapıdan dışarı itmek üzereydi ama Nathan onu durdurdu.

"Bekle! Bekle." İki elini de havaya kaldırdı, sesi biraz titriyordu, yanakları kızarmıştı. "Yardım edebilir miyiz?"

Baxter dondu kaldı.

Endişeli bir şekilde kabullenmeden önce tüm yüzünün nasıl bale yaptığını izledim.

"Evet. Um." Bana baktı, biraz yüzünü buruşturdu, yanakları koyu, kırmızı bir pembeye dönüşürken gözleri kendi un lekeli kıyafetine kaydı. "Evet. Ben..."

"Yardıma bayılırsınız," diye atıldı Becca. Ben daha ne olduğunu anlamadan hepimiz kocaman mutfığa doluşmuştuk ve Baxter bir talim çavuşu gibi emirler yağdırıyordu. Yemek pişirmenin bu kadar... karmaşık olabileceğini fark etmemiştim.

Gerideydi.

Hamurunun yarısı bozuluyordu ve görünüşe göre elindeki azıcık hamuru da ziyan etmeden önce hepsini pişirip satması gerekiyordu.

Bitirdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Ben de onun gibi çikolataya bulanmışım ve en güzel gömüğümün çöp kutusuna gitmesi gerektiğinden emindim çünkü tüm lekeleri çıkarabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Baxter bizi kucak dolusu teşekkür ekmeğiyle eve gönderdi. Onun sözleri, benim değil. On beş dakika boyunca arabayı sessizce sürdüm ve gördüklerimi düşündüm.

Belki şans eseri olmuştu ama... Baxter neredeyse tamamen farklı bir insan olmuştu. Gülümsüyordu evet, ama Nathan'ın da söylediği gibi başka bir şey vardı. Ona verdiğim değerden çok daha karmaşık biriydi.

Ya da belki de yalan söylemekte çok iyiydi. Kim bilir.

five

BAXTER

"Pekâlâ, bu geçen seferki gibi olamaz." Yanaklarımı okşadım, yumuşak bir iç çekip ağrıyan sırtıma bir şaplak atarken cildimin baskıdan nasıl kızardığını izledim. Omurgamdaki baskı kalktığında rahatlayarak inledim ve aynadaki buharın kaybolmasını beklerken kendi yansımama ters ters baktım.

Film gecesi.

İkinci raunt.

Sonuncusunu berbat etmişim. Aslında tam bir karmaşaydı. Montgomery'lerin yeniden yapmayı kabul etmeleri büyük şanstı. Bunda onların ne çıkarı olduğundan emin değildim. Nedense Paxton'ın arkadaşım olmak için fazla hevesli olduğundan şüpheliydim.

Yıllardır gözlerini üzerimde
hissediordum. Karanlık,
düşünceli, yargılayıcı.

Bende onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Bu yüzden onu geçerken gördüğümde daha çok gülümsüyor ve en iyisini umuyordum. Ailesine Baker's Bakery Hullabaloo'ya kişisel bir davetiye vermeme rağmen hiç gelmedi.

Hiç.

Ve şimdi... Becca beni onunla kaliteli zaman geçirmeye zorlamıştı. Belki umduğum gibi arkadaş olamayacaktık ama en azından

Paxton'ın buz gibi dış görünüşünü kırıp yılın en iyi partisini görmezden gelmeyi bırakacak kadar.

En güzel Noel kazağını -yakasında ağaçlar olan yeşil- ve bir çift haki pantolon giyerek Becca'nın yargısına maruz kalmak üzere oturma odasına doğru ilerledim.

"Hmm," diye mırıldandı, dudağına dokunarak. "Kabul edilebilir."

Gözlerimi devirdim ama New Balance tenis ayakkabılarımı on yıla yakın bir süredir dolabımın karanlık köşelerinde sıkışıp kalmış bir çift deri mokesenle değiştirmemi istediğinde şikayet etmedim.

Becca arabanın ön koltuğuna, ben de yolcu koltuğuna otururken, "Onlarla orada buluşmaya karar verdiğimizize sevindim," diye düşündü. Mümkün olduğunca bizi onun kullanmasına izin veriyordum. Ehliyet alma aşamasındaydı -ki bu bana gerçek anlamda kâbuslar gördürüyordu- ve ona yardım etmek istiyordum, her ne kadar onun direksiyon başına geçmesini izlemek hayatımda gördüğüm en korkunç şey olsa da.

Becca kötü bir sürücü
değildi. İyi bir sürücü
değildi. Ama.

Evet.

Sadece iyi bir sürücü değildi.

"Neden?" diye sordum. Radyoyu kurcalayıp Noel kanalına çevirerek sordum. Becca bana gözlerini devirdi, beyazlar yanıp sönerken uzandı ve yavaşça tercih ettiği pop kanalına geri döndü.

"Aralık ayına kadar Noel yok baba, hatırladın mı? Bir anlaşmamız vardı."

"Bir anlaşma yapmıştınız. Hiçbir şey imzaladığımı hatırlamıyorum."

Sırttım.

ama kemerimi bağlarken zorlamadım ve kendimi bir duygu seli için hazırladım.

Tanrım, arabalardan nefret ederdim.

Nefret.

Sinemaya vardığımızda kazağım terden sıırıslıklam olmuştu (Ha!). Becca ışıklarda beni teselli etti ama yıpranmış sinirlerim için yapabileceğim çok şey vardı. Saklamaya çalıştım, gerçekten. Ama o beni anladı. Her zaman gördü.

Belki de benim çocuğum olduğu içindi.

Ya da belki de annesinin fırtına bulutlarının arasından güneş gibi görünen parçalarıydı.

Belleville sineması her yıl Kasım ayının ilk haftasından itibaren Cumartesi günleri sezonluk film gösterimleri düzenlerdi. Her hafta yeni bir şey, heyecan verici bir şey, Noel Baba odaklı bir şey olurdu.

Bayıldım.

Becca küçükken bu bizim haftalık gezimizdi. Sinemaya gider, sadece kış aylarında satılan mevsimlik beyaz çikolatalı, naneli patlamış mısırdan tıka basa yer ve başımız dik, göğsümüzde Noel ruhu uğuldayarak ayrılırdık.

Yaşlandıkça daha da meşgul olmaya başladı.

Küçükken sahip olmadığı arkadaşları, aktiviteleri, bağlılıkları.

Belki de bir bakıma bu Noel Arkadaşları olayı o kadar da kötü değildi. Becca'nın ortaokula başlamasından bu yana sinemaya gittiğimiz ilk yıldır ve kızımın tekrar birlikte olmak anlamına geliyorsa, programa ve sözde 'arkadaş eksikliğime' minnettar olmaktan kendimi alamıyordum.

uzatmadığımdan değil. O da

ulaştı.

Bazen büyümek, ayrı büyümek anlamına geliyordu ve bu, babadan başka bir şey olmayı bilmeyen bir baba olarak yutulması en zor haptı.

Paxton'ın kamyoneti çoktan sinemanın önüne park etmişti. Park etme işi tertemizdi ve minivanımızın çarpık dönüşüne buruşturarak bakmaktan kendimi alamadım. Becca araba kullanmakta pek iyi değildi. Park etme konusunda daha da kötüydü.

"O kadar da kötü değil," mızızlandı Becca. Dudaklarımı büzdüm ve kaşlarımın benim yerime konuşmasına izin verdim. "Ughhhh."

Gerçekten.

Garip bir şekilde gergindim. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Parmak uçlarımda karıncalanmalar. Sinema salonunun girişi altın sarısı ve kırmızıyla aydınlatılmıştı, zamansız sadeliğiyle muhteşimdi. Eski bir film setine adım atıyormuşum gibi hissettim ve ön kapıdan içeri girip sıcak hava terli tenimle buluştuğunda moralimin yükseldiğini hissetmekten kendimi alamadım.

Keşke Montgomery'leri görmeden önce durulanacak vaktimiz olsaydı. Ama ne yazık ki Tanrı benim yanımda değildi.

Paxton'ın iri cüssesi tam girişte bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, koyu renk gözleri değerlendiriyordu. Dövmelerinin esnemesini ve tepedeki ışığın şakaklarındaki gümüşü yakalamasını izlerken boğazımın kurumasını ve sikimin çaresiz bir şekilde küçük bir seğirme yapmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Tanrım, sık
beni.
Tam olarak
değil.
Oh lanet olsun.
Cehenneme gidecektim.

"Selam, Nathan!" Becca seslendi. Küçük çocuğa bakmadığımı fark ettim ve özür dileyerek yüzümü buruşturdum, kızımın arkasından kederli bir çocuk gibi süründüm. Başının sallanışını izledim, saçını kendine özgü topuzunu yaparken arkada bir tutam saç gözden kaçırdığını fark ettiğimde içimde bir eğlence ve şefkat kabarması oldu.

Ustaca şekillendirilmiş saçlarını çobanpüskülü süslüyordu ve krem rengi kazak elbisesi ve uzun deri çizmeleri için ne kadar emek harcadığı bana çok sevimli geliyordu. Onu odasında saatlerce 'yalnız babanızı bir arkadaşıyla tanıştırmak için en iyi tatil filmi kıyafetinin' ne olduğuna karar verirken hayal edebiliyorum.

"Merhaba Becca." Nathan'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve ben duraksadım, ikisinin arasına bakarken başımı merakla eğdim.

Onlar...

Hayır.

Değil

mi?

Hayır.

Becca bir şeyler söylerdi.

"Geç kaldınız." Paxton söyledi. Bana selam yok. Hayır. "Merhaba, Baxter. "Nasılsın Baxter?" yok. "Geçen hafta içine düştüğün için üzgünüm Baxter." yok. Sadece... "Geç kaldın. Sanki zaten farkında değilmişim gibi.

"Bunun için üzgünüm." Biraz kırılgan bir his olsa da ona gülümsedim.

"Manzaralı yoldan gittik." Becca ikisine de gülümsedi ve ben de Paxton'ın duvarlarından bazılarının eriyip gitmesini hayranlıkla izledim. Öfkesi sadece ve sadece benim içinmiş gibi görünüyordu. Kabarcıklı küçük yaban arılarına değil. Ne yazık ki.

"Oh!" Nathan hemen canlandı. "Elma bahçelerinin oradaki mi?" Deniyordu. Sevimli çocuk. Sesi biraz kekeliyordu ve normalde olduğundan daha alçaktı, sanki numara yapıyormuş gibiydi. Ama deniyordu.

"Oh, evet! Kesinlikle. Babam ve ben yılın bu zamanlarında yapraklara bayılırız."

"Memur Judy'nin Elm ve Wood'un kesiştiği kavşakta olduğu gibi ceza kesmek için yolun sonuna park etmemesini de çok seviyoruz," diye ekledim, gülmelerini umarak.

"Kulağa kişisel bir hikâye gibi geliyor," diye yanıtladı Nathan bilgece.

"Evet." Becca güldü. "Babam sadece bu yıl üç ceza aldı." "Ben hız bile yapmıyorum." Biraz da utanarak huysuzca homurdandım.

"Ben sadece-"

"Şanssız." Paxton kara kaşlarından birini bana doğru kaldırarak sözümü bitirdi. Bakışlarının altında boyumu iki santim kadar uzun hissediyordum ve ürperdim, kendimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki yeterince sıkı tutarsam kalbimin çarpması duracak ve doğru düşünebileceğim gibi.

Düzgün düşün.

İmkansız.

Nathan yardımsever bir tavırla, "Babam da her zaman oraya bilet alır," dedi. Bakışlarım önce ona, sonra tekrar babasına kaydı ve tepkisini görmek için beklemeye başladım. Benimle aynı kefeye konulduğu için kızacak mıydı?

Yoksa umursamaz

mıydı? Tanrım.

Neden umurumda olsun ki?

Bende bir sorun olmalıydı. Yani, açıkça arkadaş olmak istiyordum ama... neden onun benim hakkımdaki düşüncelerini bu kadar önemsiyordum? Benden nefret etmesini neden umursuyordum?

Benim çok fazla olduğumu düşünen ilk kişi o değildi.

Paxton sadece omuz silkti ve ben de söyleyecek bir şeyler bulmak için çırpınmak zorunda kaldım. Ancak ona tekrar baktığımda, dudaklarının eğlenen küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim ve bu manzara karşısında vücuduma sıcaklık yayıldı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, parmaklarım karıncalandı ve kalbim dengesiz bir *şekilde güm güm* attı.

Paxton'ın göğsü hareket ettikçe esnedi ve salyalarımın akmasından korktuğum için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Tamamen kaslıydı. Koyu bukleler. Bal gözler. Göğsündeki kıllar gömleğinin yakasında kıvrılıyordu.

"Film!" Becca ellerini çırttı, sonra da bir işaretle büfeyi gösterdi. Hepimiz onun gösterdiği yönü takip ettik. Kredi kartımı uzatırken şaşkınlık içindeydim ve patlamış mısırın beş yıl gibi kısa bir sürede on dolardan on beş dolara çıktığını görüp çekmemeye çalışıyordum.

Enflasyonun Noel ruhuna sahip olmadığı anlaşılıyor.

Yine de kendimi neşeli hissederek -çünkü artık atıştırma haklarım vardı- ağzıma bir avuç patlamış mısır attım ve Becca isteksizce kabul edene kadar kutuyu salladım. Paxton'ın bakışlarının ensemdaki ağır okşayışını hissedebiliyordum ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, sakın davranmaya çalıştım. Neden bana

İlkokul öğrencisi gibi hissetmemi mi? Birdenbire elim ayağım birbirine dolaştı ve boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Çocukluğumdan beri böyle hissetmemiştim.

Yerlerimize oturduk ve Becca'nın bizi birlikte oturmaya zorladığı belli olunca hem endişelendim hem de heyecanlandım. Nathan onun diğer tarafına oturdu ve Becca kutuyu kibarca sallayarak ona patlamış mısırlarımızdan ikram ettiğinde yanaklarının nasıl kızardığını izledim.

Benim davranışlarımın onda yansımaları görmek garipti. Küçük, neredeyse yetişkin bir klona bakmak gibi.

Boğazımı temizledim, rahatlamak için biraz kıpırdandım, sonra da cesaretimi toplayıp Paxton'la konuşmaya karar verdim. Korkuyu aradan çıkaracaktım. Gerçekten ne kadar kötü olabilirdi ki? Adam o kadar da kötü biri değildi. Geçen hafta bile yardım etmişti, hiçbir şikâyeti yoktu, küçük, sağlam bir çikolata-kabak askerinden başka bir şey değildi.

Tanrım.

Adamın pazuları tek başlarına bir gruba komuta edebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Ee," diye başladım ama sözlerim hoparlörlerin gürültüsüyle kesildi. Paxton'ın kara kaşlarındaki seğirmeyi yakalayacak kadar döndüğümde ışıklar söndü, oda karanlığa gömüldü.

Cevap vermedi, sadece beni susturmak için parmağını kaldırdı. Eee.

O da vardı.

Film gösterime girdiğinde, daha önceki tedirginliğime rağmen, heyecandan duvarlardan zıplıyordum. *Elf*'i çok seviyordum. Muhtemelen yıllardır en sevdiğim film karakteriydi ve beni güldürmekten asla vazgeçmiyordu. Becca her zaman gözlerini devirirdi ama yanıma yaslanıp başını Montgomery'lerin önümüzden geçtiği yere doğru eğdiğinde şaşırtıcı derecede yardımsever bir ruh hali içindeydi.

Birkaç dev.

Başımı salladım, 'hayır' dedim.

Paxton'ın reddinden bir gün için yeterince çektim, teşekkürler.

Buddy-the-Elf kafamın onun yargılayıcı (ama seksi) kaşları tarafından tamamen mahvedilmesini istemedim.

Kötü sik, diye içimden söylendim, sikim hatırladıkça biraz seğirdi.

Ugh.

Artık ergen değildim. Biriyle çıkmıyordum. Seks yapmıyordum. Neden muhteşem bakımlı sakalı olan 1.85'lik bir kayanın peşinden koşuyordum?

Montgomery'ler vedalaşmadan kamyonetlerinde durmak yerine arabamıza kadar bizi takip ettiklerinde beni şaşırttılar. Nathan küçük, sevimli bir köpek yavrusu gibi kıpırdanıyordu, uzun bacakları vardı, ısırılmış çiğ dudağını çiğnerken tay gibiydi. Becca'ya baktım ve onu nasıl izlediğini fark ettim, kocaman, meraklı yeşil gözleriyle.

Onlar...? Kendimi o gün ikinci kez merak ederken yakaladım.

Etrafıma bakındım, onları yalnız bırakmam için bana bahane olabilecek bir şey söylemeye çalıştım. *Ah!*

"Sıcak kakao istiyorum." Paxton ve ben aynı anda ağzımızdan kaçırdık. Şaşırmış bir halde ona baktım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hava serindi ve caddenin hemen karşısındaki kahve dükkânı naneli sıcak kakaosuyla ünlüydü. Benim favorim. Belli ki bunu bilmiyordu. Aslında kendi gündemi olduğundan emindim ama bu, bunca yıldan sonra ortak bir noktamız olabileceği heyecanlanmadığım anlamına gelmiyordu.

." Becca kaşlarını kaldırarak söyledi.

"Oh-" Bu eve gitmemiz gerektiği anlamına mı geliyordu? Bu Nathan'la vakit geçirmek istemediğinin şifresi miydi? Onlara baş başa zaman ayırma konusunda gizli davrandığımı sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş.

"Ama düşünüyordum da..." Becca dudağını çiğneyerek Paxton ve benim aramda bakıştı. "Neden siz ikiniz birlikte sürmüyorsunuz ve Nathan da beni götürmüyor?" Becca gözlerini kırıştırdı ve kirpiklerini kırıştırtarak uzun boylu, çirkin çocuğa çevirdi. "Ehliyetin var, değil mi?"

"Evet," diye ciyakladı, boğazını temizledi ve sonra çok daha düşük bir ses tonuyla tekrarladı. "Evet, kesinlikle."

"Harika!" Becca ellerini birbirine vurdu ve sinsi bir gülümsemeye bana döndü. "Güle güle, baba!" Ve bununla birlikte beni tamamen terk etti.

Yukarıda yıldızlar titreyordu ve normalde yaptığım gibi onların içindeki güzelliği görmeye çalıştım ama bunun yerine tek hissettiğim onların kahkahalarıydı. Hava kararmıştı

Henüz geç olmamasına rağmen sinemaya girmiştik. Kış laneti buydu.

Tanrım, kendimi neyin içine sokmuştum? Ya da tam olarak istediğim bu değil miydi?

Paxton ile yalnız kalmak.

Havayı temizlemek için.

Becca'nın Nathan'la geçireceği zaman mı?

Kafam çok karışık. Tam olarak istediğimi elde etmişim ve burada bundan şikâyet ediyordum. Tanrım, benim sorunum neydi?

six

PAXTON

Baxter yolculuğun ilk iki dakikası boyunca sessiz kaldı. Bir an için onun son on beş yıldır birlikte yaşadığım adam olmadığına ikna oldum. Ama yanıldığımı kanıtladı, kasabanın kendi tarafına doğru sola anda konuştu ve sonbahar esintisi erken kar tanelerini savurdu.

Kendini silkeleyip bana dönmeden önce onlara güvensizce nasıl baktığını izledim, o iri yeşil gözler yıldız ışıısıyla parlıyordu, sanki içlerinde yıldızların kendisini yakalamış gibiydi.

O konuşurken burnundaki çiller kırıştı ve ben çarpma korkusuyla kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Yani." Baxter kıpırdandı, parmakları emniyet kemerinin etrafında dolandı. Kumaşı nasıl kaşındığını duyabiliyordum. *Tırmala, tırmala, tırmala.* Hay sikeyim. Neden bu kadar gergindi? *Beni* geriyordu.

"Yani," diye tekrarlardım, devam etmesini bekliyordum. Devam etmedi.

Uzun bir
süre için.

Uzun.

Zaman.

Sonunda konuştuğunda evinden sadece birkaç dakika uzaktaydık.

"Geri misin? Biz ortaya çıkmadan önce onlara sohbet etme şansı vermek istiyorum."

"Sevişmeye başlamalarından korkmuyor musun?"

Baxter güldü, sesi yüksek ve ciyak ciyaktı.

"Ah. *Hayır*."

"Neden olmasın?" Kıldandım. Bu da ne demek oluyordu? Onun küçük bobblehead'i benimki kadar iyi bir çocukla çıktığı için şanslı sayılırdı. Belki Nathan biraz garipti ama kibardı. Tatlı. Yumuşak. Her gün karşılaştığım pisliklerin yarısının aksine.

"Oh. Oh, kahretsin." Baxter ellerini salladı, sadece gerçekten rahatsız olduğunda yaptığını fark etmeye başladığım o endişeli parmak hareketini yaptı. "Öyle demek istemedim. Nathan değil."

"O zaman nedir?"

"Becca." Ben U dönüşü yapıp geldiğimiz yoldan geri dönerken Baxter alaycı bir sırıtışla başını salladı. Onlara birlikte biraz daha zaman geçirme fikrine çok da karşı çıkmayacağını düşündüm. Konuşmasını bekledim ve sonunda konuştu, sesi sessiz ve düşünceliydi.

"Becca ve benim bir kuralımız var. Böyle bir şey yaptığında bana söylemesi gerekiyor."

"Ve gerçekten zamanı geldiğinde bunu yapacağını mı düşünüyorsun? Hoşlandığı birini bulursa?" Merakla sordum.

Baxter başıyla onayladı.

"Ona güveniyorum." Ona güveniyorum.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Belki de onun için öyleydi. Belki de onun mükemmel dünyasında her şey güven ve sorumluluktan oluşan çitlerle inşa edilmişti. Belki de benim gibi insanlara güvenmenin karanlık tarafını hiç görmemişti.

Aferin ona.

Şanslı piç.

"Nathan zaten öyle biri değil," diye itiraf ettim bir süre sonra. "Ona centilmen olmayı ben öğrettim. Önce ona çıkma teklif ederdi."

"Güzel." Baxter sessizdi, sonra kaşındı, *kaşındı*, emniyet kemeriyle tekrar oynamaya başladı.

Düşünmeden uzandım ve endişeli hareketini durdurmak için parmaklarını yakaladım. Durakladı, teni benimkinin altında sıcak ve sertti, elleri donmuştu ve onları kucağına düzgünce yerleştirmeme izin verdi.

"Nathan Becca'dan hoşlanıyor mu?" Baxter merakla sordu. Onu görmezden geldim. Bu benim sırrım değildi ve dönüp kızına söylemeyeceğine güvenmediğim bir adama oğlumun güvenini boşa çıkaracak değildim. Nedense Baxter bana sır saklamayı bilen bir adam gibi gelmiyordu.

Baxter itebilecek olmasına rağmen itmedi. Bunun yerine, ben yolun kenarına çekip arabayı park ederken parmaklarını dizlerine doğru kıvırdı ve uyluğunun etine gömdü. Araba sürmek kafa karıştırıcı ve biraz da dikkat dağıtıcıydı.

Belki de havayı şimdi temizlesem daha iyi olur?

Bu işin arkadaşlık kısmıyla ilgilenmediğimi bilmesini istedim.

Sadece oğluma yardım etmek için burada olduğumu.

Tatilimi onunla geçirmek istediğim son şeydi.

Ama bir şey beni durdurdu.

Belki de bana bakışından, dolgun pembe dudaklarının çiğnenmesinden, gözlerinde daha önce hiç fark etmediğim korkulu bir titreşimden kaynaklanıyordu. Kontağı kapattığım anda gözle görülür bir şekilde rahatladı ve ona bakmak için döndüm, kaşlarımı çatarak onu inceledim. Bakışlarımın altında sanki yakacak kadar sıcakmış gibi soldu.

Benden ne istiyordu?

Bunu gerçekten *arkadaşlık* için mi yapıyordu? Yoksa başka bir şey için miydi?

Tanrım.

Çok kafa karıştırıcı.

"Ekmeği beğendin mi?" Sessiz ve gergin bir anın ardından sordu, burnunu tekrar kaşırken çilleri seğiriyordu. İstedim... İstedim... Siktir.

Hayır.

Bunu düşünme.

Düşünme.

"İyiymi."

İyi kelimesi hafif kalırdı ama Baxter'ın ihtiyacı olan son şey, lanet olası boynuzunu öttürecek bir başkasıydı. Adam zaten egonun lokomotif gibi idi. Sanki benim sözlerim... *cehennemmiş* gibi yine o küçük solgunluk şeyini yapması dışında.

Sanki ne düşündüğüm umurundaydı.

Sanki onu incitmişim ama o benim görmemi istemiyormuş gibi. Yutkundum, boğazım aniden kurudu.

Her şeyi yanlış mı okuyordum?

Onu tamamen yanlış mı okudum?

"Peki... 'bir şeyleri tamir etmediğın' zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?" Baxter açıkça konuşmayı kurtarmaya çalışarak sordu.

"Ben bir babayım ve bir şeyleri tamir ederim. bu." Tekrar soldu.

Ne oluyor lan?

Saate baktım, oğlumun sarı saçlı ilham perisini arayışında önemli bir an olacağını umduğum şeyi bölmeden evine geri dönebileceğımız kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde rahatladım.

boyunca bir daha konuşmadık. Baxter denemedi, ben de denemedim.

Onu ön merdivenlerden çıkarken izlediğimde, göğsümün içinde bir şey garip bir şekilde kasıldı. Muhtemelen mide ekşimesi. Patlamış mısırdan.

Nathan kamyonete atladı, yüzünde son karşılaşmamızın örümcek ağlarını kovan bir sırtış vardı ve ben kararlı bir şekilde üzgün yeşil gözleri ve reddedilmeyi eve doğru yola çıktım.

seven

BAXTER

İkinci raundun zamanı gelmişti. Üç mü? Hayır, iki. İlki sayılmazdı. Montgomery'leri bu kez Noel kurabiyesi süsleme saçmalığı için tekrar davet etmiştik. Becca'nın fikriydi. Paxton'la aramızdaki ilişkinin gidişatından hoşlanmıyordu ve açıkçası onu suçlayamazdım.

Belli ki işler pek yolunda gitmiyordu.

Geçen Cumartesi birlikte geçirdiğimiz zaman aramızdaki uçurumu daha da derinleştirmişti. Derin ve kavernöz. Onu nasıl geçeceğimi bilmiyordum. Geçmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Gerçekten de düşündüğümde, Paxton onu tanıdığım süre boyunca bana karşı tam bir pislikten başka bir şey olmamıştı.

Yine de çok .

Ne yazık ki ateşli olmak sık kafalılığı mazur göstermiyordu.

Neyse ki, işler gerçekten kötüye giderse adamla konuşmak zorunda kalmadan onu uzaktan süzebilir ve kaslı, dövmele manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Becca elleri kalçalarında, "Bak," diye bana koçluk yaptı. Yine Baker's Bakery tişörtlerinden birini giymişti ve saçlarını o günkü amigo antrenmanından kalan yüksek at kuyruğuyla toplamıştı. Geç saatlerde dışarı çıkmış ve diğer çocuklardan biriyle eve gitmek için otostop çekmişti. At kuyruğu sallanırken

konuştı ve ben ona bakmamaya çalıştım çünkü bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. "İşler yolunda gitmiyor."

"Biliyorum, Becca-boo. Ama ne yapmam gerekiyor? Adam arkadaş istemiyor."

"Baba." Becca başını salladı. "Belli ki biliyor. O da tıpkı senin gibi Noel Arkadaşları programına kaydoldu."

"Beni kaydettiren sendin," diye hatırlattım ona.

"Aynı fark."

"Pek sayılmaz." Kurabiye tepsisine geri döndüm, tepsiyi kontrol ettim ve kurabiyeleri soğutma rafına yerleştirebileceğim kadar soğuduğunu gördüm. Süsler, Noel ağaçları ve kardan adamlar. Bunun ne kadar iyi gideceğinden emin değildim. Nedense Paxton bana oturup saatlerce süsleme yapmaktan hoşlanan bir adam gibi gelmiyordu.

Ama yine de, kendi tarzında biraz iddialıydı. Yani açıkçası ne hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nathan sanattan hoşlanır mı?" Merakla sordum ve Becca omuz silkti.

"Bilmem ki? Neredeyse birlikte ders almıyoruz." Yine de pembeydi, bu yüzden omzunu dürttüğümde gülümsemem geri döndü.

"Yine de onun sevimli olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandım, dürtükledim, *dürtükledim*, *dürtükledim*.

"*Stoooooop*."

Kapı çaldı ve Becca'yı kapıyı açması için kovdum, misafirlerimizin gelmesini nefesimi tutarak beklerken kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu. Birini böyle davet etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Becca bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Muhtemelen en başta programa katılmam konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni de buydu.

Senin hiç arkadaşın yok baba,
demişti. Ben de alay etmiştim.

Ama aslında haklıydı. En son ne zaman işle ilgili olmayan biriyle vakit geçirmiştım? Hatırlayamadığım gerçeği bile yeterli bir cevaptı. Tanrım, ben de onun düşündüğü kadar acınacak haldeydim.

Paxton Montgomery mutfığa girdiğinde sanki kalbim yeniden tekledi. İri cüssesi tüm kapı aralığını doldurdu ve durup beni değerlendirdi, koyu ela gözleri tepedeki ışıktaki neredeyse altın renginde parlıyordu. Çam ağaçları ve ağzımı sulandıran topraksı bir şey gibi kokuyordu.

"Nathan hâlâ dışarıda mı?" Sessizliği bozarak sordum.

"Becca ondan kurabiyeler için krema almaya götürmesini istedi."

"Ama biz zaten-" Gözlerimi kırıştırdım ve kaşlarımı çatarak masanın üzerinde hazırkrema kaselerine baktım. "Ah."

Belli ki Paxton da benimle aynı şeyi düşünmüştü, çünkü masaya bir göz attı ve sonra başını eğerek düşünceli bir ifadeyle bir elini sakalının üzerinde gezdirdi.

"Kızınız bizi yalnız kalmaya zorlamaktan hoşlanıyor."

"Evet, ," diye iç çekerek kabul ettim. "O..." Başımı salladım, kurabiyelere döndüm ve onları tepsiden alıp rafın üzerine koymaya devam ettim. Her seferinde bir kurabiye. *Plop, plop, plop*.

"Ne? O ne?"

Duraksadım, tekrar ona baktım, yanaklarım kızarmıştı. Bunu itiraf etmek istemiyordum ama...

Adamım.

Olabilecek en kötü şey neydi?

"Arkadaş edinmek için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor," diye itiraf ettim, biraz da utanarak.

Paxton şaşırmış görünüyordu. Bu onun için yeni bir ifadeydi ve bir hediye gibi yüzüne yayılışını izledim. Kalbim yine o dengesiz *güm güm* atmaya başladı.

"Arkadaş edinmek için yardıma mı ihtiyacın var?" Sesi inanmıyor gibiydi. "Şey," diye omuz silktim. "O da öyle düşünüyor zaten."

Paxton, "Bütün kasabayla arkadaşsın," diye .

Sanırım haksız değildi. Dışarıdan bakıldığında, Belleville'in çoğu üyesiyle paylaştığım şey dostluk olarak görülebilirdi. Ancak bu iyi niyet miydi? Şeytanlarımı kovalama arzusu. Gölge yerine ışığı kovalamak. Karanlık hafıza birikintilerinde güneş ışığı damlaları.

Bana kollarını açtılar, beni aileden biri olarak kabul ettiler ama arkadaş değillerdi.

"Ben öyle diyebilir miyim bilmiyorum." Ben aynı fikirde değildim ama zorlamadım. Bunun yerine kurabiyelere döndüm, Paxton'ın gözlerinin tenimde gezindiğini ensemde hissettiğimin fazlasıyla farkındaydım. Saçlarım diken diken oldu ve ürperdim.

"Yani bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" Paxton aniden sordu, sesi çakıl ve taştan başka bir şey değildi. Havada gök gürültüsü gibi gümbürdedi ve ayak parmaklarım Rudolph temalı tüylü Noel çoraplarımın içinde kıvrıldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu. Program. Kurabiyeler. Her ne sikimse."

Gözlerimi kırıştırdım ve elimde spatulayla ona döndüm. "Evet? Yani, başka neden kaydolayım ki?"

Az önce Becca'ya beni kaydettirenin o olduğunu söylediğim gerçeğini boş verin. Bunu bilmesine gerek yoktu. Tanrım. *Onun sorunu neydi?* Neden yaptığım her şey onun bu kadar olumsuz tepki vermesine neden oluyordu?

"Neden benden nefret ediyorsun?" Sözcüklerim beynime yetişmeye çalışırken kalbim bir mil hızla çarpıyordu. Lanet olsun. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Paxton bana baktı, gözleri büyüdü, ağzı o gece ikinci kez şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?" Mırıldandı, sesi derin ve bal gibi tatlıydı.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Silahlarıma yapışarak tekrar sordum. "Sen..." Bir elimi ona doğru salladım, kaslı, fanila kaplı tüm ihtişamını kuşattı. "Bana hep ters ters bakıyorsun. Sanki sana bir şey yapmışım gibi. Ve anlamıyorum. Ben sadece..." Başımı salladım. "Sadece merak ediyorum, sana ne yaptım da bana şeymişim gibi bakıyorsun..."

"Ne gibi?" diye sordu. "Sanki bir bok parçasıymışım gibi."

Havada bir sessizlik vardı. Duvardaki saat tıkladı, fırın öttü ve ben onu kapatacak düğmeyi çevirmek için hareket ettim. Paxton uzun bir süre sessiz kaldı ve ben şakaklarımda boncuk boncuk terin oluşmasını ve kalbimin göğüs kafesine karşı isyan etmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Paxton sonunda, "Çok fazla gülümsüyorsun," dedi.

Kelimeler o kadar saçmaydı ki gülmekten kendimi alamadım. Devam etti.

"Herkes karşı iyisin. İnsanlar için bir şeyler yapıyorsun. Her şeye gülüyorsun. Her zaman mutlusun. *Şu anda* bile bana gülümsüyorsun."

"Hep mutlu olduğum için mi benden nefret ediyorsun?" Ne kadar saçma bir düşünce.

"Evet." Vay

be. *Vay* be.

Güldüm.

Bir kez gülmeye başladığımda duracak gibi değildim. Ses göğsümden kurşun gibi fırlıyor, savunmamı, etrafıma ördüğüm duvarları, etrafımdaki herkesi kalbimi parçalayan kırık duyguların şarapnelinden koruyan kalkanımı delip geçiyordu.

"Mutlu değilim." Ona baktım, kaşlarının alçalmasına ve gözlerinin daha da kararmasına rağmen aniden korkmadan. "Eğer mutlu olduğum için benden nefret ediyorsan, o zaman sen sadece..." Başımı salladım. "Sen tamamen aptalsın."

"Ne?"

"Mutlu değilim, Paxton." Spatulamı ona doğrulttum, kız kardeşimin öldüğü günden beri içimde tuttuğum kelimeler öne çıkarken sesim titriyordu. "Kesinlikle perişan haldeyim."

Ellerim titriyordu, *titriyordu, titriyordu.*

"Şimdi git lanet ellerini yıka." Paxton söyleneni yaptı.

Kurabiye süslemenin geri kalanı sorunsuz geçti. Becca, krema yerine serpintilerle ve hayatım boyunca gördüğüm en acımasız sırtışıla geldi. Ona kızamazdım. Gamzeleri bu şekilde ortaya çıkmışken olmazdı.

Yine de benim bok listemde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Nathan sevimli bir şekilde özenliydi ve aynı zamanda inanılmaz derecede yavaştı. Tek bir kardan adam kurabiyesini süslemesi masadaki diğer herkesten yaklaşık dört kat daha uzun sürdü. Yaptığında da muzaffer bir sırtışıla kurabiyeyi havaya kaldırarak muhtemelen o güne kadar gördüğüm en korkunç süsleme işini ortaya çıkardı.

Anında en sevdiğim kurabiye oldu ve gecenin sonunda onunla pazarlık yapıp karşılığında benimkilerden üç tane alacağımı aklıma not ettim.

Paxton ama...

Paxton dekorasyon konusunda şaşırtıcı derecede iyiydi. Detaylara gösterdiği özen benimkine bile rakipti. Çok hızlı, yetenekli ve biraz da yaratıcıydı. Onu çalışırken izlemek gerçekten bir deneyimdi ve kardan adamlarından birine ustaca bir havuç burnu yerleştirirken dilinin pembe ucunun konsantrasyonla dışarı çıktığını gördüğümde yardım edemedim ama önceki kabalığı için onu biraz affettim.

Gecenin sonunda her şey son derece sevimli bir hale gelmişti. Becca'nın kurabiyeleri pembe şapkalar, ve eşarplarla süslenmişti

kurabiyeye bağlı olarak. Nathan tam üç kurabiye süslemeyi başardı. Paxton'ın da kendine ait bir tepsisi vardı.

"Sence Trent Amca hepsini yer mi?" Nathan zorlukla gizlediği sahiplenme duygusuyla tepsilerine bakarak sordu. Görünüşe göre kurabiye paylaşımı Montgomery Noel ruhunun bir parçası değildi.

"Yapmasa iyi olur." Paxton homurdandı.

Çalıştığımız süre boyunca kirpiklerinin arasından bana bakıp durdu, koyu renkli bal rengi gözleri biraz çelişkiliydi. Ona açıldığım için pişman olmuştum. Söylediklerim doğru olmadığı için değil, daha önce kimseyle paylaşmadığım bilgiler olduğu için.

Bu benim en özel sırrımdı.

Tüm kalelerimi böylesine kolaylıkla yıkan sorusunun ne olduğundan emin değildim ama öyleydi.

Belki de ondan hoşlandığım içindi.

Belki de bunun nedeni... onun benim arkadaşım olması gerekiyordu ama olmadığı çok açıktı.

Her iki durumda da, iki iri adamın kamyonetlerine doğru ilerleyişlerini izlerken geceyi biraz daha huzursuz hissederek bitirdim. Paxton farları yaktığında, yere doğru uçuşmaya başlayan kar tanelerini aydınlattılar.

Hava tahminini o sabah duymuştum ama o geceki Noel etkinliğiyle ilgili endişelerimin ışığında unutmuştum.

Kar.

Kardan nefret ederdim.

Vermont'ta yaşadığım gerçeğini düşünürsek bu çok komikti.

Neyse ki Pazar günüydü de ertesi gün evden çıkmak için bir neden yoktu. Becca'yı araba kullanmaması konusunda uyarmak için aklıma bir not aldım. Evimizde çok az kuralımız vardı. Biriyle çıkmaya başlarsan bana söyle. Her zaman kendi çamaşırını kendin katla. Dürüstlük en iyi politikadır. Ve lanet olası karda araba kullanma.

Bu son kural daha yeni uygulanmaya başlanmıştı.

Teknik olarak Becca'nın ehliyetiyle tek başına araba kullanmaması gerekiyordu ama... Belleville'de kimsenin umurunda değildi. Lisenin yarısı okula arabayla gidiyordu. Bunu sık sık yapmasına izin vermiyordum ama iş yerinde özellikle stresli hissettiğimde onu süt almaya gönderdiğim için de suçluydum.

Becca bir . Akıl

sağlığım.

Kalbim.

Benim her şeyim.

Bu yüzden onun karda araba kullanma fikri bende patlama isteği uyandırdı.

Garaj yolundan çıkışlarını izledim, kalbim boğazıma düğümlenmişti, avuçlarım kotuma sürdüğüm yerlerden ter içindeydi.

"Nathan'ın kurabiyelerinden birini neden bu kadar çok istiyorsun?" Becca merakla yanımda sordu. Yüzümü ona döndüm, çevresel görüşümdeki kar tanelerinin titreşimini görmezden gelmeyi seçtim.

"Çok şirin." Omuz silktilim.

Cevabımı küçük, şirin inci gibi beyaz dişlerini göstererek kabul etti ve ben de ona iyice yaslandım, güneş ışığını içime çekerken onun sivri kemiklerine doğru sarktım.

"Bay Montgomery ile nasıl gitti?" Becca başımı teselli edercesine okşayarak sordu.

İçimi çektim.

"O kadar kötü,
ha?" "Daha

kötü."

"Belki de bu..." Sözlerini yarıda kesti. Kelimelerin aramızdaki havada asılı kaldığını duyabiliyordum. *Belki de bu kötü bir fikirdi.*

Belki de

öyleydi.

Belki de

değildir.

Anlatamayacak kadar yorgundum.

eight

PAXTON

Eve dönerken yol boyunca Baxter'ı düşündüm. Aslında son zamanlarda onu çok düşünüyordum ama sessiz yollarda ilerlerken ve yolcu koltuğunda Nathan'ın horlamasını dinlerken en son konuşmamız aklımda tazeliğini koruyordu.

Yolculuğun yaklaşık iki dakikasında bayılmıştı ve onu suçlayamazdım.

Bazen büyümek birçok nedenden dolayı çok zordu. Ancak onun dinlenmesi, düşüncelerimle baş başa kaldığım anlamına geliyordu.

Baxter'ın söyledikleri doğru muydu? *Mutsuz muydu?* Perişan görünmüyordu. Biraz kafam karışmıştı. Yanlış ayaklıydım. Suçluydum. Ona karşı pek adil davranmamıştım. Onunla tanıştığım andan itibaren onu yargılamıştım. Herkes gibi ben de onun sadece parlak dış görünüşüne bakmış ve altındaki çatlakları fark etmemiştim.

Herkesin kendi çatlakları vardı.

Ama Baxter'ınki boş ve ağzı açıktı ve hayatındaki hiç kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Belki Becca'nın vardı.

Onu Noel Arkadaşları programına kaydettirmiş olması bunun yeterince kanıtıydı. Babasının düşüşte olduğunu görebiliyor muydu? Ve eğer durum buysa, neden bu kadar önemsiyordum? Neden kalbim acıyordu?

Sözlerindeki acı dolu, öfkeli ısırtığı, dudaklarının titreyişini, ıslak kirpiklerinin hatırlamak neden bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı?

Kamyoneti park ettim ve dışarı çıktım, Nathan arabadan tökezleyerek çıkana kadar camına hafifçe vurdum ve şehirdeki kısa yürüyüşümüz sırasında yağın birkaç santimlik toz karda ilerledik.

İçeri girdiğimizde evimi Baxter'ınkiyle karşılaştırmadan edemedim. Bizim evimiz onunkinden daha ev gibiydi. En azından ben öyle düşünüyordum.

Daha kirliydi de.

Paltolarımız merdiven trabzanının üzerindeki kancalara ve çoğu gece televizyonda yemek yerken evimiz olarak adlandırdığımız büyük, pütürlü kanepenin arkasına asılmıştı.

Mavi boyası, yeni onarılmış süslemeleri ve el yapımı kapı çerçeveleriyle bir evdi.

Nathan büyürken boyunu ve yaşını özenle kazıdığım kurşun kalem izlerini kullanarak, açık mutfak kemerinin ahşabına kalıcı olarak oymuştum.

Onlara bakmayı ve zamanın ne kadar çabuk geçtiğini hatırlamayı severdim. tarafından.

"Yatağa gitmelisin," dedim usulca, sesim sessiz bir gümbürtüye dönüşmüştü.

karanlık. Nathan başını salladı, kurabiye tabağını mutfağa götürüp masanın üzerine bırakırken yine esnedi. Fırıncıların bizimle son buluşmalarından kalan tüm ekmekler gitmişti. Onları daha ilk günden mideye indirmiştik ve bir kez daha muazzam bir suçluluk duygusuna kapılmıştım.

Ekmeği nasıl buldun, demişti Baxter. *İyi* olduğunu söylemiştim.

O şekilde...

Yüzündeki ifade.

Tanrım.

Ne zaman böyle bir pislik oldum ben?

Nathan beni iterek geçti, arkasını döndü ve bana o güne kadar gördüğüm en garip kokulu ayı kucaklamasını yaptı.

"Her şey için teşekkürler baba," dedi, yüzünü boynuma bastırarak. Ben de ona sıkıca sarıldım, bu sevgiyi hak edecek ne yaptığımdan gerçekten emin değildim.

"Neden...?"

"Bugün Bay Baker'a çok iyi davrandın," diye açıkladı beni bir kez daha sıkarak. "Sanırım bu Becca'yı çok mutlu etti. Yani." Beni serbest bıraktı,

bana kocaman bir gülümseme verdi ve sonra merdivenleri olabildiğince gürültülü bir şekilde çıktı.

Gidişini izledim, bir şekilde daha önce hissettiğimden daha kaybolmuş hissediyordum.

Eğer bugün Fırıncılar'da yaptığım şey kibarlık olarak görüldüyse... Cehenneme gidecektim.

Yardım edemedim ama yine onu düşündüm. Koyu halkalarını.

Yorgunluk her gözeneğinde yazılıydı.

Baxter'ın fırınının onarım için kapalı olduğu bir sır değildi. Olay olduğu gün kasabadaki herkes bunu duymuştu. Birdenbire "günlük simitlerinizi Baker's Bakery'den almayı unutmayın "dan "zavallı Baxter, işsiz kaldığına göre şimdi ne yapacak merak ediyorum "a dönüştü.

Belli ki işe .

Devasa mutfağı, fırınının ölümünden bir şekilde kurtulmuş olan tüm aletlerle doluydu. Geri kalanları mahveden bir trajedi değil, zamanın lanetiydi. Baxter burayı yaşlı McMillan'dan satın aldığı anda burası çoktan eskimişti.

On yıl içinde bir şeylerin kırılması kaçınılmazdı. Koli bandı ve kararlılık ancak bu kadarını bir arada tutabilirdi.

Belki...

Belki.

Belki ben yardım edebilirim.

Dükkândaki defterime düşüncelerimi yazdım ve yaptıklarımı düzeltmek için neler yapabileceğimi düşünürken kanepeye uzandım.

Yıllarca sebepsiz yere yanlış yaptığınız bir kişiye nasıl özür dilersiniz?

. Ya da...

Siktir.

Pencereden dışarı baktım, kalbim boğazımda kar yağışını izledim, kalemim parmaklarımın ucuna mürekkep sızdırıyordu. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi.

Fırını tamir edebilirim.

Yeteneklerim vardı. Zamanım vardı. Sahip olmadığım şey kaynaklardı. Ancak, Baxter'ın ayı astığını düşünen bir kasabada yaşıyoruz. Baxter'a yardım etmek isteyen insanlar bulmak o kadar da zor olmazdı.

ya da bağışta bulunabilirsiniz. Herkes bu yıl Baker's Bakery Hullabaloo'nun yapılmasını umuyordu. Belki bunu bir teşvik olarak kullanabilirim?

Birkaç hızlı hesaplama yaptım ve fırının nerelerinde bazı iyileştirmeler yapılabileceğine fikirlerimi not aldım.

Teknik olarak konuşmak gerekirse, tüm iç mekanın biraz çalışmaya ihtiyacı var.

eskiydi. Fayanslar yontulmuş ve yaşlılıktan sararmıştı. Tezgahlar benden daha eskiydi.

Bu konuda bir şey yapacak olsaydım kesinlikle bağışa ihtiyacım olurdu.

Yarın sabah etrafı arayıp ne yapabileceğime bakacağım.

Görünürde bir hedef varken, projenin içinde eridim. İyileştirmeler, hesaplamalar ve nasıl ilerleyeceğime dair bir eylem planı oluştururken sayfalarca not kucağımı ve çalışma masamı doldurdu. Sonra isimler geldi. Telefon numaraları. Noel ruhu adına bağış yapmaya istekli olacağını düşündüğüm kişilerin listeleri.

Bitirdiğimde saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Tekrar pencereden dışarı baktığımda etrafımı beyaz bir örtünün kapladığını gördüm. Bu biraz yeniden doğuş gibiydi, kırmızı ve altın rengi sonbahar yaprakları toprağa düşmüş, kar taneleri ve saflıktan oluşan bir örtüyle kaplanmıştı.

Ayağa kalktığımda inledim, ağrıyan sırtımı patlattım, merdivenlerden kendi yatak odama çıkmadan önce birkaç zayıf esneme hareketi yapmak zorunda kaldığım için dizlerim gıcırdadı.

Yatağımda uzanıp pencereden dışarı bakarken, uzun zamandır ilk kez yalnızlık üzerime çöktü. Gökten düşen iri kar tanelerini izledim ve kalbim göğüs kemiğime doğru kararsız bir staccato ile vurdu.

Belleville'in öbür ucunda bir yerlerde, Baxter da evindeydi ve boş yatağında uyuyordu.

Pencereden dışarı baksa belki benim gördüğüm pulları görürdü. En azından yansıtılmış. O kadar da farklı değildik.

Belki pastanesini onarmak ona maddi açıdan yardımcı olabilirdi ama... Bu onun duygularını mahvetmemi düzeltmezdi.

Belki de bu kadar önemsememeliydim.

Belki de yaşlandıkça yumuşuyordum.

Aklıma çok daha küçük ölçekte yeni bir fikir geldi ve küçük bir gülümsemeyle alarmımı kurdum, karnımın üzerine yattım ve uykunun beni tüketmesine izin verdim. Yarın yeni bir gündü ve bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

nine

BAXTER

Üç hafta önce bana bir Pazar sabahı kar fırtınasıyla uyanacağımı ve kapımda çok seksi bir oduncunun giriş talep edeceğini söyleseydiniz yüzünüze gülerdim.

Görünüşe göre bu bir rüya değildi, çünkü Paxton Montgomery kapımın eşiğinden bana bakıyordu, kış havası içeri giriyor ve meme uçlarımın ipek pijamalarımaya karşı dikleşmesine neden oluyordu.

"Um. Selam?" Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, gözlerimdeki uykuyu sildim, bir şeyler görmediğimden tam olarak emin değildim.

Ellerimi hareket ettirdiğimde hala oradaydı. Ve o...
kar pantolonu mu giymişti?

"Kızakla kaymaya gidiyoruz," dedi Paxton, sesi dizlerimin bağının çözülmesine ve meme uçlarımın daha da sertleşmesine neden olan sert bir hırıltıydı. Sikim zayıf bir seğirme yaptı. O da soğuktan hoşlanmıyordu.

"Biz *neyiz*?"

"Giyin. Ben beklerim." Paxton selam bile vermeden evimden içeri girdi. Açıkçası kocaman botlarını kibarca çıkardı, sonra kar pantolonunun hıştısı sessizliği doldururken çoraplarıyla mutfığıma doğru ilerledi. Onun ardından Nathan geldi, neşeli bir sırıtışla ve sırtına bağladığı iki devasa kızakla beni selamladı.

Kapıdan sığmaları bile bir mucizeydi.

"Arka bahçenizde bir tepe var." Paxton'ın sesi mutfakta yankılandı ve ön kapıyı kapatıp inanamayarak başımı salladığımda şaşkınlık içinde döndüm. İki adamın peşinden gittim, ısınmak için kollarımı ovuşturdum, ipek Noel Baba pijamalarından utandım.

Dün geceki konuşmamızdan sonra kendimi pek neşeli hissetmiyordum ama... rahatlardı. Bir rahatlık. İkisi de.

Paxton dolaplarımın arasında hışırdıyordu ve dört fincanı ve bir tencereyi ocağımın üzerine yavaşça bırakırken devasa sırtının gerilip esnemesine hayran kalmaktan kendimi alamıyordum. Adam benden üç tanesini bir lokmada yutabilirdi ve ben küçük bir adam bile değildim.

"Ne...?"

"Sürpriz!" Ben kar pantolonlu babasına bakmamak için elimden geleni yaparken Nathan bana doğru jazz ellerini göstererek tezahürat yaptı. Vay canına. Onun... *vay canına*. Onun her şeyi sadece-

Bunu atlatabilmem için sağ elimle biraz kaliteli zaman geçirmem ve gizli bir sekme açmam gerekiyordu.

"Çok şaşırdım." Yalan da söylemiyordum.

Ne yapıyorlardı?

Saate bir göz attım, sabahın yedi buçuğu olduğunu fark etmek biraz canımı sıktı. Ben bir fırıncıyım. Sabahın köründe uyanırdım, bu yüzden Pazar günü benim için uyku günüydü.

Görünüşe göre bugün değil.

Nathan dışarı çıktı, kızakları bıraktı, sonra yanakları pembeleşmiş bir halde geri döndü.

"Süt sever misin?" Paxton homurdandı ve ben de şaşkınlıkla başımı sallarken buldum kendimi, kamyonetine yönelip kolları plastik market poşetleriyle dolu olarak geri gelene kadar bu bilgiye neden ihtiyaç duyduğundan emin değildim.

Sıcak çikolata pişirdiğini fark etmem utanç verici bir zaman aldı.

Sıfırdan.

Mutfağımda.

Kar pantolonu giyiyorum.

Becca bu tuhaf gösteriden yaklaşık yirmi dakika sonra aşağı indi, saçları yüzüne bukleler halinde dağılmıştı, ipek Noel Baba pijamaları uykudan kırıışmıştı. Mutfak masasına çöktü, her nasılsa mutfağımızı iki gerçek devin istila etmesinden hiç endişe duymuyordu.

"Sürpriz!" Nathan'ın daha önceki performansını taklit ederek parmaklarımı salladım. Omzunun üzerinden bana baktı, öyle bir gülümsedi ki gözlerim kamaştı, sonra babasına yardım etmek için geri döndü.

Montgomery'leri çalışırken izlemek bir sirk izlemek gibiydi.

Hiç konuşmadılar ama senkronize hareket ettiler. Bir ileri bir geri, bir o bir bu.

Salla, salla, geç, karıştır, dök, karıştır, .

Bunu sık sık yaptıkları belliydi ve iri yarı, huysuz Paxton Montgomery'nin küçük oğluyla sıcak çikolata yapma rutinini bu kadar sık ezberledikleri düşüncesinin neden kalbimi göğsümde hoplattığından emin değildim.

Bitirdiklerinde, hem Becca'ya hem de bana dumanı tüten fincanlar uzatıldı ve Paxton'ın devasa bir marshmallow torbasını yırtıp ikimizin de fincanlarına bizzat dökmek için yanımıza gelişini hayretle izledim.

Ne haltlar döndüğünü sormak istedim, ama... Bunu atlatmakla yetindim.

Bu kararımdan daha sonra pişman olacaktım, arka bahçemizdeki tepenin zirvesinde kirpiklerimde kar taneleri ve kulaklarımda Becca'nın çığlığı ile duruyordum. Tepeden aşağıya doğru inmeye başlamıştı ve kar taneleriyle dolu havada yankılanan devasa bir 'hooop-hooop' sesiyle aşağıya doğru dönmesini dehşet içinde izledim.

"Baba!" diye bağırdı, kollarını zaferle açarak kızağın üzerindeki yerinden kalktı. "Sıra sende!"

Önce Nathan aşağı inmişti ve otuz adım öteden bile görebildiğim kocaman, sevimli kalp gözleriyle onu izliyordu. Arkamda nöbet tutan Paxton'a bakmak için döndüğümde ise kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Kar taneleriyle kaplıydı, çıplak kaslı ön kolları kızağı elden ele geçirirken esniyordu. Dövmelerinin dansını izledim ve neden üzerinde bir palto olmadığını uzaktan merak ettim. Ya da bir atkı? Bir atkıya ihtiyacı vardı.

"Önce sen git." Dedim, çünkü bu cehennemde benim gitmemin imkanı yoktu.

Hepsi.

Eğer onu dibe indirebilirim, birilerinin beni takip etmeye zorlayacaktı. Pekala. Belki onlar tepeye çıktıktan sonra, ama o zamana kadar içeri kaçıp ölü taklidi yapabilirdim. Yani.

"Benimle geliyorsun." Paxton söyledi. Bal rengi gözleri kara kaşlarının altında parıldıyordu, beresi doğru çekilmişti, sadece

Kestane-kahverengi saçları kenarlardan sızıyordu. Kulaklarının etrafına kıvrılmışlardı, gümüşün titreşimi sisli ışığı yakalıyordu ve ben ona istifa etmiş bir huff ile bakıyordum.

"Bunu anladın, değil mi?"

"Elbette." Bana bir gülümseme fırlattı.

Kalbimin göğsümden fırlaması, midemin bulanması ve tüm vücudumda kelebeklerin uçuşması beni o kadar raydan çıkarmıştı ki kızığın üstüne oturduğunu fark etmedim bile. Kalın parmaklar bileğimi sardı ve bir an havada asılı kaldıktan sonra rahatsız edici bir gümbürtüyle kızığa, Paxton'ın lanet kucağına düştüm.

"Nefes al." Mırıldandı, kendi nefesi kulağımın kabuğunu okşadığı yerde ılıktı.

Nefes aldım.

Ve sonra yola çıktık.

Rüzgâr yanaklarımı kamçılıyor, kulaklarımda uğulduyor, kar her iki yanımıza buz gibi bir zevkle sıçırıyor ve dünya bulanık bir beyaza bürünüyor. Dibe vurduğumuzda kızak durmadan önce bir, iki, üç kez döndü.

Bir an için kendi sesimi bile tanıyamadım, çünkü hayatım boyunca duyduğum en yüksek 'hooop-hooop' sesini çıkarmıştım. Becca da karşılık olarak uludu, Nathan ve Paxton da -beni şaşırtarak- seslerimiz sabahın sessiz havasında .

Komşularım tepede olduğu için şanslıydım, yoksa haftalarca bunu duyacaktım.

Tekrar tepeye tırmandım, Paxton'ın kızığına oturdum ve onu bir tura daha çıkardım.

İçeri girdiğimizde yanaklarım soğuktan yanıyordu ve kulaklarım uyuşmuştu. Paxton'ın benim için en az altı kez cömertçe aşağı çekmesine rağmen şapkam bir noktada kaymıştı.

Bugün farklıydı. Kinder.

Hepimizi içeri sokarken gözleri daha yumuşaktı, sesinde tam olarak kötü olmadığını fark etmeye başladığım bir hırıltı vardı - yine de tam olarak hoş da değildi.

"Sıcak kakao," diye tehdit etti ve hepimiz mutfak masasına yığılıp işi ona bıraktık.

Bu benim ikinci kakao fincanımdı ama şikâyetçi değildim. En son ne zaman birinin benim için böyle bir şey yaptığını hatırlayamıyordum.

Belki de ölmeden önce büyükannemdi?

Ya da Rebecca, dünyayı terk edip diğer meleklerle katılmadan bir ay önceki doğum günüm için.

Her iki da, iyi hissettirdi.

Tüm bu çılgınlığın ortasında belki de yeniden sadece Baxter ve aynı zamanda baba olabilmemin mümkün olduğunu fark etmemi sağladı.

Becca yanımda kıkırdıyordu. Saçlarını toplamamıştı ve soğuk yanaklarına yapıştığı yer ıslaktı, gözleri parlak, gülümsemesi daha parlaktı. Bana sırtıttı, eğildi ve beni mutlu bir şekilde dürttü.

"Bundan bu kadar hoşlandığımı hiç bilmiyordum!" Artık bozulmamış kar tabakasının üzerine serilmiş kızakların siluetlerini hâlâ net bir şekilde görebildiğimiz arka kapıya doğru başıyla işaret ederek neşelendi.

"Ne diyebilirim ki?" Mırıldandım ve yüzünde beliren dehşeti izledim. "Ben bunun için bir kızağım."

Gözlerini kırıştırdı.

Nathan masanın karşısında kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğdi.

Şakayı anlamalarını bekleyerek ikisinin arasına baktım. Hiçbir şey anlamadılar.

"Biliyorsun çünkü ben bir-"

Paxton'ın kahkahası sessizliği bozdu ve gürleyen sessiz kıkırdaması odayı bir çığ gibi doldururken beni böldü.

"Bunun için kızak." Başını salladı ve ben de çenem düşmüş bir şekilde ona baktım.

"Sürtük gibi mi?" Her nedense başka bir şeye gülüyordur diye teklif ettim - benim muhteşem (korkunç) kelime oyunum olmayan bir şeye. Görünüşe göre başka kimse anlamamıştı.

"Ben hallederim." Beni rahatlattı, masaya doğru ilerlemeden önce kendi kakaosunu doldururken kıkırdamaya ve başını sallamaya devam etti. Yanıma oturdu, dizlerimiz çarpışıyordu ve ben ilk kez daha sağlam bir yemek takımı almayı tercih ettiğim için minnettardım. Önemsiz bir IKEA'nın

versiyonu tüm o dayanabilirdi. Yüce İsa, adam tuğladan bir ev gibi inşa edilmişti.

Kalçasının benimkine değdiği yer yandı ve ürperdim, gülümsememi gizlemek için kakaomu yudumladım.

"Baba şakaları." Becca tiksintiyle başını salladı ve Nathan da ona katıldı.

"Baba şakaları," diye kabul ettim ve Paxton'a -beni şaşırtarak- karşılık verdiği gizli bir gülümseme gönderdim.

ten

PAXTON

Baxter's Bakery'nin inşaatına başlamak düşündüğümünden daha kolay oldu. Çilingir Charlie'yi arayıp ona ne yapmak istediğimi anlattıktan sonra, benim için yasaları çiğnemeyi hevesle kabul etti. Onun yardımıyla binaya girmek kolaydı; Baxter'ı uzak tutmak için bir bahaneye sahip olmak daha da kolaydı.

Yerel haşere kontrol şirketi Ernie'den gelen tek bir telefonla Baxter aniden yasaklandı.

Belki eskisinden biraz daha stresliydi ama çabalarımın buna değeceğini umuyordum.

Bob fayans tedarik etti. Jillian ahşap temin etti.

Kablolar kendi koleksiyonumdan geldi, tıpkı ilk haftamı dükkanımda inşa etmekle geçirdiğim özel ekmek tezgahı gibi.

Ancak, fırın üzerinde çalışmaya başlama zamanı geldiğinde, tek başıma çiğneyebileceğimden çok daha fazlasını ısırdığımı fark ettim. Nathan okul işleriyle meşguldü - şu anda başarısız olduğu Cebir 2 dersiyle boğuşabilmek için şimdilik yatak odasına sürgün edilmişti.

Bir anlaşmamız vardı.

Başarısız notlar Becca'nın olmaması anlamına geliyordu, bu yüzden durumu düzeltmeye çok kararlıydı.

Ne yazık ki bu benim için bir yardımcımın olmadığı anlamına geliyordu. Fırını onarmak hepimizin gizli tuttuğu bir şey olduğundan, yardım için kulaktan kulağa ve yerel -ve tek- bakkaldaki Jason'a güvenmek zorunda kaldım.

Yardım aranıyor belki en güzeli değildi ama işimi .

Saatte 15 dolar, el altından.

Gerekli: sorumluluk sahibi olma, dakiklik ve sessizlik.

Arka kapıya vurulduğunu duyduğumda mutfağın elektrik tesisatını yenilemeyi henüz bitirmiştim. Ses boş alanda yankılandı; önümüzdeki hafta döşemeye başlayacağım yeni zemin için hazırlık yapmak üzere burayı boşaltmak zorunda kalmıştım. Gerçi bu noktada Baxter'ın Noel eğlencesine yetişmemin mümkün olmadığı açıktı. Tanrım, ağzım ne kadar dolu.

Hullabaloo.

Adam açıkça sadistti.

Ellerimi sildim, gözlüklerimi yukarı kaydurdum ve kapıya doğru yöneldim. Belki Jason bana yardım edebilecek birini bulmuştur diye düşündüm. Yaşlı bir beyefendi belki? Tatil sezonunu dolduracak bir şeyler arayan emekli biri.

Kapıyı açtığımda beklemediğim şey Becca Baker'ın kendisinden başkasıyla karşılaşmamaktı.

Neredeyse içgüdüsel olarak kapıyı suratına kapatacaktım. Ama kapatmadım.

Onun yerine daha geniş açtım ve kaşlarımı kaldırarak orada ne yaptığını söylemesini bekledim. Baklayı ağzından çıkaracak mıydı? Ne yaptığımı kulaktan kulağa mı duymuştu?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Becca gözlerini kırıştırarak bana baktı, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı, dudakları titriyordu. Yeşil gözleri parladı ve kendini toparlamasını izledim, topuzu sallanıyordu, bir kağıt parçasını süveterli göğsüne sıkıca sıkıştırmıştı.

Kâğıdı bana doğru itti ve ben de şaşkınlıkla gözlerimi açarak kâğıda baktım. Kâğıttan gül yükseliyordu ve ne olduğunu anlamak için başımı salladım.

"Nasıl sır tutulacağını bilirim," dedi Becca, ben onun pembesine bakarken kapı aralığında ayaklarını sürüyerek... pembe mi? Devam mı?

"Benimle çalışmak mı istiyorsun?" Kafam karışmıştı.

"Evet."

Belli ki öyle değilmiş.

"Bu işin fiziksel emek gerektirdiğini anlıyorsun değil mi?" Onun yeteneksiz olduğunu düşündüğümünden değildi. Sadece onun yaşındaki çocukların genellikle yaptığım işi tam olarak anlamadıklarını biliyordum. Ağır kaldırma vardı. Çiviler vardı. Yaralanma ihtimali vardı. Olabildiğince dikkatliydim.

-Güvenlik gözlükleri ve kask gerekliydi ama o zaman bile her zaman riskler vardı.

"Ben çalışkan biriyim Bay Montgomery." Becca boyuna göre dikleşerek anlattı. Küçük bir kıza göre uzundu, Nathan hariç yaşıtlarının çoğundan uzundu. "Paraya ihtiyacım var. Reklamınızda söylediğiniz gibi sorumluluk sahibiyim ve sessiz olmakta gerçekten çok iyiyim."

"Elektrikli aletlerin nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Hayır." Becca başını salladı ve nedense dürüst olması beni etkiledi. Babasıyla birlikteyken gördüğüm kız değildi. Gülümsemeleri, tıpkı onunki gibi, çoğunlukla göstermelik gibiydi.

Bu beni neden üzdü?

"Ama Google'da arama konusunda doktoram var." Becca telefonunu kaldırdı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Öğrenci konseyi başkanayım ve geçen yıl amigo takımının kaptanıydım."

Neden geçen yıl kaptan olduğunu belirttiğini ve bu yıl belirtmediğini sorma zahmetine girmedim. Ama bunun beni ilgilendirmediğini düşündüm.

Bir an için gözlerimi kısarak ona baktım, bana nasıl baktığını izledim, meydan okuyan ve kendinden emin bir şekilde, gözlerinin arkasında bir sinek kuşunun kanatları gibi titreyen kırılmalığa rağmen.

Sonra özgeçmişine baktım.

Onu işe aldım.

Kapalı Noel pazarına gitmek için yarım saat araba kullanmak zorunda kaldık. Eğer bu Kasım ayının başında olsaydı şikayet ederdim. Ama bu haliyle Fırincılara ısınmaya başlamıştım, bu yüzden sessiz kaldım, sadece Becca radyonun kontrolünü ele geçirdiğinde ve pop müziğinin *bip bip* sesleri dinlenemeyecek kadar dayanılmaz hale geldiğinde sesimi çıkardım.

Kanalı Noel kanalına çevirdim ve yanımdaki yolcu koltuğunda oturan Baxter'a baktığımda gözlerinin nasıl parladığını gördüm.

"Daaaad," diye yakındı Nathan arkadan. Onu tersledim ve müziğin sesini daha da açtım.

Baxter şimdi gülümsüyordu, ama biz dağın dönemeçlerinden aşağıya doğru yürümeye devam ederken gülümsemesini omzuna saklıyordu. Neyse ki geçen haftadan bu yana yollar açılmıştı. Arada bir sağanak yağsa da en yoğun kar Ocak ayına kadar yağmayacaktı. Hatta geçen yıl Nisan ayında bir fırtına bile olmuştu.

Sanki her yıl kışın gerçek gelişi daha da geriye itiliyordu.

Baxter'ın ceketini yeterince sıcak görünmüyordu ama bu konuda onu rahatsız etmedim. Adam isterse donarak ölebilir diye düşündüm. Lanet Vermont'taydık; daha iyisini bilmeliydi. Ancak, marketin korkunç derecede kalabalık otoparkında arabadan indiğimizde bana kaşlarını salladı, bir uyuşturucu satıcısı gibi ceketini açtı ve içindeki ısıtmalı olduğunu gösteren küçük düğmeyi işaret etti.

Isıtılmış bir palto.

Ne oluyor lan?

Etkilendim ve kendimi tutamadım.

Isıtmalı palto mu?

Bunu neden hiç düşünmedim ki?

Tanrım.

Kasım ayında hava kırk derecedeydi ve daha da soğuması kaçınılmazdı ve ben burada lanet yün flanel Carhartt kombinimle tam bir aptal gibi duruyordum. İnanamayarak başımı salladım.

Nathan önümde dolaşıyor, Musa'nın Kızıldeniz'i ayırması gibi kalabalığın arasından bize işaretler yapıyordu. Burada ailemden kimseye rastlamayacağımızı umuyordum ama şüpheliydim. Montgomery'ler her yıl Belleville'in hemen dışındaki ağaç çiftliklerinin reklamını yapmak için her yerel fuar ve pazarda stant satın alırlardı.

O çiftlikte büyüdüm.

Tıpkı bunun gibi pazarlarda ağaçlı bir soytarı gibi broşür ve kupon satarak büyüdü.

Bazı nedenlerden dolayı Baxter'ın ailemle tanışmasına henüz hazır değildim. Belki de utanç verici oldukları içindi. Belki de

benim hakkımda bilmesini istemediğim şeyler biliyordu. Belki de bunun nedeni... şey. Belki de çok güzel olduğu içindi ve bana haddimi bildirdiği o gecedan beri ona karşı takınmak zorunda kaldığım maskenin ardını görebilmeleri için bana bakmaları yeterliydi.

Bana söylediği şeyi hak etmişim. Pislik gibi davrandım.

Seçtiği başa çıkma mekanizması yüzünden onu yargıladım, sanki benim de mutsuz olmam onun suçuymuş gibi. Dostum, ne şaka ama. Bana karşı dürüst olduğundan beri aramızdaki duvarın yavaş yavaş yıkıldığını hissediyordum. Tekrar hissetmeme izin veriyordum ve bu... dehşet vericiydi.

Nathan'ın kalabalığı yarma becerisiyle ön kapıya ulaştık ve Becca'ya doğru kazanan bir gülümseme yönlendirmesini izledim.

Bugün kırmızı ve yeşildi, bir gün önce sardığım avuç içlerindeki kabarcıkları kapatan eldivenler giymişti.

Becca şaşırtıcı derecede çalışkandı. Hiç şikayet etmezdi. Aptalca sorular sormazdı. Beni rahatsız etmeden önce her zaman Google'da bir şeyler arardı. Ve en önemlisi, yaptığımız işten gerçekten zevk alıyor gibiydi.

Ona güvenmediğim için babasına fırından ve fırının şu anki tadilatından bahsetmeyeceğine dair bir belge imzalatmışım. Beklediğim gibi gözlerini devirmek yerine ciddiyetle başını salladı ve lanet olası kağıdı imzaladı.

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, varlığından o kadar çok keyif almaya başlıyordum. Sevimli çocuk. Bunu birden fazla kez düşünmüştüm - ki bu şok ediciydi çünkü hayatım boyunca hoşlandığım tek çocuk kendi çocuğumdu.

Pazardaki kalabalık her zamankinden daha kötüydü. Kasım ayının son haftasıydı ve biz erken alışveriş yapanları yakalamıştık. Pazar sadece hafta sonları açık olduğu için insanların gezinmek için sınırlı bir zamanı vardı.

Şükran Günü sonrası koşuşturması en kötüsüydu.

Ailemizle vakit geçirmek için haftalık buluşmamızı atlamıştık ama Fırıncılar'ın Şükran Günü'nde ne yaptığını merak etmekten kendimi alamadım. Benimki de her zamanki gibi gürültülü ve telaşlı geçmişti. Ayrıldığımızdan beri her yıl olduğu gibi, Nathan'ın annesine -onun iyiliği için- davetiye göndermişim. O da her zamanki gibi reddetti.

Bir anlaşmamız vardı.

Onu tam zamanlı olarak ben alıyordum ama tatillerde götürmesine izin veriliyordu. Ziyaret teklif ettim ama çocuk büyüdükçe beni daha az kabul etti.

Daha az. Artık yeni bir kocası, daha fazla çocuğu, bizimkinden iki saat uzakta banliyöde bir hayatı vardı.

İki saatin o kadar da uzak olmadığını düşünebilirsiniz, ama görünüşe göre onun için bu aşılamaz bir mesafeydi.

Nathan'ı artık hiç görmüyordu ve bu benim için boktan bir durum olsa da ve ona daha iyi davranmasını dilesem de, bir yanımda minnettardı. Annesinin yanından döndüğünde olduğu çocuk artık sadece bir gölge gibiydi.

Sanki Nathan olmanın ne demek olduğunu unutmuştu ve ben onun her zamanki gibi küçüldüğünü görmekten nefret ediyordum.

"Yine terk edildim," diye iç geçirdi Baxter yanımdan. Ona baktım, düşündüğümde daha uzun süre dalgın kaldığımı fark edince irkildim.

"Ne?" Homurdandım, ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Havadaki kavrulmuş fındık ve elma şarabı kokusunu içime çekerken kot pantolonum çizildi. Kapalı stadyumun içinde domino taşları gibi üst üste dizilmiş yüzlerce stant vardı. Duvarları kaplayan koltuklar, kollarında ıvır zıvır dolu çantalarıyla gülen ve Noel lezzetlerinden atıştıran ailelerle doluydu.

"Çocuklar." Baxter başıyla Nathan'ın uzakta sallanan başını ve Becca'nın sarkık topuzunu işaret etti.

"Nereye gidiyorlar?" Aptalca sordum. "Ağaç çiftliğiyle ilgili bir şey mi? Gerisini anlamadım."

Doğru ya. Çünkü Nathan aile işine kafayı takmıştı.

Tanrıya şükür kendi başına gitmişti. Belki Baxter'ın dikkatini tanıdığım biriyle karşılaşmayacak kadar dağıtabilirdim.

"Ne yapacağımın emin değilim!" Baxter ellerini birbirine vurup dudaklarına bastırarak mırıldanırken itiraf etti. "Noel'i ne kadar sevsem de, buraya daha önce hiç gelmedim. *Sen* ne yapıyorsun?"

Bana bunu sorması neden şirindi? Neden

şirinmiş?

Neden?

Sikişmek.

Lanet olsun.

"Genelde insanlar hediye için alışveriş yapar," dedim. Yine aptalca. Aptalca.

"Doğru." Baxter başını salladı. Omuzlarındaki şişkinliğin krem rengi kazağını doldurmasından etkilenmemeye çalıştım. O her zaman

kazaklar. Yumuşacık ve tüylü görünüyordu ve...adamım, yaklaştığımda sanki kendisi kurabiyeden yapılmış gibi teninden yayılan şekerleme kokusunu yakaladım.

Acaba onu yalasam şeker tadı alır mıyım diye düşündüm. Tanrım, şimdi de aletim sertleşmişti.

"Alışveriş yaptığım tek kişi Becca," diye itiraf etti Baxter şaşkınlıkla. "Ailemdeki diğer herkes öldü ya da..." Bana gülümsedi ve ben de ona bakakaldım, çenem düştü. Bu... şimdiye kadar duyduğum en neşeli ölüm ilanıydı.

Ama sonra tekrar, daha önce ne dediğini hatırladım.

Perişan haldeyim.

Yutkundum.

"Yoksa?" Merakla sordum. Baxter'ın suratı asıldı ve dolgun dudağını çiğnedi, başını sallarken çilleri buruştu. Gülümseme çizgileri vardı. Bu neden...ugh.

"Kovulmak mı? Onları kovdum." "Kovdun mu?"

"Evet." O iri yeşil gözlerini bana dikti ve ben ürperdim, kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken tüylerim diken diken oldu.

"Bunun uzun bir hikâye olduğunu hissediyorum," diye sözümü kestim ve Baxter sadece başını salladı. Dudağını çiğniyordu, belli ki kendisiyle bir şey hakkında tartışıyordu.

Sonra beni şaşırtarak koluma yapıştı, parmaklarını dirseğimin kıvrımına sokup yumuşak bir şekilde sıktı. Fanilamın içinden bile ellerinin ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordum. Görünüşe göre ısıtmalı montlar tamamen kusursuz değildi.

Daha önce yaptığım gibi omuz silmek yerine bana tutunmasına izin verdim ve kalbim göğsümde teklerken onu kalabalığın arasından geçirdim. Yanaklarım biraz pembeleşmişti ama bunun nedeni bana dokunması değildi. Tabii ki dokunmuyordu. Bu aptalca olurdu. Değil mi?

Doğru.

eleven

BAXTER

Noel pazarı muhtemelen hayatımda gördüğüm en büyülü şeydi. Standlar ısıltı ısıldı, yiyecekler havada şiir gibi süzüldü, tarçın ve sihir kokusu duyularımı gıdıkladı ve Paxton Montgomery lanet elimi tutuyordu.

Dirsek tutuşundan el tutuşuna nasıl geçtik bir muammaydı.

Özel bir iplik standı ile balmumu eritme dükkkanı arasında bir yerde gerçekleşmişti. Yani evet. İşte buradaydım. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en çekici adamla, hayatımda bulunduğum en büyülü yerde el ele tutuşuyordum. Paxton'ı stanttan standı dolaştırıp kavrulmuş fındık ve kaosla doldururken kalbim yükseliyor, kulaklarım pembeleşiyordu.

Beni odanın arka köşesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama ona izin verdim.

Benim sırlarıma izin verildiği gibi onun da sırlarına izin verildiğini düşündüm.

O şekilde muhteşem görünüyordu. Kırmızı fanila ve yün giymişti, dalgalı saçları başka birinin üzerinde aptalca görünecek bir kasketin içine sıkıştırılmıştı, ama onun üzerinde tüm bu sert estetiği daha da artırıyor. Elleri de kendisi gibi iriydi. Nasırlı. Sıcaktı. Beni kavradığı ve bırakmayı reddettiği için kaşınıyordu.

El ele tutuşmanın bu kadar şehvetli olabileceğini hiç bilmezdim. Çok masum görünüyordu.

Bunu sikime söyle.

Tüm stantları dolaştığımızda kendimi aşırı uyarılmış ve aşırı kafeinli hissediyordum. Kahve standındaki naneli mocha test shot'larını bu kadar hızlı içmemeliydim ama ne yazık ki. Geçmiş Baxter belli ki ilerisini düşünmemişti. Sistemimde bu kadar kafein varken eve dönüş yolu cehennem gibi olacaktı.

"Sence çocuklar ?" Avuçlarımın terlemesini ve aletimin sertleşmesini görmezden gelmeye çalışarak sordum. *Platonik el ele tutuşma, platonik el ele tutuşma, platonik el ele tutuşma*, diye hatırlattım kendime.

Paxton bana bakarken gözleri bal rengindeydi, dudakları seğiriyordu.

"Muhtemelen lanet olası kardeşimle." Başını iki yana salladı.

"Senin..."

"Kardeşim ağaç çiftliğini işletiyor." Yüzünü buruşturdu. "Ondan kaçıyoruz."

"Ah." Gözlerimi kırıştırdım ve başımı eğdim, nabzım titriyordu. "Neden ondan kaçıyoruz?"

"Fark etmez." Paxton'ın sesi yeniden gürleştirdi ve ayak parmaklarım kışkık botlarımın içinde kıvrıldı. Tanrım. Acaba yatakta sesi nasıl çıkıyordu? Hepsi... huysuz ve... grrrrr.

Büyük bir ayı gibi.

Bahse girerim göğüs
kılları vardı. Kahretsin,
göğüs kıllarına
bayılırdım.

Biz çıkmıyoruz, sikime hatırlattım. Biz sadece bir babayız.

Çıkmak yok. Doğru ya.

Tanrım, kimi kandırıyordum? Paxton Montgomery söylese ölü taklidi yapardım.

Son otuz yıldır hayalini kurduğum her şey, çam kokulu nefis bir devde toplanmıştı. Sihirli elli Montgomery.

Ellerinin bir şeyleri tamir etmekte olduğu kadar yatakta da yetenekli olup olmadığını merak ediyordum.

Belki yakın cinsel geçmişimdeki eksikliği giderebilir?

Ha!

"Neye gülüyorsun?" Paxton, özel mutfak eşyalarıyla dolu bir standın önünde beni tekrar durdururken kaşlarını kaldırarak sordu. Dibine küçük süsler kazınmış bir somun tavaşı bir an için dikkatimi dağıttı. İşe yarayacak mıydı? Ekmeğin dibi gerçekten açılır mıydı?

Ne kadar ilginç bir düşünce.

"Ekmek tavaları," dedim hiç düşünmeden.

"*Ekmek tavaları için mi gülümsüyorsun?*"

Gözlerimi kırptım. Ona baktığımda kendi gülümsemesini çiğnediğini gördüm. Böyle yakışıklı görünüyordu. Daha yumuşak. Sanki buzları her gün biraz daha eriyor gibiydi. Yaz güneşinin ışınları altında ısınan bir buzul.

Ona geniş ve parlak bir şekilde sııttım ve uzun zamandır ilk kez gülümsemem gerçekmiş gibi geldi.

Tabii ki Becca bizi tekrar bulduğunda, gözleri yaşlı ve suratı asıktı. Elimi bırakmadan önce iki saniye boyunca Paxton'ın elinin içinde sıkıca tuttum ve onu yanıma yatırıp gizlice ne olduğunu anlamaya çalışırken onun sıcaklığının izini hatırlamak zorunda kaldım.

Görünüşe göre bazı okul arkadaşlarıyla karşılaşmış.

Nathan hâlâ amcasıyla birlikteydi ve o da kim bilir nereye .

Belli ki bir şeyler olmuştu ama bu konuda konuşmak istemiyordu, ben de zorlamadım, onun yerine kibarca Montgomery'lerin yolculuğumuzu kısa kesmek isteyip istemediklerini sordum. Paxton'ın kamyonetine doluştuğumuzda ve o arka koltuktaki çocuklarımıza doğru ısıtıcıyı açtığında karnım zaten doluydu, sıcak fındıklar beni de fındık gibi hissettiriyordu.

Becca dönüş yolunda Nathan'a gelirken oturduğundan daha yakın oturdu ve Paxton da bunu fark edince ona gizlice gülümsemekten kendimi alamadım.

Şirin, diye mırıldandım ona.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve ellerimi uyluklarımın altına soktum, böylece uzanıp elini tekrar tutma cazibesine kapılmayacaktım.

"Doğruca eve mi gitmek istiyorsun?" Kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakan, rimeli bulaşmış ve burnunu çeke çeke uzaklaşan küçük kızım için kalbim acıyarak sordum.

"Günün bitmesini istemiyorum," dedi usulca. "Bu çok aptalca."

İçimi çektim ve düşünceli bir şekilde dudağımı çiğnedim.

Teknik olarak pazarda en az üç saat geçirmeyi planlamıştık ama... Paxton'a baktım.

"Gelip film izlemek ister misin?" Nefesimi tutmuş cevabını beklerken sordum.

Dikiz aynasından Becca'nın gülümsemesini yakaladım ve o da bana gizlice başparmağıyla onay verdi.

"Kilden Noel Baba'lı olanı çok sevdim," dedi tüm arabaya. "Adamlarla tanıştıklarında..."

"Snow Miser ve Heat Miser?" Nathan onun yanında canlandı.

Arkadaki iki çocuk film hakkında gevezelik etmeye başladığında tamamen büyülenmemeye çalışarak gülümsememi çiğnedim. Çocukken benim de en sevdiklerimden biriydi ve Becca'nın kendimden hangi parçalara takıldığını görmek beni her zaman mutlu etmiştir.

Fiziksel olarak benim olmayabilir ama her şeyiyle benim kızımdı.

"Etkileyici olmadığımıza emin misin?" Paxton nefes nefese yanımda mırıldandı, sesi sessiz bir gürültüydü. Göğüs kafesimin arkasında titreştiğini hissettim ve kalbimin güm güm atmasına engel olamayarak ürperdim.

Kamyonetin içi sıcaktı, bacaklarım market ile araç arasındaki kısa mesafeden dolayı üşümüştü. Kot pantolonun soğuk tenimden önce nasıl ısındığını hissedebiliyordum ve başımı hafifçe sallayarak kaslarımı ovuşturdum, ona güven verici bir gülümseme sundum.

"Gelmeni istiyoruz," diye onu rahatlattım.

Başını salladı, yola geri döndü ve radyoyu tekrar Noel istasyonuna çevirdi.

En sevdiğim Noel olan "Santa Claus is Coming to Town" çaldığında müziğe kafa salladım ve sürpriz bir şekilde Paxton'ı da sallanırken yakaladım.

Belki o kadar da farklı değildik?

Paxton bize yine sıcak çikolata yaptı ve mutfağımın içinde sanki oraya aitmiş gibi var oluşundan etkilenmekten kendimi alamadım. Geniş gövdesi ocağın yanında yersiz görünüyordu, karıştırırken kol kasları geriliyordu. Yüzünde düşünceli, ciddi bir vardı ve sıcak çikolatanın derinliklerine sanki ona evrenin sırlarını anlatabilirmiş gibi bakıyordu.

"Becca," mırıldandım usulca, yanımdaki sandalyeye kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş oturan kızımın dikkatini çektim.

"Neden birkaç battaniye almıyorum? Ön odaya yerleşebiliriz," diye teklif ettim ve ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. Deniyordum. Lanet olsun. Bazen diğer insanların duyguları konusunda ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki konuşmadığım bir dil gibi geliyordu. Herkesin bana bakıp iletişimin doğal olduğunu düşündüğü gerçeği göz önüne alındığında bu çok komikti.

Becca başını salladı, gözünün altına bulaşan maskaranın bir kısmını silerken gülümsemesi ısıniyordu. Parmaklarında kabarcıklar vardı ve daha iyi görebilmek için başımı eğerek kaşlarımı çattım.

"Ellerine ne oldu?" Gözlerini kırptırdı.

Gözleri büyüdü ve parmaklarına baktı, bandajlarından birkaçının terlemiş olduğunu görünce şaşırdı. Daha önce eldiven giydiği için fark etmemiştim.

"Öğrenci konseyi için afiş asmaya yardım ediyordum ve zimba tabancası... çok titizdi."

Neden posterleri duvara zımbalama ihtiyacı duyduğunu anlamadım ama... kahretsin. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, o yüzden zorlamadım.

"Biraz Neosporin'im var, gidip getireyim ve-"

"Hayır, baba." Becca omzumu iterek güldü. "Sadece battaniyeleri getir. Yemin ederim ben iyiyim."

Gözlerimi ona diktim ve başımı eğdim. "Emin misin? Çünkü onu almak benim için büyük bir mesele değil."

"Gerçekten iyiyim." Becca bana gülümsedi ve bu kez gözleri ışıldadı. Rahatladım, onu markette ağlarken gördüğümünden beri üzerimde taşıdığım gerginliğin bir kısmı akıp gitti.

"Nathan birazdan patlamış mısırla döner," diye homurdandı Paxton ve irkildim. Bir an için onun orada olduğunu unutmuştum.

Beni izliyordu ve başımı salladığımda tenim sıcaktan karıncalandı.

"Battaniyeler, baba." Becca beni kovaladı ve ben gözlerimi devirerek güldüm.

sırf kıkırdamasını izlemek için bana her zaman yaptığı gibi abartılı bir şekilde ona baktım.

Kendime normal davranmam gerektiğini hatırlattım.

Normal davran.

Döndüğümde kollarımda bir yığın battaniye vardı, o kadar uzundu ki merdivenlerden paytak paytak inmek zorunda kaldım.

Bana çelme takma, bana çelme takma, bana çelme takma, köpek tanrılarına dua ettim.

Pogo buralarda bir yerde olmalıydı ve küçük tombul yaratık beni erken bir mezara gönderirse bu sadece benim şansım olurdu. Nasıl olduysa merdivenlerin dibine kadar hiç kayıp vermeden gelebildim. Belki de bahçedeydi? Köpek kapısı taktırmamın bir sebebi vardı.

Nathan döndü ve biz de oturma odasına yerleştik; battaniyelerimiz ve sehpanın üzerine serpiştirilmiş ikramlarımızla iki kanepeye yığıldık. Şüpheli bir şekilde bir ailenin parçası olmak gibi hissettiriyordu. Elbette, Becca ve ben kendi başımıza bir aileydik ama... Oradaki tek yetişkin olmamanın bana hissettirdiği bir şey vardı... o kadar da yalnız değildim.

Rebecca böyle bir şeyi paylaştığım son kişiydi.

Becca'yı ilk doğurduğunda tüm aile Noel saçmalıkları için kanepelerime yığılırdı. O ve kocası benimle aynı zamanda ailemi de kovmuşlardı ve bir süre sadece biz vardık. Ta ki o ana kadar... yine sadece ben.

Her zaman sorumluluk sahibi olmak

zorundaydım. Güvenilir.

Dikkatli ol.

Nerede çatladığınızı ve kırıldığınızı görmelerine izin vermeyin, aksi takdirde insanlar kendi çocuğunuza bakıp bakamayacağınızı merak etmeye başlayabilir.

Kederim bile arka plana itilmişti çünkü birdenbire sadece ben yas tutmuyordum. Becca da yas tutuyordu. Benim bebeğim. Güçlü olmama ihtiyacı vardı. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Ayaklarını Nathan'ın kucağına uzatmış, en sevdiği tüylü pembe battaniyesini vücudunun etrafına bir tüy bulutu halinde sarmış bir şekilde yerleşmesini izlemek içimi ısıttı. Ne kadar ilerlediğini görmek güzeldi. Bir şekilde arkadaş edinmekten korkmayan bir insan yetiştirmeyi başardığımı görmek. Babasının olmadığı bir şekilde bile duygularıyla uyum içinde olan birini.

Hissetmediğimden değil.

Hissediyordum.

Ben sadece...

Bazen çok fazla hissediyordum.

Koltuğumda kıpırdandım, kumandaya uzandım ve play tuşuna bastım. Müzik odayı doldururken, tanıdık neşeli cingıllar ses sistemimizi titreştirirken, muhtemelen huzurlu hissetmeliydim. Ama... marketten ayrıldığımızdan beri içimde bir endişe duygusu vardı.

Kendi battaniyemi göğsüme çekerken ve ilk kez değil, neden yaşlandığımı ve buna rağmen bir türlü akıllandığımı hissetmediğimi merak ederken, bunun gergin vızıltısını derimin altında hissedebiliyordum. Bu duyguyu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama o öylece kaldı.

İçimi kemiriyor.

Göğsüm gergindi, kanepeye daha fazla yerleşip bunu görmezden gelmeye çalışırken nefesim biraz sıkıştı.

Neden böyle hissediyordum?

Bunun bir nedeni de arabanın virajlardan geçmesiydi. Bu kadar küçük ve tehlikeli yollar beni her zaman tedirgin etmiştir. Bana unutmak için elimden geleni yaptığım şeyleri hatırlattı ama hayır... sorun bu değildi.

Paxton çevresel görüş alanımda hareket edince irkildim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını indirmiş, dudaklarını düşünceli bir şekilde çatmıştı. Onu çocuklarımıza bakarken yakaladım ve ona güven verici bir gülümseme sundum.

Becca kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ona daha önce de söylediğim gibi, ona güveniyordum.

Belki de büyümekte olduğu gerçeği beni tedirgin ama onu bu büyümeden mahrum bırakacak değildim. Sonsuza kadar sadece benim olmasını beklemek haksızlıktı. O bundan daha iyisini hak ediyordu ve ben de başı sıkıştığında başvuracağı türden bir baba olmak istiyordum. Benim ailem gibi otoriter değil.

Ancak, ne kadar çok kişisel gelişim ya da ebeveynlik 101 kitabı okursam okuyayım, küçük kızımın artık bana ihtiyaç duymamaya başlamasını izlerken boğazımda düğümlenen, acı veren, pençeleyen yalnızlığa beni asla gerçekten hazırlamadı.

Becca filmin onuncu dakikasında uyuyakaldı. Yere

yığıldı, sessiz horlamaları havayı dolduruyordu.

Ona horladığını hiç söylememiştim.

Belki kabalık ettim ama... Kendine güvenmesini istemedim. Onunla ilgili başkalarının hoşuna gitmeyecek şeylere dikkat çeken bir baba olmak istemedim. Tanrım. Neden tüm hayatım kızım için yaptığım ve yapmak istemediğim şeylerin etrafında dönüyordu?

Gerçekten bu kadar ?

Sadece...

Sikeyim.

Ben artık kimdim ki?

Noel filmlerini *sever* miydim?

Yoksa sadece sevdiğimi mi
sanıyordum?

Bunu sadece var olmayan bir normalliğin peşinden gidebilmek için mi
yapıyordum?

Ben varoluşsal bir kriz geçirirken, Nathan sakinleşti, gözleri geniş ve parlaktı, bakışları Becca'nın çoraplı ayaklarına odaklanmıştı, sanki aynı anda hem İsa'nın gelişi hem de ona saldırmak üzere olan bir engerek yılanıydılar. Göğsüm kıvranan solucanlarla dolu olmasaydı ve kalbim beni boğarak öldürmek üzere olmasaydı bu komik olurdu.

Nefes almam gerekiyordu.

"Gidiyorum." Ellerim biraz titreyerek hızla ayağa kalktım. "Hemen döneceğim."

Merdivenleri hızla çıkıp yatak odama girdim, ellerimle gözlerimi kapatıp avuç içlerimi yuvalarına bastırırken kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

"*Ne yapıyorum ben?*" Sesim titreyerek kendime sordum.

Lanet olsun.

Pogo merdivenlerden zıplayarak çıkarken şıngırdadı ve ben de yaklaşmasını dinledim, ellerimi indirip kapıdaki aralıktan burnunu uzatarak bana doğru gelmesini izlerken ağzım kurudu ve avuçlarım terledi. İri kahverengi gözlerini bana doğru kırıştırdı, küçük kuyruğunu sallarken beni değerlendirdi.

Corgis.

Tanrım, çok tatlıydı.

Kulaklarının arasını kaşımak için uzandığımda ona sessizce "Kendimi kovmalıyım," dedim. Aslında onu Becca'yla yakınlaşmak için satın almış olmam ve burada onunla Becca'dan daha fazla bağ kuruyor olmam komikti.

Dili sarkarken büyük yarasa kulakları düzleşti ve bana gülümsedi.

"Noel Baba hayranı değil misin?" Paxton açık kapı aralığından gürleyen sesiyle sordu. İrkildim, parmaklarım Pogo'nun kalın kürkünde donarken ona baktım, muhtemelen yüzüme suçluluk duygusu kazanmıştı.

"Hayır." Gözlerimi kırptım. "Yani, evet. Noel
Baba'yı severim." Paxton başını eğdi, kaşlarını
indirdi.

Onun bana bakması şu anda çok fazlaymış gibi geliyordu.

Gergin hislerim geri gelmişti ve kendimi yatıştırmak için titreyen ellerimi kalçalarımın altına bastırdım. Beni nasıl izlediğini, gözlemlediğini, düşündüğünü izledim. Ellerime, gergin omuzlarıma, dudagımın titremesine baktı.

Hareket edemedim.

Titrememi durduramıyordum.

"Kardeşim Ben'in anksiyetesi var," dedi Paxton yumuşak bir sesle. "Biz çocukken bunun için bir terapistle giderdi. Ona bir sürü başa çıkma mekanizması öğretti. Sanırım hâlâ bir tane var."

"Benim kaygım yok." Kelimeleri geri alamadan dudaklarımdan çıktılar. Ama... yalan zaten oradaydı, bu yüzden sadece gülümsedim, her tarafım titriyordu.

Yalancı, yalancı, yalancı.

Gülümsemem onu kızdırmış gibiydi.

"Kes şu saçmalığı, Baker." Paxton'ın tüm vücudu gerildi, bana dik dik bakarken gözleri buz gibi soğudu. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu bana borçlu değilsin. Ama en azından kendine gerçeği borçlusun." Alay etti. "Biliyor musun, eğer tek yaptığın gülümsemekse, gülümsemenin bir anlamı kalmaz."

Yutkundum.

Hain Pogo saldırmadı, havlamadı ya da başka bir şey yapmadı.

Sırt üstü yattı ve büyük beyaz karnını sallayarak

Be

n. Tekrar yutkundum.

Yatak odamın tanıdık iç mekanı bile sinirlerimi yatıştırmadı.

Tam boyuma yükseldim, vücutlarımız arasındaki minimum mesafeyi aştım ve Paxton'ın alanına doğru ittim.

Onunla dövüşmek

istedim. İstedim-

Ağla

mak

için.

Ağlamak istedim.

Kavga beni nefes nefese bıraktı. Alnım yenilgiyle göğsüne çarptı, çam ve odun talaşı kokusu burnumu doldururken omuzlarımdaki ağırlık yapabileceğim tek şey solmak olacak kadar ağırlaştı. Parmaklarımı yanlarımda gevşekçe asılı durdukları yerde sıkıca kıvırdım, Paxton'ın kalbinin sabit güm güm sesi yanağıma çarpıyordu.

Gözlerim yandı.

Acıdı.

Alnımdaki gerginlik, şakaklarımda arkasındaki baş ağrısı, kalbimin daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı sıkışması.

"Bazen gerçek bir insan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum." Fısıldadım, kelimelerim boşlukta sallanıyordu. Barajım

çatladı. Belki de Paxton'ın saçmalamayı kes derken kastettiği bu değildi ama...

Kalp atışları sabitti.

Kokusu çiğ sinirlerime merhem oldu.

"Bu kadar belirsiz hissetmek için çok yaşıyım." Sesim titriyordu.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve göz kırparak onları uzaklaştırdım, gelmek üzere olduğunu bildiğim gelgit dalgasını bastırmaya çalıştım. Beni itip kakacağını bilmiyordum. Kalmama neden izin verdiğini de bilmiyordum. Tek bildiğim o anda Paxton Montgomery'nin bana kendimi yeniden Baxter gibi hissettirdiğiydi.

Bir iş sahibi değil. Baba

değil.

Sadece ben.

"Yeni bir şeyler öğrenmek için asla çok yaşlı değilsin," dedi Paxton, sesi alnımda sessiz bir gümürtüye dönüştü. Titreşimi kovaladım, yüzümü gömleğinin tüylerine bastırdım, göğsümden hıçkırıklı bir hıçkırık çıkarken gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu.

"Özür dilerim," diye .

"Hayır." Paxton kararlı bir şekilde "Hayır" dedi, aynı anda kocaman avucunun başımın arkasını kavradığını hissettim. "Üzgün değilsin." *Ne?* "Sen Baxter'sın."

Baba şakasının fark edilmesi bir saniye sürdü.

Kahkahalarım bir anda patladı ve bu basit şaka içimdeki barajı sonuna kadar açtı. Gözyaşlarım yanaklarımdan gömleğinin kumaşına sıcak sıcak dökülürken, Paxton'ın göğsüne daha sıkı bastırdım, parmaklarım onu kendime çekmek için gömleğinin eteklerine dolandı.

Sıcaktı.

Sağlam.

Güçlü.

Belki de Becca bu arkadaş meselesinde bir şeyler yakalamıştı. O kadar da kötü değildi.

Paxton uzun süre ağlamama izin verdi.

O kadar uzun süre gözyaşlarım kurudu ve hıçkırıklarım sessizleşti.

Sonunda bitirdiğimde, içimdeki o gergin, bunalmış his kaybolmuştu ve şimdi Paxton'ın parmaklarının saçlarımı taradığı hissine acı verici bir şekilde aşınaydım. Onun ne kadar büyük olduğunu şekilde birbirimize sokulana kadar fark etmemiştim. Ben küçük değildim.

ama ben de iri yarı değildim. Bana kendimi... sanki odadaki en büyük varlık olmamak sorun değilmiş gibi hissettirdi.

Banyoda temizlendikten sonra Paxton beni tekrar aşağıya indirdi. Pogo sadık bir şekilde peşimizden geldi, küçük güdük bacakları özenle ilerliyordu. Paxton konuşmadan benim için bir fincan daha kakao ısıttı ve midem artık o kadar boş hissetmeyene kadar yudumladım.

Oturma odasına döndüğümüzde Nathan hâlâ Becca'nın ayaklarına bakıyordu, Becca ona dokunuyor rağmen ona dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini havaya kaldırmıştı.

Paxton oturduğunda ben de hemen yanına oturdum.

En sevdiğim battaniyemi onunla paylaştım, aslında ona seçme şansı vermedim, bizi battaniyenin içine soktum ve Nathan'ın bize attığı meraklı bakışları görmezden geldim. Bugün... şey, bugün şimdiye kadarki en kötü gün değildi.

Muhtemelen on yıldır ilk kez ağladığım gerçeğine rağmen. Seksi bir adamın gömleğine.

Hay
sikeyim.

Ama
yine de.

Yüzümü sert kaslara dayamış, nazik bir adamın kalbinin sabit atışını dinleyerek uyuyakalmıştım. Kesin olan bir şey vardı. Paxton düşündüğüm kişi değildi. Ama bu o kadar da kötü bir şey değildi aslında.

Çok
yumuşaktı.

Nazik.

Gelgit gibi sabit. Bir
dağ kadar sağlam.

Bunu sevdim.

twelve

PAXTON

Belki de Baxter'ın ertesi gün bir teşekkür sepeti ve bir kartla evime gelmesi beni şaşırtmamalıydı?

Ama oldu.

Kâğıttan yapılmış canavara baktım, ön yüzünde kocaman yeşil gözleri olan şişman tavşan ve *"Zıp zıp bir gün dilerim!"* yazısı tuhaf bir şekilde beni büyüledi.

Nathan yemek masasının karşısından bana baktı, başını merakla yana eğmişti.

"Çoktan gitti mi?" Onayladım, ancak kestane rengi kahverengi saçların sallanması savrulmasıyla cevap aldım. Nathan'ın gözleri parlıyordu, kendini beğenmiş küçük pislik. "Ne?" diye sordum. Aslında bilmek istemediğim halde sordum.

"Hiçbir şey." Gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" Kaşlarımı indirerek homurdandım. Nathan omuz silkti, omuzları kulaklarına değecek kadar yükseldikten sonra çocuksu ayaklarının üzerinde zıpladı, kirli kâsesini lavaboya bıraktı ve koşarak uzaklaştı.

Koridorun yarısına geldiğinde omzunun üzerinden baktı ve geri seslendi.

"Sanırım senden hoşlanıyor."

"Benden hoşlanıyormuş, kığımın kenarı." Homurdanarak karşılık verdim ve sepetime dönmeden önce göz devirerek onu tersledim.

Çerezler.

Noel Baba temalı mı?

İki somun balkabaklı çikolata parçacıklı ekmek, en sevdiğim. Altı ikolatalı kek.

Hepsini saklasaydım bu hafta işe giderken yanımda götürebilirdim. Öğle yemeğimle birlikte yiyecekleri paylaştırırdım, böylece Hungry Man TV yemekleri ve Costco tavuk kapları dışında yiyecek bir şeylerim olurdu. Yemek yapmayı gerçekten öğrenmem gerekiyordu ama dönüşümlü olarak yediğim dört öğün yeterliydi. Köfte. Tavuk marinara. Barbekü pizza (mağazadan alınmış hamurla). Ve spagetti.

Yeterince iyi yedik.

Unlu mamuller yine de güzeldi. Güzel bir değişiklik.

Sonra notu açtım, açtığımda neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Kenarlarını açarken bir bombayı etkisiz hale getirmiş gibi hissettim ve sayfaya bakarken tek gözümü kapatıp yüzümü buruşturdum.

Orada gördüğüm şey... Şey.

Cehennem.

Yanaklarım ısındı ve kalbim göğsümde kim bilir kaç yıldır hissetmediğim garip bir kıpırtı yaptı. Yutkundum.

Kartı kapattım.

Meraklı veledimin bulmasını istemediğim için sepeti ve kartı saklamak üzere odama getirdim. Ona yapmamasını söylediğim için odamdaki eşyaları hiç karıştırmazdı, bu yüzden bulmasından endişe etmiyordum.

Ne zaman karta baksam kendimi sikilmiş gibi hissediyordum.

Bir daha bakmak zorunda kalmamak için iç çamaşırını çekmeceme sakladım. Bu bile onu aklımdan çıkaramayınca, bir anıdan başka bir şey olmayana kadar çorapların içine gömdüm ve kendimi her zamanki sabah rutinime zorlamayı başardım.

En son ne zaman birinin bana bu kadar tatlı bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Gün için hazırlanıp Nathan'ı beklemek üzere kamyonetime doğru giderken yanaklarım sıcacıktı. Baxter bana yemek pişirmekle kalmayıp okul başlamadan önce teslim etmeyi de başardığına göre saat sekizden beri uyanık olmalıydı.

Nathan sırtarak ve uzun beceriksiz parmaklarını sallayarak yanımdaki yolcu koltuğuna oturduğunda yanaklarımdaki ateşi silkeleyerek yutkundum.

"Cebirden C'yi B'ye mi çevirdin?" Garaj yolundan çıkarken ısıtıcıyı açtım ve küçük bir çocuk gibi görünmemeye çalışarak sordum

yapmaması gereken bir şey yaparken yakalandı.

Neden bu not... neden beni bu etkiliyordu? Basit bir teşekkür benim için bu kadar önemli olmamalıydı.

Ama oldu.

Yanaklarım tekrar kızardı.

"Oh evet, şimdi sağlam bir B artı aldım." Nathan, kaşları çatılmış bir halde sırt çantasını karıştırırken söze girdi. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bana göstermene gerek yok, evlat. Sana inanıyorum."

Rahatladı, koltuğuna yerleşip çantasını tekrar kapatırken bana mutlu bir sırıtış attı.

Onu bırakırken park yerinde tanıdık iki sarışın kafa aradığım gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Yine de onları göremedim, bu yüzden Nathan'a her zamanki gülümsememi ve yumruk tokuşturmamı verdim ve kaykayını kolunun altına sıkıştırarak ön girişe doğru ilerlemesini izledim.

Yollar açık olduğunda her zaman yaptığı gibi onu eve sürerdi.

Bazen karda da, inatçı küçük pislik.

Son zilden sonra Baxter'ı tekrar izleyip izlemeyeceğini merak ettim.

Onu arabasında tek başına otururken, kızının dışarı çıkmasını beklerken görseydi, böylece tekrar çalıştırabilirdi.

Güzel

miş.

Üzücü.

Yalnız.

Bir gece önce bana nasıl sarıldığını hatırlamadan edemedim. Onu kollarıma alıp merdivenlerden yatağa taşıırken uykulu uzuvları ve ağır kirpikleri vardı. Yanağının göğsüme sürtünme şeklini, nefesinin sürekli sıcak nefesinin aşırı çalışan kalbimi ısıttığını hissedebiliyordum.

Onu yatırdığımda bana doğru uzandı, parmakları fanilama dolanıyordu, saçları altın gibi, ipek gibi ve yastığının üzerinde bir çağlayan halinde yumuşacıktı.

Nazik halde parmaklarını koparmak zorunda kaldım.

İnledi ve kendimi gitmeye zorlamadan önce bir saniye boyunca çillerine baktım. Eğer gitmeseydim... şey, ne yapardım emin değildim.

Ama bu kesinlikle bir ay önceki benim onaylayacağım bir şey olmazdı.

Baxter bacaklarını iki yana açmış, geniş omuzlarını gevşetmiş, pembe dudaklarını hüzünlü bir iniltiyle aralamıştı...

Hayır.

Kalbim boğazımda merdivenlerden aşağı kaçmışım ki, Nathan'ı Becca'nın ayaklarına bakarken buldum; gözleri irileşmiş ve telaştan kaybolmuştu.

"Ne yapmalıyım?" Yanlış bir hareket yapmaktan korkarak fısıldadı. Ona olduğu yerde kalmasını söylemek istedim.

Bırak uyusun.

Ama bu aptalcaydı. Okul gecesi idi. Eve gitmemiz gerekiyordu.

Akılcı düşünceyi toparlamak kolaydı ama kendimi küçük sarışının omzunu hafifçe sarsmaya zorladığımda takip etmek daha zordu. Uyandığında bana gülümsedi, daha önceki üzüntüsünün tüm izleri kaybolmuştu ve başımı merdivenlere doğru eğdim, babasının kalçalarının yorganın üzerinde ayrılmış ve savunmasız bir şekilde yatarken ne kadar lezzetli görüldüğünü düşünmemeye çalıştım.

"Yatma vakti." Homurdandım ve o da itaatkâr bir şekilde kalktı, uykulu bir esnemeyle ikimize de el salladı, sonra da kocaman tüylü battaniyesine sarınmış bir şekilde merdivenlerden tökezleyerek çıktı.

Topuzunun sallanmasını izledim, oğluma döndüğümde kulaklarım pembeleşmişti.

"Eve," demiştim. Yine de hızlı ayrılışımız, çıkarken kapıyı kilitlememe engel olmadı.

Ve bu beni Baxter'ın kollarımda ne kadar sıcak olduğunu düşünmekten alıkoymadı. Ağır değildi ama hafif de değildi. Katı. Gerçektir.

Çok tatlısın.

Çok tatlı.

Pişirdiği şeyler kadar tatlı.

Hatta daha tatlı.

Saçları bal gibiydi, teni şeker gibiydi ve elimde olmadan onu öyle bir arzuluyordum ki bu arzuyla ne yapacağımı bilemiyordum.

Temizlemek için başımı salladım, Noel kanalını açtım ve "Jingle Bells" in neşeli bir yorumuyla Baxter Baker'ın düşüncelerini aklımdan çıkardım.

Her şey yolunda gitti. Normaldi. İyiydi. İyi. Her neyse. İşler yoğundu ama iyi bir şekilde. Bir su ısıtıcısını değiştirirken ve Trent'in bodrumunu incelerken özellikle sinir bozucu bir şey olmadı. Genelde aile işlerini hafta sonlarına sakladım çünkü bunun için ödeme almayı reddederdim ama...

Trent'in evi konusunda hepimiz biraz endişeliydik.

Burayı satın aldığında temelin berbat olduğu konusunda onu defalarca uyarmıştım. Alt bölgesini inşa eden inşaat şirketini tanıyordum ve genellikle çıplak gözle görülemeyen ama son derece önemli olan şeyleri atlıyorlardı.

Su olsun diye temeli katranlamak gibi. Beni dinledi mi?

Hayır.

Ben de yüzüncü kez kontrol ettim, onu ortalığın karışmasına hazır olması konusunda uyardım ve gece için eve gittim.

Trent'in işi genellikle diğer müşterilerden daha uzun sürerdi. Küçük kardeşim ve konuşkan biri olduğu için, ilk başta yapmaya geldiğim işi bitirmeden önce genellikle onunla sohbet etmek için iyi bir saat harcardım.

Sohbet etmek beni yoruyordu. Ailemle bile.

Bu nedenle, ön kapıdan içeri girip çamurlu iş botlarımı tekmeleyerek uçuruma doğru homurdanarak merhaba derken garaj yolundaki tanıdık arabayı fark edemeyecek kadar yorgundum.

"Baba?" Nathan mutfaktan hızla içeri girdi. Lanet olası fil ayakları. Alnı çatıktı, gözleri geniş ve endişeliydi.

Hemen bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim.

"Ne?" Sesim kısık bir hırıltıydı, omuzlarım yükseliyor, kendimi savaşa hazırlarken kaslarım esniyordu.

"Um." Nathan omzunun üzerinden mutfığa doğru baktı, sonra delik çoraplarını karıştırdı. Geçen hafta ona yeni bir paket almıştım ama o hâlâ inatla diğerlerini giyiyordu. Marvel ve DC çorapları arasındaki farkla ilgili bir şey mi? Hiç bilmiyordum.

Ona süper kahraman olanlardan almıştım. Önemli olan tek şey buydu.

"Ne?" Bu sefer daha alçak sesle tekrarladım. Beni korkutuyordu.

"Bay Baker burada mı?" Nathan gözlerini kırıştırdı, beceriksizce ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ona yemek yedirdim ama seni görmek istediğini söyledi."

Tuhaf.

Bugün daha önce de buradaydı, neden o zaman beni görmek istememişti?
Belki utanmıştır.

Kahretsin, öyleydim.

Onu yatağa taşıdım. Neredeyse içine sokmuştum. Ağlarken ona sarıldım. Uyluklarının arasına girmenin ve sikinin ucundaki tuzlu, tatlı nektarı tatmanın nasıl bir his olduğunu tekrar tekrar hayal ettim.

Yanaklarım kızarmış bir halde
başımı salladım. "Ona bir dakika
içinde aşağıda olacağımı söyle."

Nathan başını salladı ve misafirimizi ağırlamak için mutfaka dönmeden önce bana gülümsedi.

Yatak odamın bitişiğindeki banyoda temizlendim, yanaklarımdaki sıcaklığı soğuk suyla temizlemeye çalıştım. Bu işe yaramayınca hızlı bir durulama için duşa girdim, çalışırken ne kadar terlediğimin farkına vardım.

Temizlendiğimde, aynadaki buğuyu bir elimle lekeledim, kendime ters ters baktım ve sonra çam ağaçları gibi kokana ve kendimi biraz daha az... berbat hissedene kadar cildimi ve sakalımı bolca nemlendirmeye devam ettim.

Ben geldiğimde Nathan, Baxter ile mutfaktaydı.

Kurabiyeleri paylaşıyorlardı.

Daha fazla kurabiye.

Tanrım. Sanki adam onları Yoshi yumurtası gibi patlatmış gibiydi.

"Yatmaya gitmeliyim," diye mırıldandı Nathan gülümseyerek, bana baktı, gözlerinde açıkça *yardım yazıyordu*. Birdenbire neden bu kadar tuhaf davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Baxter'dan hoşlanıyordu. Bunu bana söylemişti.

Peki neden o-

Oh.

Baxter dönüp bana baktı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Ama bu gülümseme sahteden de sahteydi ve yanaklarının ne kadar pembe olduğunu ve gözyaşlarından arta kalan çizgilerin yanaklarına yapıştığını açıkça görebiliyordum. Koyu kahverengi kirpikleri dikenli ve ıslaktı, yeşil gözleri bir sonbahar sabahı kadar berraktı ve yutkundum. Sertçe.

"Ödevini yapmayı unutma." Homurdandım, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

"Yapmayacağım!" Nathan beni olabildiğince çabuk terk etti, ancak giderken bana sevimli bir şekilde sarılmayı da ihmal etmedi.

"Yarın eve erken geleceğim," dedim ona. Mümkin olduğunca programımı ona önceden bildirmeyi severdim. Eve bu şekilde geç gelmeyi sevmezdim. Bunu alışkanlık haline getirmemiştim. Muhtemelen bu yüzden annesiyle vakit geçirirken annesinin eve gelmemesi onu bildiğim kadar rahatsız etmiyordu.

Onu aylardır görmemişti.

Yeni kocasıyla evlendikten sonra bu kadar ciddi ve kariyer odaklı olması aslında komikti, boktan bir şekilde. Birlikte olduğumdan tamamen farklı biriydi. Bazı şeyler daha iyiydi. Birincisi istikrar.

O zamanlar ne kadar vahşi olduğunu hatırlıyorum, ancak o zamanlar ne kadar vahşi olduğunu bilmiyordum. Hamile kalana kadar bilmiyordum ve Nathan'ın hamile kaldığı güne kadar banka hesabımızdan çaldığını ve parayı ateş etmek için kullandığını öğrendim.

En azından o zaman
durmuştu. Ama güven çoktan
kaybolmuştu.

İç çekerek Baxter'a dönerken o gün yüzüncü kez başımı sallayarak temizlemeye çalıştım. Midem guruldadı ve gözlerinin üzerimde gezinmesini izledim. *Çırpındı, çırpındı, çırpındı.* Dikkati kelebek kanatları gibiydi.

"Hâlâ aç mısın?" Homurdandım. Mikrodalga fırın için sabrım yoktu ve dürüst olmak gerekirse, altı televizyon yemeği yiyecek kadar aç hissediyordum. Yemek yapmak istemediğim için pizza yedim.

Yine de harika bir yemek artığı oldu.

Telefonumu çıkardım, en sevdiğim pizzacının hızlı arama tuşuna bastım ve Baxter'ın hâlâ yemek masamda garip ve gergin bir şekilde oturduğu yere kaşlarımı kaldırdım. Onu burada, benim kişisel alanımda görmek garipti.

Güzel, garip.

Yine de

garip.

Yine de buna alışabilirim.

"Soslar?" Ona fazla düşünecek zaman bırakmadan sordum.

"Ne için...?"

"Pizza."

Gözlerini kırıştırdı. O güzel yeşil gözler dalgalandı, uzanıp gözyaşlarını silerken yanağından bir damla yaş süzüldü. Güzel elleri vardı. İnce. Yetenekli. Güçlü. Çalışmaktan nasır tutmuştu; parmak eklemleri parmak uçlarından daha kalındı. Güzeldi.

"Sebze olan her şeyi severim."

Pizzayı yarı yarıya sipariş ettim. Benim tarafımda tüm etler, Baxter'ın tarafında ise tüm sebzeler vardı. Nathan'ın her şeyi yiyeceğini biliyordum, bu yüzden kredi kartı numaramı ezberden söyleyip telefonumu arka cebime atarken endişelenmedim.

Göğsümde garip bir gerginlik hissi oluşuyordu. Endişe mi?

Heyecan mı?

İkisi de.

Baxter'ın neden burada olduğunu açıklamasını beklerken kendime yapacak bir şeyler vermek için buzdolabını açtım. Neden ağladığını. Beni rahatsız etmiyordu. Gözyaşları. Dürüst duyguları diğer her şeye tercih ederdim ve bana açılma şekli bana kendimi...

Sadece hissettirdi. "Bira

mı?" Homurdandım.

"Tabii, teşekkürler."

Biralar temin edildi, pizza sipariş edildi, beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Konuşmaktan nefret ediyordum. Ona sorunun ne olduğunu sormam mı gerekiyordu? O kadar yer varken neden burada olduğunu sormak nedense kabalık gibi geliyordu.

Ona kaba davranmak istemiyordum, artık değil.

Oturduğumda sandalye ağırlığının altında gıcırdadı ve ayak bileklerimi çaprazlayarak sessiz bir homurtuyla arkama yaslandım. Sırtımı dikleştirdim, boynumu gerdim ve biramın kapağını masaya vurarak kapattım.

Baxter'ın şişesi önünde dokunulmadan duruyordu, yoğunlaşma yavaş yavaş aşağıya damlıyordu.

Bekledim.

Dışarıda bir kar fırtınası daha vardı ve iri tanelerin uzun kış gecesinin mürekkep karanlığında verandamın üzerine yerleşene kadar çırpınışlarını izledim.

"Becca ve ben kavga ettik," dedi Baxter bir asır gibi gelen bir sürenin ardından. Normalde sessizliğe aldırmazdım ama bu farklı bir durumdu.

"Öyle mi?" Homurdandım, kendime bir şeyler vermek için biramdan bir yudum aldım.

Ya

p. Ona bakamadım.

Eğer ona tekrar bakarsam aptalca bir şey yapacağımdan emindim.

Onu kucağıma sürükleyecek, kazağını ikiye ayıracak ve ağlayacak gerçek bir şey bulana kadar tatlı küçük meme uçlarına işkence edecektim.

Sikim dikleşti ve masanın dudakları onu gözden saklayana kadar yer değiştirdim. Tanrım. Neyim vardı benim böyle?

"Bana yalan söyledi," dedi Baxter yumuşak bir sesle. Sözleri dikkatimi çekti ve biraz sertleştim. Elbette onun için endişeleniyordum, neden bu kadar üzgün olduğunu merak ediyordum. Herkes kavga eder. Ebeveynler. Çiftler. Kardeşler. Arkadaşlar. Dünyanın sonu değildi. Ama güven? Bir kez kırıldı mı, bir daha asla düzelmezdi.

Baxter'ın birinin ona vaaz vermesine ihtiyacı yoktu, bunu ben bile görebiliyordum. Tatlı gözleri birinin onu dinlemesi için yalvarıyordu. Altlarındaki çürük oyuklar, ona vermeye hakkım olmadığını bildiğim öpücükler için ağlıyordu.

Baxter bana usulca, "Bu yıl amigo takımında değil," dedi. "Bilmiyorum... ne yapıyordu," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bunca zamandır. Ne zaman antrenmanda olduğunu söylese ona inandım, öyle mi?"

"Sence kötü bir şey mi yapıyor?" şimdi kendimi bok gibi hissediyordum çünkü Becca'nın boş zamanlarında nerede olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bana yardım ediyordu. Babasının fırınını tamir ediyordu.

Ona söylemeli miyim?

Hayır.

Ve her şeyi
mahvetmek mi?

Bekleyebilirdi.

Değil mi?

Kahretsin, bu durumda yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Kendi çıkarlarım dışında birinin çıkarlarını gözetmeye değildim.

-Ya da Nathan'ın.

Bu yeniydi.

"Becca'nın başını belaya sokacak türden bir kız olduğunu sanmıyorum," dedi Baxter dudağını çiğneyerek usulca. Birasına uzandı ama açmadı; onun yerine sadece etiketi karıştırdı. Kurcaladı, kurcaladı, kurcaladı. Ellerinin altındaki masaya kâğıt parçaları saçıldı, gözleri kasırganın ortasındaki bulanık su gibi kayboldu.

"O zaman sorun ne?"

"Sorun yalan söylemiş olması."

"Tamam." Homurdandım, biramdan bir yudum daha alıp ne söyleyeceğimi düşünürken başımı yana eğdim. Bu konuşmayı yapmak mayın tarlasında yolculuk etmek gibiydi. Tek bir yanlış adım ve bam. Her şey yüzüme patlayabilirdi. "Ona güveniyorsun, değil mi?"

"şey, evet." Baxter başını salladı, sonra durakladı. "En azından ben... yaptım."

"Tamam." Biramı yere bıraktım.

Seç, seç, seç.

Kâğıt masanın üzerine düştü. Etiketini yarılamıştı. Ellerinin titremesini, güzel geniş omuzlarının sıkıca kapanmasını izledim. Keskin bir nefes alışla göğsü titredi, krem rengi kazağı nefesle birlikte şişti.

"Bana öyle geliyor ki iki seçeneğiniz var."

"Doğru." Baxter sonunda bana baktı. Gözleri ıslaktı, kaşları çatıktı. Burnundaki çiller bu ışıktaki daha az fark ediliyordu ama yine de onları saydım. Bir, iki, üç, dört, on, on iki, on beş.

Takımyıldızlar.

"Ona güvenmeyi ya da seçebilirsin." Gözlerini kırptırdı.

"Muhtemelen söylediğiniz kadar iyi bir çocuksa, size söylememek için kendine göre nedenleri vardır."

"Doğru."

"Eğer başının belaya girmeyeceğine güveniyorsanız, o zaman kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğuna da güvenmelisiniz."

"Ama ona göz kulak olmam gerekiyor, bu benim işim," diye ağzından kaçırdı Baxter, gözleri biraz çıldırmıştı. Dalgalı saçları sanki parmaklarını gibi dağınıktı ve uzanıp düzeltmemek için ellerimi kalçalarımın üzerinde sıkıca kavradım.

"Elbette, ama aynı zamanda işleyen bir insan yetiştirmek de senin görevin." Başımı salladım. "Kendi kararlarını vermesi için ona güvenilmezse nasıl düzgün bir yetişkin olacak?"

Baxter gözlerini kırptırdı.

Islak kirpiklerinin yanaklarına değdiği yerde üşüyüp üşümediğini merak ettim. Gözyaşlarını yalamak istedim.

Tuhaf.

Çok garip, Paxton.

"Bir baba olarak göreviniz dünyanın geri kalanına örnek olmaktır. Kendisine nasıl davranılması gerektiğini senden öğrenir. Eğer güvensizseniz. Mesafeli olursanız. Kontrolcüsünüz, diğer herkesten de bunu bekleyecektir. Bir gün taşındığında ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biriyle çıkacaktır. Muhtemelen. Arkadaş edinir. Bütün bu saçmalıklar. Ve kimin ona zaman ayırmaya değer olduğuna senin verdiğin örneğe göre karar verecek."

"Yani ona körü körüne güvenmem gerektiğini, çünkü diğer insanlardan ne bekleyeceğini bilmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Baxter'ın kaşları çatıldı.

"Bu kadar iyi bir çocuk yetiştirmemiş olsaydın her şey farklı olurdu." Garip bir şekilde söylediklerimde ciddiydim. Becca çok tatlıydı. Fırını onarıken son zamanlarda onunla çok zaman geçiriyordum ve ciddi yapısı, nezaketi ve azmi yaptığı her şeyde kendini belli ediyordu.

Sessizdi.

İyi huylu.

Becerikli.

Her zaman iyi niyetliydi.

Ben bile bunu görebiliyordum ve onu çok az tanıyordum.

"İyi bir çocuk yetiştirmişsin, Baxter." Biramı tekrar elime aldım, yerimde kıpırdanırken yanaklarım kızarmıştı. Baxter'ın gözleri göğsüme takıldı ve tepkisini merak ederek göğsümü esnettim. Sadece onu çok yakından gözlemlediğim için, benekli yanaklarına yayılan kesinlikle muhteşem kırmızı kızarıklığı ön sıradan izleyebildim.

Tekrar esnedim.

Keskin bir nefes aldı.

Kaslar, ha?

İlginç.

Biramdan bir yudum aldım, aniden kavrulmuştum.

"Gerçekten zekisin," dedi Baxter usulca, bakışları göğsümden tekrar gözlerime kaydı. "Sanırım böyle söyleyince mantıklı geliyor."

"Tabii ki öyle."

"Ya... ya bir şeyler oluyorsa? Kötü bir şey? Ve ben bunu göremeyecek kadar aptalsam?"

"Sen aptal değilsin, B." Takma isim dudaklarımdan şok olmuş bir şekilde homurdandım. B? Bu ne lan? Ben lakap takacak biri değildim. Lanet olsun. Nathan'a hiç lakap takmamıştım bile. Nathan sadece... Nathan'dı. "Fazladan..."

"Anksiyete mi?" diye sordu, biraz sinirlenerek.

Seç, seç, seç.

Etiketi neredeyse yok olmuştu.

Uzanıp parmaklarını kavradım ve onları sıkıca kavradım. Avuç içim tamamen onunkini sardı ve daha önce hissettiğim o kıvrınma hissi tüm gücüyle geri geldi. Geri çekildiğimde göğsüm gerilmişti, parmaklarımı onunkini süsleyen narin çizgilerin üzerinde yumuşatmayı ne kadar çok istediğimi görmezden geliyordum.

bileğiyle ya da kazağının kolunun kenarından dışarı taşan gümüşü altın rengi saçlarıyla oynayabilirdi.

Dudaklarımı yaladım.

"Sanırım..." Baxter başını salladı, sesi titriyordu. "Sanırım bir sorunum var?"

"Öyle mi?" Kalbim güm güm attı.

"Sanırım..." Baxter dudağını çiğniyordu ve ben de yarı yarıya masaya uzanıp onu kurtarmak istiyordum. Eğer bira şişesine yaptığı muameleyi ona da , bunu yapmak zorunda kalacaktım. "Sanırım bazı sorunlarım var. Birden fazla. Endişeyle ilgili. Duygularla."

"Hepimizin sorunları var, B." Siktir. Tekrar.

En azından hata yapıp ona bebek dememiştim.

Bu düşünce içimi eritti.

Yanaklarım kızardı.

"Biliyorum, ama..." Başını tekrar salladı, saçları dalgalanıyordu. "Sanırım kız kardeşimin ölümünden beri üstesinden gelemediğim bir sürü travmam var." Zavallı dudağı yine dişlerine takıldı ve ben de sempati içinde kendi dudağımı yaladım. "O öldüğünden beri - Becca'yı aldığımdan beri, sanki... diğer ayakkabının düşmesini bekliyor gibiyim."

Başımı salladım.

Baxter yine birasının etiketine uzandı ve bu sefer onu durdurmam.

Başa çıkmasına izin verdim, şimdi yaptığı şeyin bu olduğunun farkındaydım.

Yatıştırmak için bir zaman vardı ve dinlemek için de bir zaman vardı. Bu ikincisiydi.

"Rebecca -Becca'nın annesi- benim tüm ailemdi. En azından benden nefret etmeyen. Benimle gurur duyuyordu."

Oh.

Oh.

Kalbim göğsümde bir sancı hissetti. Demek markette ailesini kovduğunu söylerken kastettiği buydu. Belki de onlar... onu sevilmesi gerektiği gibi sevmemişlerdi. Seilmeyi *hak ettiği* şekilde.

Kendini kötü bir durumdan kurtarmıştı.

Bu çok cesurcaydı.

Bir zorbaya karşı durmak bir şeydi ama o zorba kendi aileniz olduğunda? Evet.

Onu çok acımasızca yargıladığımı fark ettim. Ona verdiğim değerden daha cesurdu. Çok daha cesur. Ailem beni her zaman kabul etmişti, kusurlarımla ve her şeyimle. En somurtkan, en ketum, en öfkeli halimde bile beni asla değiştirmek istememişlerdi.

"Zor olmuş olmalı," dedim usulca. "Baba olmak."

"Hazır değildim." Baxter güldü ama sesi kırılgan ve acıydı. "Hazır değildim ama bu başıma gelen en iyi şeydi. Becca'ya ihtiyacım vardı. O... o benim *her şeyim*."

Başımı salladım, kendi küçük oğlumu düşündükçe kalbim acıyordu. Onu ilk kucağıma aldığımda nasıl ağladığını. Elim başının üstündeki tüylerin üzerinde gezdirişimi. Teni pembeydi, küçük parmakları tombul ve güçlüydü, serçe parmağını sıkıca kavramışlardı.

O zaman beni sahiplenmişti.

Yüzünü incelediğimde, insanların yıllarca kilise avına çıktıkları şekilde bir din bulmuştum.

Dolayısıyla Baxter'ın bir sonraki sözlerinde ne demek istediğini herkesten daha iyi anlayabilirdim.

"Hayat cehenneme döndüğünde Becca benim meleğimdi. Hâlâ da öyle." Yutkundu ve boğazının titremesini izledim. Işık titredi ve o gittikten sonra ampulü kontrol etmeyi aklıma not ettim. "Her zaman her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum, anlıyor musun? Dengeli değilim. Onun düşündüğü gibi biri değilim. Ben sadece...siktir. Kırk iki yaşındayım ve hâlâ aşçılık okulundan yeni mezun olmuş, nasıl hayatta kalacağını bulmaya çalışan o korkak çocuk gibi hissediyorum. Her zaman kör uçuş yapıyormuşum gibi hissediyorum. Deniyorum ama... yaptığım şeyin doğru olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Baxter." Sözünü kestim, tekrar uzandım, parmaklarım bileğini sardı. Kemik kırılıyordu, gövdesinin sivriliğine rağmen zayıftı. Geniş omuzlar. Küçük bilekler. Uzun parmaklar. Mükemmeldi. "Bu lanet olası dünyada ne yaptığını bilen hiçbir ebeveyn yok."

Gözleri ıslaktı, boştaki eli benimkinin üzerine kıvrılana kadar kayıyordu. Biraz terli, sıcak ve nemliydi. Ellerimiz birbirine yapışana kadar kendi ellerimle kapattım. Bu dokunuş en son Noel pazarında bu şekilde el ele tutuştığımız zamandan daha tatlıydı. "Sen iyi bir babasın, tamam mı? Ona patlamak yerine şu anda burada olman bile bunun bir kanıtı."

"Ona asla patlamam," dedi Baxter yumuşak bir sesle.

"Ben sadece..." "Sadece sen mi?"

"Kapatmak mı?" Tekrar dudağını ısırđı, bakışlarımda güvence aradı. Belli ki bulmuştu çünkü bana yaklaştıkça omuzlarındaki gerginliğin azar azar süzölüşünü, yumuşak, ısırılmış pembe dudaklarının bir kıvrımıyla bağlantıyı kovalayışını izledim.

"Becca şimdi nerede?" Sordum çünkü bana söylemesi gerektiğini biliyordum.

"Arkadaşının evine gitti." Gözlerini kırıştırdı. "Önce o beni terk etmeseydi ben de onu terk etmezdim."

"Biliyorum, B." Başparmağım parmak eklemlerini okşadı ve ipeksi pürüzsüzlükteki teni yatıştırdım. "Yine de güvende mi?"

"Evet." Başını salladı.

"Ve güvendesin," diye hatırlattım ona. Nefesinin nasıl titrediğini, gözlerinin suçlulukla yana kayışını izledim çünkü içten içe ona söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Kaygı bu şekilde bir kaltak olabiliyordu. Birdenbire bu konuda bana geldiği için çok memnun oldum - ona yardım edebileceğim bir yer. Güvende olduğundan emin olabileceğim bir yere.

Nedense kimsenin Baxter'ı onun çocuğunu kolladığı gibi kolladığından şüpheliydim.

"Ne dediğini düşündüm? Kardeşin hakkında. Ve nasıl bir terapisti olduğunu." Baxter yutkundu. "Sanırım..."

"?" Sözünü kesip devam etmediğinde ısrar ettim.

"Sanırım bunu yapmak istiyorum." Baxter tekrar bana baktı, gözleri geniş ve tatlıydı, onayımı almak için benimkileri arıyordu. Boğazımdaki sıkışıklığı yuttum. "Sanırım kendime nasıl davrandığımdan daha iyisini hak ediyorum." Dudağını ısırđı. "Daha iyi olmak için bir şansı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Akıl sağlığı o şekilde değildir, tatlım." Sevgi sözcüğü ben yakalayamadan dudaklarımdan döküldü. Aceleyle devam ettim, utanmışım ve bunu örtbas etmeyi umuyordum. "Terapistler sizi 'düzeltmek' için orada değiller, onlar... sihirbaz değiller."

"Biliyorum..." Baxter yumuşak bir sesle söyledi.

"Size nasıl başa çıkacağınızı öğretiyorlar. İhtiyacınız olan araçları edinmenize yardımcı olabilirler. İş sizden geliyor. Bu, her gün yapmayı seçmeniz gereken bir şey."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar." Cehennem. Ben hâlâ düzenli olarak bir terapistte gidiyordu ve şu anda otuz dokuz yaşındaydı. Bu çetin bir mücadeleydi. Ama yardım aramak onun için büyük bir fark yaratmıştı. Ona kendi içinde nasıl var olacağını öğretmişti.

beyninin nasıl çalıştığından utanırdı. Kullandığı ilaçlar bile başa çıkmasına çok yardımcı oldu.

"Çalışmak istiyorum," dedi Baxter yumuşak bir sesle, ama eklerken sesi inançla kabarıyordu. "Kendime yardım etmek istiyorum. Ben... bunu hak ediyorum."

"Bu iyi." Başımı salladım ve ona çok çiğ, çok gerçek hissettiren bir gülümseme sundum. Başka birine karşı hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Kalbim kararsızca çırpındı. "Bu gerçekten çok iyi. Seninle gurur duyuyorum."

Baxter başını salladı. Elimi sıktı. Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözleri Noel ışıkları gibi parladı. "Sana geldiğim için çok mutluyum," dedi usulca. "Teşekkür ederim, Paxton."

Oh Tanrım.

Bu basit kelimeler benim için açıklayamayacağım kadar çok şey ifade ediyordu.

Başımı salladığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Seninle gurur duyuyorum." Tekrarlanan kelimeler sessiz bir vıraklamaydı ve Baxter'ın güneşli sırtışıyla karşılık buldu.

Bu sefer sahte değildi.

Güneş ışınları, yaz günleri ve yeni başlangıçlardı.

Kapı çaldı ve nabzımın atışını ya da sırtıttığında burnunun nasıl kırıştığını hatırladığımda midemin nasıl altüst olduğunu durduramadan kapıyı açtım. bir halde teslimatçıya bahşiş verdim ve kalbim boğazımda mutfığa döndüm.

Sikeyim.

Boku yemiştim.

thirteen

BAXTER

Becca ve ben yine iyiydik. İstedikim gibi bana gerçeği söylemesi için onu zorlamadım. Bunun yerine Paxton'ın tavsiyesini dinledim ve ona güvenmeyi seçtim. Yine de benimle konuşabileceğini, neye ihtiyacı olursa burada olduğumu bildiğinden emin oldum.

Kucaklaştık, beni sırttan sevimsiz bir Hallmark filmi izledik ve kalbim çok uzun zamandır olmadığı hafiflemiş bir şekilde onu yatağına gönderdim.

Ertesi gün bir terapisti aradım ve bir sonraki hafta için ilk randevumu aldım. Gergin olduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu. Ama... Paxton'a da söylediğim gibi, kendime davranış şeklimden daha iyisini hak ettiğimi biliyordum.

Yıllardır kendimi sadece "baba" olduğuma ikna etmeye çalışsam da ben sadece "baba" değildim.

Bunun altında, sorumluluk, sevgi ve yapı katmanının altında, yıllardır bir uçurumun kenarında sallanan ve düşmeyi bekleyen korkmuş bir adamdım.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti.

Her zaman yaptığım gibi fırın konusunda strese girdim. Bu konuda çıldırmak programımda günde on dakika olarak planlanmıştı. Sabah 4:30'da kalkıp

Pogo ile sabah koşum, kahvaltı hazırlamam, Becca'nın ögle yemeğini hazırlamam, fırınla ilgili stres yaşamam ve ardından günlük siparişlerime başlamam gerekiyor.

Aralık ayı yaklaştıkça her yıl düzenlediğim Holiday Hullabaloo'ya ev sahipliği yapamayacağım daha da netleşse de buna çok fazla odaklanmamaya çalışıyordum.

Bu konuda depresyona girmemeye çalışıyordum. Deniyordum.

Ama... zordu.

Her yıl bunu dört gözle beklerdim. Geri vermeyi, başkaları için iyi bir şey yaptığımı hissetmeyi dört gözle beklerdim. Gülümsemelerini sevdim. Çocukların benim görmediğimi düşünerek fazladan kek aşırımlarını sevdim. Dükkanım hayat doluyken kahkahaları sevdim ve o tek gece için yeniden bir ailem varmış gibi hissettim.

Ama bu yıl değil.

Fırın bipledi ve somun tepsilerimi çıkardım, soğumaları için hareket ettirirken iç çektim ve elimi terli alnıma sürdüm.

Becca esneye esneye mutfağa doğru ilerledi.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, bana neşeli bir selam verdi ve onun için bıraktığım krep tabağını kaptı. Ben boş gözlerle fırına bakıp beynimi yeniden başlatmaya çalışırken mikrodalga arka planda vızıldıyordu.

Dün gece çok şey oldu.

Güzeldi.

Ama çok fazla.

"Baba?" Mikrodalgadan bip sesi geldi ve yemeğini alıp masaya uzanan kızıma döndüm. Mutlu bir mırıltıyla yemeğe daldı ve ben de kaşlarımı kaldırarak düşüncesine devam etmesini bekledim.

"Evet?"

Bana gözlerini kırıştırdı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ne dedin?" "Adımı söyleyen sendin."

"Ah." Becca tekrar gözlerini kırıştırdı, sonra şaşkın ifadesi düzeldi. "Doğru ya! Özür dilerim. Unutmuşum. Sana yarın Nathan'ın doğum günü olduğunu söyleyecektim."

Bunu neden bildiğini sorma zahmetine girmedim.

Bunun yerine, zihnimin içinde hızlıca planlar oluşmaya başladı. Bir doğum günü pastasına ihtiyacımız olacaktı.

Dondurma

.

Hay
sikeyim.
Yemek
mi?

Kesinlikle yemek. Benim için artık pizza yok. Dün gece çok lezzetliydi ama aynı zamanda iç organlarım için inanılmaz derecede yorucuydu. Yaşlandıkça, süt ürünlerini büyük miktarlarda tüketmek daha da zorlaştı.

"Bizi davet etti mi?" Konuşmanın yetmiş mil ilerisindeyken sordum.

"Hayır, ama bir şeyler bırakabileceğimizi düşündüm."

Başımı ona doğru eğdim, seğirdi. "Ondan... hoşlanıyor ?"

"Ne? Hayır!" Becca kızardı ve çatalını bana doğru salladı. "O benim arkadaşım."

Başımı salladım ama gülümsemem daha da boktan bir hal aldı.

"Bana öyle bakmayı kes." Becca homurdanarak ağzına bir çatal dolusu krep attı, sonra da burnunu çekti. "O benim arkadaşım ve sen her zaman arkadaşlarım için kek yaparsın, ben de sana söyleyeyim dedim."

"Doğru." Kaşlarımı ona doğru salladım ama sonunda bir gün için yeterince dalga geçildiğine karar verdim. "Ekstra özel bir şey pişireceğim." Nathan'ın daha birkaç hafta önce kurabiyelerini ne kadar ciddi bir şekilde süslediğini hatırlamadan edemedim. Çocuk çok sevimliydi. Detaylara verdiği önem deliceydi; planladığım tasarımın karmaşıklığını takdir edecek biri varsa o da oydu. "Nelerden hoşlanır?" Merakla sordum.

"Tatlar gibi mi?" "Evet."

"Bilmiyorum."

"Peki ya... video oyunları? Onları sever mi?"

Becca'nın yüzü düşünürken limon emiyormuş gibi buruştu. Belli ki bir şey anlamamıştı çünkü omuz silkti. "Üzgünüm baba. Emin değilim."

Hmm.

Bu işi biraz daha
zorlaştırdı. Kızakla
kaymayı severdi.
Sıcak çikolata.

Becca'yı beklerken onu okulda da sık sık görürdüm. Belki katıldığı bir kulüp vardı? Bir etkinlik mi? Fotoğrafçılık ya da...

Oh.

Oh!

"Kaykay!" Sırıtarak hemen ayağa kalktım. Onu sayamayacağım kadar çok kez kaykayının üzerinde zum yaparken görmüştüm. Neden hatırlamamıştım ki?! Mükemmeldi.

Kaykay pastası.

"Aman Tanrım, baba, bu harika!" Becca bana sırttı, sufle topuzu sallanıyordu. "Kesinlikle evet. Tamam. Kaykay! Buna bayılacak."

"Pastayı kaykay şeklinde yapabilirim ve-" "Aman

Tanrım, üzerine alevler koyabilir misin?"

"Alevler mi?"

"Evet!"

Onu okula götürmeden önce yirmi dakika daha fikir alışverişinde bulunduk. Teslimatlarımı tamamlayıp eve döndüğümde kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. Bir doğum günü. Ne kadar eğlenceli!

Kendimi hareketli hissettiğim için eve dönerken yerel giyim butiklerinden birine uğradım. Pastalar ne kadar eğlenceli olsa da, Nathan'ın Becca'nın diğer arkadaşlarının çoğundan daha önemli olduğunu hissediyordum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de. İçimden gelen bir histi, açıklayamadığım ama doğru hissettiğim bir şeydi.

Rafları dolaştım, aradım, aradım, ki bulana kadar. Bir bere.

Alevlerle

birlikte.

Mükemmel!

Ön taraftaki Barbara siparişimi sıralarken bana sırttı ve ben de ısıtılmış ceketimin iç tarafındaki düğmeyle oynadım. Gözlerim ön tarafta gururla sergiledikleri eşarplardan birine takıldı. Kalın görünüyordu. Sıcaktı. Polar ve yün gibi görünen ama muhtemelen sherpadan yapılmıştı.

Kırmızı kareli deseni ve sonundaki zevkli siyah püskülleri ile yardım edemedim ama...

Evet.

Barbara'nın sırtarak siparişimi paketlemesini izlerken yanaklarım pembeleşti.

"İyi günler Bay Baker!" diye seslendi, ben de gülümseyerek ona el salladım ve neşeye evimin yolunu tuttum.

Paxton'a teşekkür hediyesi almak garip miydi?

Hayır, değil mi?

Umarım.

Oh, pekala.

Bitti.

Dökülen süt için ağlamanın bir faydası yoktu.

fourteen

PAXTON

"O tam bir sürtük, Trent." Nathan'ın hâlâ duşta olduğunu gösteren gıcrtılı boruyu dinlerken nefesimin altında tısladım, telefonumu kulağıma sıkıca tuttum. "Çocuk on sekiz yaşına giriyor ve o beş dakika bile gelmeye zahmet edemedi."

"Paxton-"

"Bak, şaşırmamam gerektiğini biliyorum." fkelenmiştim. "şaşırdığımdan değil. Ben sadece... Siktir. Telefonu açıp gelmeyeceğini söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmedin. Onu aramadı bile. *Onu* aramak zorundaydı!"

"Paxton, dostum. Tracy'nin ne kadar öfkeli bir pislik olduğunu hepimiz biliyoruz." "Siktir."

"Bu senin hatan değil."

"yle ama." Kalbim acıyordu. "Neden ben... Tanrım."

"Böyle olacağını bilmiyordun. Bu konuda kendini hrpalamayı bırak. Ayrıca, hamile bıraktığın kişi Trace olmasaydı, kim bilir hangi küçük gremlin ocuk ortaya çıkacaktı. Nathan'a sahip olduğun için minnettar ol. ocuk sağlam adamdır. stesinden gelecektir."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de...

Küçük oğlumun dnn p gibi bir kenara atılmasını izlemenin hayal kırıklığı sadece... Siktir. Sikeyim. Hay sikeyim. Birbiriyle çelişen o kadar çok şey vardı ki.

İçimdeki duygular. Onun için ortaya çıkmadığı için öfke. Duygusal çöküşün onu onarılamaz şekilde inciteceğinden korktum. Ona hiçbir şeyi umursamayan bir anne verdiğim için suçluluk. Onu görmek zorunda olmadığım için -küçük bir şekilde- mutlu olduğum için suçluluk.

Belki de boktan bir babaydım.

Daha önce Baxter'a ne kadar vaaz vermiş olsam da ben de ne ettiğimi bilmiyordum. Burada ikimiz de kördük. Ama ona da söylediğim gibi, bu ebeveyn olmanın bir parçasıydı. Büyümek, idolleştirdiğiniz yetişkinlerin de en az sizin kadar korkmuş olduğunu fark etmek demekti; sadece bunu nasıl saklayacaklarını daha iyi biliyorlardı.

Bu yüzden Nathan yeni duş almış ve parlak gözlerle merdivenlerden indiğinde, hak ettiği doğum gününü geçirebilmesi için hiçbir şey olmamış gibi karar verdim.

"Akşam yemeği için ne istersin? Sen ne istersen." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım.

Bugün biraz şık
giyinmişim. Ne de onun
doğum günüydü. Bu bir
gelenektir.

Dışarıda mı yiyeceğimize yoksa evde mi kalacağımıza o karar verirdi; çoğu yıl dışarıda yemeyi seçerdi. Çok sık yaptığımız bir şey değildi. İnsanları sevmezdim ve Nathan da beni rahatsız etmekten hoşlanmazdı.

Doğum günü için olsa bile. Eğer istediği buysa Mordor'a bile giderim.

"Um." Nathan dudağını çiğneyerek gözlerini kırıştırdı. "Biz sadece..."

"Pizza mı? The Diner? Rudy's? Sevdiğin köftelerden var, benim yaptığımdan daha iyi. Hatta alıp eve bile götürebiliriz-"

"Sadece... hiçbir şey yapmasak olmaz mı?"

"Ne?" Ona bakakaldım. Yanaklarının kızarmasını izlerken çenem yerde tatile çıkmış gibi hissediyordum.

"Önemli bir şey değil baba. Biz sadece... bilirsin. Normal bir günmüş gibi davranabiliriz."

"Cehennem gibi." Ona ters ters baktım. " gibi. Bunun sebebi annen mi?"

"Hayır-"

"Çünkü eğer öyleyse-"

"Baba!" Nathan uzandı, ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. Ne kadar fark etmemiştim. Muhtemelen kıpkırmızı olmuşum.

yangın motoru. Nabzım zonkluyor, boynumdaki kaslar yay kirişı gibi titreyecek kadar geriliyordu. "Baba."

"Nathan-"

"Annem berbat." Nathan beni nazıkçe sıktı ve yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimi yakaladı. Bana benziyordu. Bunu biliyordum. Ama yine de onu yakından görmek tuhaftı. Genç halime bakmak gibi. Bir zaman makinesinin içine bakmak gibi. "O benziyor ama sen benzemiyor musun? Öyle değil. Bu... Ugh."

Yutkundum, bekledim.

Bazen kelimeleri bir araya getirmek için zamana ihtiyaç duyuyordu.

Sanki ulaşılamayacak kadar uzaktaydılar ve onları teker teker dikkatle topluyordu.

"Bugünün bu kadar büyütülmesine gerek yok, hele ki ben her şey hakkında... ugh hissederken."

"Seni daha az 'ugh' hissettirebilir miyim?"

"Bana hiçbir şey hissettiremezsin baba. Duygular böyle işlemez." Başımı salladım.

Yutkundum.

Bekledim.

"Bence... Başka bir günü kutlamayı tercih ederim. Tekrar gibi mi? Belki bu sefer annemi davet etmeyiz. Belki bu sefer..."

"Ne yapabiliriz?"

"Fırıncıları falan davet edebiliriz. Bilirsin işte. Um. Doğum günüm olduğunu bilmelerine bile gerek yok. Yine kızak kaymaya ya da sinemaya gidebiliriz. Kakao iç. Mesela..." Nathan'ın yanakları kızardı ve ben ona baktım, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

"Ne gibi?"

Kapı zili çalınca konuşması yarıda kesildi.

Ses ikimizi de sıçratacak kadar yüksekti ve ben başımı çevirip baktım, aramızda konuşulmamış kelimeler havada süzülürken davetsiz misafire ters ters baktım.

Bir aile gibi.

Neredeyse bunu söyleyeceğinden emindim. Ama şimdi asla bilemeyecektim.

Nathan dağınık saçlarını silkeledi, su damlacıkları omuzlarına astığı havluya sızdı. Bana küçük bir gülümseme fırlattı, beni son bir kez sıktı ve sonra aceleyle merdivene doğru geri döndü.

O zaman, benim için endişelendiği için giyinmeden önce aşağı indiğini anladım.

Kalbim acıdı.

"Ben üstümü değiştireceğim. Kapıya bakar mısın?"

Başımı salladım, ona güven verici bir gülümseme verdim ve bana söyleneni yaptım. On sekiz yaşında birinden emir almak. Tanrım. İç çekerek kapıyı açtım ve iki parlak sarışın kafa ve eşleşen güneşli sırtışlarla karşılaştım.

Fırıncılar.

Tabii ki.

"Merhaba!" Baxter ıslıl ıslıl parlıyordu, tüm yaz ve gün batımı boyunca. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve gözleri parlıyordu. Sahte değildi. Maske değildi. Bir şey için heyecanlıydı.

"Sürpriz!" Becca caz ellerini yüzüme doğru salladı, pembe tüylü eldivenleri Nathan'ın kızakla kaymaya gittiğimiz gün onları selamlama şeklini neredeyse birebir taklit ederek sallanıyordu. Kıçımdaki sopayı çıkarmaya karar verdiğim gün.

"Nathan nerede?" Tanrım, Baxter'ın bir kuyruğu olsaydı sallanıyor olurdu. Neredeyse derisi titriyordu, ayaklarının topları üzerinde zıplıyordu, ellerini bir şey saklıyormuş gibi arkasına sokmuştu...?

"Elinde ne var, B?" Takma isim dilimden bal gibi akarken sordum. Yanakları daha da kızardı ve Becca'nın duraksayıp merakla başını bana doğru eğmesini görmezden geldim.

Baxter bugün tıraş olmamıştı. Çene çizgisi boyunca uzanan altın rengi saat beş gölgesinin ipuçlarını görebiliyordum ve sırf törpüsünü hissetmek için dilimi üzerinde gezdirme arzusu içimi kapladı. Ancak arkasında gerçekten bir şey sakladığını fark ettiğimde dikkatim dağıldı.

Kıpırdandı.

"Nathan içeride." Kapıyı iterek açtım, Becca'nın içeri girmesine izin verdim, sonra kapıya yaslandım ve Baxter'ın geçerken bana yaslanmak zorunda kalacağı kadar girişi engelledim. Tanrım. Sıcak bedeninin benimkine değdiği o iki saniyelik temas nefes nefese kalmama yetti.

Arkasına sakladığı sürprizi omzunun üzerinden dikizlemek için rahatsız edici düşünceleri bir kenara ittim.

"Dur!" Hayatımda gördüğüm en sevimli huysuz ifadeyle bana bakarak emretti. "Bu bir sürpriz."

"Benim için mi?"

"Nathan için." Nedense bu sözler benim için onun söyleyebileceği her şeyden daha anlamlıydı. Baxter kızının peşinden mutfağa doğru koşarken göğsümde bir ateş yandı, kalbim zonkluyor, titriyordu, şaşkınlığı gözlerden gizlenmişti. Tek gördüğüm tabağa benzeyen bir şeydi.

Belki daha fazla ekmek
yapmıştır. Ekmeği severdim.
Aslında bayıldım.
Bunu ona söylediğimden
değil. Henüz söylemedim.

Nathan yine gürleyerek merdivenlerden indi, bu sefer tamamen giyinikti. Saçlarının yarısı çoktan kurumuştı, üstleri dağınık, altları damlıyordu, son iki basamağı atladi ve kaygan çoraplarının üzerine gürültülü bir gümbürtüyle ve kayarak indi.

Doğum günü için ona daha fazla çorap
almıştım. Görünüşe göre doğru türden.

Ayrıca ona alevlerle ve ölüm geçidinde yürüyen küçük iskelet adamlarla kaplı yeni bir kaykay almıştım. Ürkütücüydü ama aynı zamanda... oldukça da sevimliydi. En azından kollarını bana doladıktan, beni sıktıktan ve kıkırdayarak test etmek için garaj yoluna çıktıktan sonra öyle olduğuna karar vermiştim.

Onu küçük bir çocuk gibi etrafta zıplayıp dururken izlemek bana verebileceği en güzel hediye idi.

Bu bana onun ne kadar ilerlediğini hatırlattı.

Ama aynı zamanda, iri cüssesine rağmen, yıllar önce omuzlarımda taşıdığım ve ısıklık çalmayı öğrettiğim o küçük çocuktı. O benim Nathan'ımdı, hangi boyutta bir pakette gelirse gelsin.

"Fırıncılar burada." Başımı mutfağa doğru eğerek ona söyledim.

Saçlarını okşamak için uzandığında gözlerinin akı parladı. "Onları aradın mı?"

"Ne zaman? Sen ve ben konuşurken kapıyı çaldılar."

"Doğru!" Nathan başını salladı, fermuarını ve kotunun düğmesini kontrol etmek için aşağı baktı. Hazır olduğundan emin olunca tekrar bana baktı. "Pekâlâ. Tamam." Boğazını temizledi, bana bir selam verdi ve dönerek koridora doğru ilerledi.

Mutfak kapısından geçerken göğsünü nasıl şişirdiğini izledim ve gülmemeye çalıştım.

Tavus kuşu gibi poz veriyorsun.

Kapının pervazına oyduğum küçük çizgiler geçerken bana gülüyordu, parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek küçük oğlumun şimdi ne kadar büyük olduğunu ve buraya taşındığımızda ne kadar küçük olduğunu sayıyordum. Annem bodrum katından taşındığımız gün ağlamıştı, ama oğlum bebekken onun tüm yardımlarını sevmeme ve takdir etmeme rağmen, özgürlüğümünden hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Gözlerini kapat!" Odaya girdiğim anda ışık düğmesi kapatıldı ve karanlıkta asılı kaldık. Nathan'ın sırtına çarptım. Kıkırdıyordu ve bu ses kalbimin şarkı söylemesine neden oldu.

"Kapalılar!" Nathan şarkı söylüyordu. Görünüşe göre maço tavrından vazgeçmişti. Çok heyecanlıydı. Şirin, şirin, şirin. Saçlarını karıştırdım ve beni üzerinden iterken çıkardığı iniltiyi dinledim. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Paxton, gözlerin kapalı mı?" Baxter seslendi, normalde neşeli olan sesinde bir tehdit vardı.

"Kesinlikle kapalı." Kapalı değillerdi.

"Paxton." Baxter hırladı ve ben güldüm, ses göğsümden irkilerek ıktı.

Gözlerimi kapattım.

Hışırtilar, fısıltılar ve Fırıncılar ne pişirmişlerse -muhtemelen gerçek anlamda- hazır olmadan önce yemek sandalyelerimden birinin gıcirtısı duyuluyordu.

Ne beklediğimi bilmiyorum.

Çakmağın titreşimini dinlerken göz kapaklarım kıpkırmızı oldu.

Sesi tanımamın tek nedeni Trent'in sıkı bir sigara tiryakisi olmasıydı ve sırf konuşmasını dinleyebilmek için onunla birlikte sigara molası vermeye alışmıştım.

Becca bize önemle, "Aabilirsiniz," dedi.

Gözlerimi açtım, bakışlarım önce küçük oğluma, sonra da onların hazırladığı sürprize gitti.

Nathan'ın gözleri parlaktı, dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmıştı, güneşli bir gülümseme yüz hatlarını aydınlatıyordu. Mum ışığı yüzünde titriyordu.

gözyaşları yanağından aşağı süzüldü. Ve sonra başladı. Cızırtılı bir sesin yumuşak mırıltısı - bal gibi tatlı ve dürüst.

"Mutlu " havada sihir gibi çınladı. Kalbim acıdı.

Baxter iyi bir şarkıcı değildi. Notaların yarısını kaçırdı. Temposu tamamen yanlıştı. Becca'nın sesi onunkinden daha yüksek ve aynı derecede kötüydü. Ama tanrım... bu şarkı hayatım boyunca duyduğum en güzel şeydi.

İki sarışına bakarken gözlerim doldu. Başlarının sallanışını izledim. Birbirlerine sırtışlarını izledim, sanki sadece kendilerinin bildiği bir sırı paylaşıyorlardı. Boğazımdaki yumruyu yutup onlara katıldım, bakışlarım Nathan'a dönerken sessizce gürlledim, böylece annesiyle yaptığı telefon görüşmesinden beri etrafında oluşan buzların eriyip gitmesini izleyebildim.

Şarkı bittiğinde kalbim acıdı. Acıdı.

Acıdı.

Acıdı.

Becca ışıkları tekrar yaktı ve Nathan yaklaştı. Yanlarında getirdikleri pastayı ancak o zaman fark ettim. Devasa bir şeydi. Baxter'ın onu bu kadar etkili bir şekilde arkasına saklayabilmesine şaşırmıştım.

Bir kaykay şeklindeydi, en az iki kat yüksekliğindeydi, her tarafı krema ile boyanmış karmaşık alevleri zorlukla görebileceğiniz kadar mumla kaplıydı.

Alevler.

Tıpkı bu sabah ona verdiğim kaykayın üzerindikiler gibi.

Mumları üflerken Nathan'ın kahkahası odayı aydınlattı, nefesinin sesi olması gerekenden daha yüksekti. Çömeldiği yerden ve bana dönüp çift baş parmağını kaldırırken gülümsemesi yaz güneşinden daha parlaktı. "Hepsini aldım!"

"Aynen öyle." Ona sııttım, Baxter'ın topuklarının üzerinde hevesle ileri geri sallandığı yere bakarken kalbim pır pır ediyordu.

"Mutlu Yıllar!" Ellerini birbirine vurarak tezahürat yaptı. "Hangi tatları sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden hepsini yaptım."

"Hepsi mi?" Nathan'ın gözleri yuvalarından .

"Evet! Şey. Bu kısım," diye kaykayın sol tarafını işaret etti Baxter. "Bu çikolata. Ortası çilekli. Diğer uç vanilya." O

Gülümsüyordu ve tanrım... gamzelerine bakmak avuçlarımı terletti ve yanaklarımı ısıttı. "Umarım beğenirsin! Arabada senin için de bir şey var. Ama onu paketleyecek zamanım olmadı çünkü pastayı pişirmeye dalmıştım." Gülünç derecede uzun kirpiklerini kırıştırdı, bana baktı ve beklentiyle sıırttı. "Anladın mı? *Paketlemek* mi?"

"Anladım, B," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu. Ona gülümsedim ve yanaklarının nasıl kızardığını izledim.

"Ben gidip getireyim!" Becca koşarak uzaklaştı ve Baxter, Nathan'ın yardımıyla dolapları karıştırıp iki tabak bulup masaya yerleştirirken kendimi biraz sersemlemiş hissederek onun geçmesine izin verdim.

"Kalmıyor musunuz?" diye sordum, çünkü birdenbire onların gitmesi fikri aklıma gelen en kötü trajediydi.

"Oh!" Baxter gözlerini kırıştırdı, yanakları kızarmıştı. "Zorlamak istemedik." "Kal." Kelimeler gümbürdeyerek boğazımdan çıktı. Emin değildim.

Baxter ne kadar ciddi olduğumu gerçekten anlamıştı. Nathan'a baktım ve o da bana hevesle başını salladı. "Kal, Baxter. Kalmanı istiyoruz."

Pasta, yemek ve filmten sonra Nathan'ı yukarı gönderdim. Yol boyunca gülümsüyordu, elleri şişmiş karnının üzerindeydi, sinirleri tamamen geçmişti. Son zamanlarda -özellikle Becca'nın yanında- daha rahat olmaya başladığını fark etmiştim ve bu beni mutlu ediyordu.

Becca ve Baxter ön kapının yanındaki yerlerinden ona el salladılar ve Nathan da merdivenlerin başında durup el salladı.

"Geldiğin için teşekkürler!" diye seslendi, biraz sersemlemiş ve şekerin etkisindeydi. Bahse girerim on beş dakikadan daha kısa bir süre içinde odasında, ona istek listesinden aldığım video oyunlarından birini patlatıyor olacaktı. Geçirdiği o günden sonra bunu reddetmeye yüreğim el vermedi. Okul gecesi olmasına ve yarın yorgun olacağını bilmeme rağmen.

O gözden kayboldu ve ben kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken iki konuğumuza döndüm.

Baxter bana baktı.

Ben de ona baktım.

Becca boğazını temizledi.

"Ben gidip arabada bekleyeceğim." Bir dakika sonra ön kapının yumuşak tıkırtısıyla arkasından kapanıp gitmişti ve odayı bu kadar kolay okuması beni etkilemeden edememişti. Babasını ne kadar çok istediğimi biliyor muydu? Tanrım, umarım bilmiyordur. Bu çok garip olurdu.

Baxter ayaklarını sürüyerek önce topuklarının, sonra tekrar topuklarının üzerinde yuvarlandı.

Kirpiklerinin arasından bana göz kırptı ve kalbim tekledi, boğazım düğümlendi.

Bugün yeşil bir kazak giymişti ve bu haliyle çok şirin görünüyordu; tam gözlerinin tonundaydı. Paltosu kolunun üzerindeydi ve sıcak olduğu gerçeğini hatırladığımda bir kez daha büyülendiğimi hissetmekten kendimi alamadım.

Dahi küçük piç.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kelimeler planlamadan dudaklarımdan çıktı, aramızdaki boşlukta sessiz bir gümbürtü.

Güzel

miş.

Nazikçe

e.

Görünüşe göre onunla birlikte olmadığım sürece asla olmadığım iki şey.

"Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz." Baxter karşılık verdi, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Garip ayak sürüme dansını yapmaya devam etti ve ben de onu izledim, o bastırılmış istek duygusu bir anda çok fazla gelene kadar birikti, birikti, birikti.

Artık zapt edilemeyecek kadar

çok. Çok-

To-

Hem de çok.

Yarım saniye sonra onu kapıya dayamıştım.

Vücudu sıcaktı, teni daha da sıcaktı. Ellerim kalçalarına gömüldü, burunlarımız çarpışıp nefeslerimiz birbirine karışırken etinin verdiği hissi duyana kadar ısırdım. Kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. "Bunu istemiyorsan bana şimdi söyle," diye hırladım. Bu onun almayacağını umduğum bir kaçıştı.

Baxter tereddüt etmedi.

Beni öptü.

Dudaklarının tadı şeker gibiydi.

Pişirdiği kurabiyeler kadar tatlı.

Lezzetliydi.

Bağımlılık

yapıyor.

Büyülü.

Bariz çaresizliğine rağmen ilk başta çekingendi ve dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek korkularını yatıştırdım. Elim gömleğinin arkasını iterken ve sert meme uçları birbirimize sıkıca bastırdığımız göğsüm boyunca sıyrılırken içimi yaladım -aç, çaresiz, tadıyla sarhoş.

Benden daha küçüktü.

Daha zayıf.

Willowy.

Onu istediğim yere götürmek, cüssemle yerine oturtmak ve teslim olma şeklinden keyif almak çok kolay olacaktı.

Bir iniltiyle bileğine yapıştım, bileğini başımın arkasına doğru sürükledim, ta ki o anlayıncaya ve esnek kalçalarını kavrayıp onu havaya kaldırırken sıkı sıkı tutuncaya kadar. Sırtı kapıya dönükken ve siki benimkine yaslanmışken ona sürtünmekten ve dilini hınzır bir dansla kovalamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Baxter sızlanıyordu.

O da bu konuda sessiz kalmadı.

Kıçını kavrayıp hıçkırmasına yetecek kadar sıkıldığında aramızda yankılanan bu çaresiz, küçük, kırık ses. Ergenlik çağındaki gibi elimi pantolonunun arkasına sokmak istiyordum. Yanaklarının zıpladığını hissetmek, aralarına girmek ve dalga geçilmeyi beklediğini bildiğim sürtük deliğiyle oynamak.

Eminim ağlardı.

Çok güzeldi. Benim

için çok hazırdı.

İtaatkar. Tatlı.

Benim küçük tatlı sevgilim.

Tanrım, daha fazla zamanım olsaydı ona her şeyi gösterirdim. Ona lanet dünyayı gösterirdim.

Başı geriye savrulana, aleti fişkirana ve gözleri şaşı olana kadar ona sürtün.

Oh, lanet olsun.

"Çok lezzetlisin, B." Dudaklarımı kirli sakalının üzerinde gezdirirken mırıldandım, başını geriye atıp boynundaki kırılğan deriyi emmeme izin verene kadar çenesini kemirdim. "Seni yemek istiyorum."

"Umarım hepsi benim değildir?" Şaka yaparken sesi düzensiz ve soluk soluğaydı. Zar zor. Sadece bir fısıltı. Sesini böyle çıkarmasını sağlamış olmam her türlü uyuşturucudan daha baş döndürücüydü.

"Hepiniz değil, şekerim." Tekrar mızızlanana kadar boynundaki tendonu ısırarak mırıldandım. Çok güzeldi. Benim için çok güzeldi. "Sadece yaramaz kısımları."

Baxter güldü ama ben onun adem elmasını bulup açlıkla ısırırken ses boğazında düğümlendi. Kırılgan cildinde sakal yanığının oluşmaya başladığını görebiliyordum ve işaretlerimi taktığı düşüncesi beni tedirgin etmeliydi.

Bunun yerine tek yaptığı, boxerıma muhtaç bir şekilde bastırıldığı yerde sikimin sızmasına neden olmaktı. Sikişmek istiyordum. Baxter'a sürtünerek sürtünme peşinde koşarken içimdeki doğal içgüdü vızıldıyordu. Topukları hamstringlerimin etine saplandı ve başını geriye attı, altın bukleler arkasındaki kapıya takıldı. Büyülenmiş bir halde boğazının sallanışını izledim.

Kıçının yanaklarından birini serbest bırakıp elimi gömleğinin ön kısmına soktuğumda Baxter'ın inleme şekli ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı. Göğsü dokunuşuma doğru kabardı, muhtaç, açgözlü, çaresiz...

Her zaman olmasını istediğim her şey.

Sikeyim.

Eğer şansım olsaydı onu şımartırdım. Tabii ki dışarıda bir araba kornası çaldığında.

Dondum kaldım, başparmağım Baxter'ın gömleğinin altındaki çakıllı meme uçlarından birini okşadı. Seğiriyordu. Sikeyim. Seğiriyor, *seğiriyor*, *seğiriyor*. Zavallı küçük şey.

Korna tekrar çaldı.

Orospu çocuğu.

Böyle devam ederse gürültü şikayeti alacaktım.

Baxter güldü ama bu ses aslında her şeyden çok bir iniltiydi.

"Sanırım bu benim celbim?"

"Şu anda kızından nefret ediyorum," diye usulca şaka yaptım ve Baxter homurdandı. Parmakları saçlarımın arkasında kıvrıldı ve burunlarımızı birbirine çarparken nazikçe çekiştirdi. Onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydım. Bunu yapmak istemedim.

Kollarımda böyle mükemmel hissediyordu.

"Hayır bilmiyorsun," diye mırıldandı usulca, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak.

Az önce paylaştıklarımızdan daha tatlıydı, çaresizlik yoktu. Hafif bir gürültüyle dokunuşuna bastırarak iç çektim.

"" diye kabul ettim ve onu tekrar öptüm. Ve tekrar. Ve tekrar.

Korna çaldı.

"Lanet olsun." İnledim.

"Hayır, teşekkürler," diye şaka yaptı Baxter.

Bir kıkırdamayla onu yere bıraktım, ayakları tekrar yere değdiği anda kollarımdaki ağırlığını özledim. Parmakları bileklerimin üzerinde geziniyor, dövmelerimi ezberliyormuş gibi onları takip ediyordu. "Teşekkür ederim."

Sesi yumuşaktı.

Onu tekrar öptüm.

Dilimi ağzının içine sokmak eve dönmek gibiydi. Beni itmedi, sadece hevesle emdi, uysal ve itaatkârdı.

İyi küçük hayvan.

Çenesinden tuttum ve onu yerinde tuttum, ağzımın içinde yolunu bulmasına izin verdim, böylece onunla biraz daha oynayabilirdim.

Bu kez geri çekildi, gözbebekleri geniş ve koyu, dudakları kiraz kırmızısıydı. Öpülebilir. Çok öpülesi.

Boynunun her yerinde sakal yanığı vardı ve ona bakmak sikimin seğirmesine neden oldu. Her tarafına sürtünmek, onu işaretlemek istedim. Porselen göbeğine gelip sürtünmek. Hay sikeyim. Bahse girerim bunu yerdı. Bahse girerim deliğini de işaretlememe izin verirdi - onu seğirene ve titreyene kadar doldururdu, kremsi uyluklarından aşağı kayarken hepsini içinde tutamazdı.

Avucumun topuğunu sikime bastırdım. Baxter izledi. Dudakları aralandı, küçük bir inilti çıktı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Baxter, sersemlemiş bir halde. Dudaklarını tekrar kovaladığımda arkasını döndü.

Alnımı yanağına dayayarak inledim. Güldü, piç kurusu.

Sonra yanağımı öptü ve her şey yeniden yoluna girdi. Tenim karıncalandı ve onunla oynayabileceğim kadar yukarı kaldırdığım kazağını düzeltmesine yardım ederek geri çekildim. Paltosunu yerden aldı, tozunu aldı ve bana gülümsedi.

"Oh!" Baxter başını salladı, yanakları pembeleşmişti. "Senin için bir hediyem var." Ona baktım, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı.

Az önce bir sürü hediye getirmemiş miydi? "Sen zaten-"

"Hayır!" Baxter başını salladı. "Bu *senin* için."

Benim için mi?

Baxter'in unlu mamulleri bir yana, en son ne zaman birinin sırf canı istediği için bana bir şey aldığını hatırlamıyordum. Kapıyı açtı ve ben de uyuşuk bir şekilde peşinden gittim, arkasına saklandım ve sikimin inmesini istedim.

Kötü çocuk, kötü.

Arabaya ulaştığımızda Becca bize sırtıyordu. O bok kafalı kornaya basıyordu ama Becca burada masum gibi davranıyordu. Sevimli olması iyi bir şeydi.

Bagajı açıp karıştırırken Baxter'in kışına baktım. Güzel bir kıçtı. Yuvarlak. Kabarık. Sadece doğru miktarda kas. Daha önce hissetmişim ama dokunmak farklıydı.

Dudaklarımı yaladım, sikim tekrar kalktı.

Baxter ayağa fırladı, artık kışını yüzüme doğru sallamıyor, dar deliğinin içinde hızlı bir sikiş için benimle alay ediyordu.

"Buldum!"

Elinde ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Dudaklarını utangaç bir şekilde bükerek bana uzattı. "Geçen gün için teşekkür etmek istedim... Nereye gideceğimi bilemedim. Yardım edeceğini biliyordum. Yardım edeceğini biliyordum. Sen dürüstsün. Açık sözlüsün. Ama... tür? Ve kızakla kaymaya gittiğimizde atkın yoktu, ben de düşündüm ki..."

O iri yeşil gözlerini bana dikti ve hediyesini kabul ederken boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Seni sıcak tutmak için," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi. Ama değildi.

Çünkü bu eşarp, şimdiye kadar aldığım tüm hediyelerden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bu bir sözdü.

Arkadaşlık.

Arkadaşlık.

Bir gelecek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yarıdan fazlası eğilip onu tekrar öpmek istiyordu. Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı çünkü güldü ve şakacı bir şekilde göğsümü itti.

"Yatağına git, Paxton," diye alay etti. Boynundaki pembe kızarıklığa baktım ve geniş ve pişmanlık duymayan bir şekilde sırttım.

"Elbette, şekerim."

Yatmaya gittim.

fifteen

BAXTER

Hayatımdaki bu son gelişmeye şaşırdığımı söylemek çok hafif kalır. Paxton'ın biriyle çıktığını hiç görmemiştim ama muhtemelen herkes gibi ben de bir oğlu olmasının heteroseksüel olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Tahmin etmemeliydim.

Dürüst olmak gerekirse, benim de bir çocuğum olduğu ve karşı cinse kesinlikle ilgi duymadığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, onca insan arasında benim böyle düşünmem çılgıncaydı.

Becca baştan aşağı Rebecca'ydı. Hatta adını bile ondan almıştı.

Yine de ona bakarak soyunu anlayamazsınız. Birbirimize inanılmaz derecede benziyorduk. Annesine ve dolayısıyla bizim tarafa çekmişti. Baker'lar hep sarışındı. Bizim hep yeşil gözlerimiz vardı. Çillerimiz.

Bu da Paxton hakkında hiçbir şey düşünmemem için bir başka nedendi.

Yine de şaşkınlığımı bir kenara ittim ve dudaklarım karıncalanırken ve gece rutinimi sersemlemiş bir şekilde dolaşırken anının tadını çıkardım. Becca araba yolculuğu boyunca bana bakıp durmuştu, muhtemelen gülümsememi engelleyemediğim için.

Tekrar genç gibi hissettim.

Young.

Gelecekte beni nelerin beklediği konusunda heyecanlıyım.

Noel Arkadaşları programının bir parçası olan zorunlu kayak gezisini şimdi daha da sabırsızlıkla bekliyordum. Sadece iki hafta ve vay be! Paxton'la bir odada sıkışıp kalma düşüncesi beni...

Mmmm.

En iyisi bunu şimdi düşünmemektir, teslim etmem gereken teslimatlar varken değil.

Son teslimatımı bitirdim, Rudy'ye sarıldım, sıktım ve onun endişeli iyi dileklerini atlattıktan sonra kaldırımdaki karların arasından zıplayarak yolun kenarına park ettiğim yere geldim.

Becca bugün okul dışındaydı. Öğrenci konseyiyle ilgili bir şeymiş. Şehirdeki müzelerden birine bir tür gezi düzenliyorlardı ve onu okuldan almam gerekmeyeceği gerçeği, o günkü programımı büyük ölçüde serbest bıraktı.

Ama ne yapmalı...

Hmm.

İçimdeki iyimserlik Montgomery'lere uğrayıp Paxton'ın evde olup olmadığına bakmak istedi.

Gerçekçi olan, Paxton'ın şüphesiz çalıştığını biliyordu.

Arabaya tırmandım ve kaloriferin önüne geçtim, dışarıdaki soğuk parmaklarımdan sızarken ısıtmak için ellerimi birbirine sürttüm. Soğuktan pembeleşmişlerdi ve parmak eklemlerim kırış kırış olmuştu. Homurdandım ve hissi geri kazanmak için onları daha kuvvetli bir şekilde ovuşturdum.

Arka cebimdeki telefonum çaldı ve ilk başta görmezden geldim, çözülmem bittiğinde arayan her kimse onu arayacağımı düşündüm.

Yine de vızıldadı. Ve tekrar.

Kafam karışmıştı, arka cebimden çıkarana kadar kıpırdandım ve çevirip açtım. Bilinmeyen bir numara olması beni endişelendirmedi. Yeni bir telefon aldım.

her gün müşteriler. Belleville'deki kulaktan kulağa iletişim, sahip olabileceğim en güçlü pazarlama yöntemi.

Muhtemelen Noel'den önceki son hafta içeri girmeye çalışan biriydi.

Noel Baba için kurabiye pişirmekle uğraşmak istemeyen aileler için bir fırsatım vardı.

Noel arifesi zaten işim için yılın en büyük günü olarak planlanmıştı.

Mırıldanarak sağa kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Bay Baker?" Nathan'ın tatlı sesi hoparlörden süzülüyordu ve biraz tiz olsa da, içinde titreşen endişeyi duyabiliyordum.

"Nathan?"

"Um."

"Sorun nedir?" Dik oturdum, avuçlarım terlerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Ben..." Boğazını temizledi. "Okulu kırdım. Ve... Babamın kamyoneti bende. Ama lastiğim patladı ve yolda kaldım. Ve sadece yarım depo benzinim vardı. Sonsuza kadar burada mahsur kalacağımdan korkuyorum. Ve benzin bitecek. Sonra da donarak öleceğim."

Vay canına. Tamam.

Açacak çok şey vardı.

"Neredesin, dostum?"

Bana adresi mesaj attı ve ben de göz açıp kapayıncaya kadar yola koyuldum. Kar küreme araçları o sabah gelmişti, bu yüzden yollar çoğunlukla açıktı. Yine de kar yığınları tuz ve sulu karla kahverengileşmişti. Bu soğuk olacaktı.

Çok soğuk.

En azından hava güneşliydi, değil mi?

Oraya vardığımda, Nathan bana doğru koştu, kaşları birbirine kenetlenmişti, sarkık saçları lanet olası

Ona aldığım bere.

Ona aldığım bereyi takıyordu.

Kalbim dengesiz bir şekilde çarptı ve daha fazla düşünmeden kendimi ona doğru fırlattım ve sarıldım.

"İcabına bakacağım," diye söz verdim.

Başını salladı.

Burnu soğuktı ve boynuma değdiği yer biraz ıslaktı. Benden uzun boyluydu, babasının yarı dağlı olduğu düşünülüğünde bu sürpriz değildi. Ama yine de beni biraz şaşırttı. Ona baktığımda bir yetişkin görmedim, tıpkı Becca'ya baktığımda tek gördüğümün bana bakan küçük kızım olması gibi.

Nathan da bana sarıldı.

İlk başta utangaçtı ama onu sıkıca kavrayıp sırtını güven verici bir şekilde sıvazladığımda çabucak ısındı.

"Neden arabama binmiyorsun, ha?" Geri çekilip onu yolcu koltuğuna doğru iterek ısrar ettim. "Isın."

Bana anahtarlarını uzattı ve titrek ama minnettar bir gülümseme sundu. Tatlı çocuk.

Ben de gülümseyerek omzunu hafifçe sıktım ve başımı arabama doğru eğdim. "Hadi, ben hallederim."

Tekrar başını salladı ve söyleneni yaptı.

Yarım saat sonra titriyordum, dizlerim ıslaktı ve ellerim kaskatı kesilmişti. Ama yedek lastik kamyonun üzerindeydi ve Nathan minnettar gözlerle beni izliyordu. Bana bakışı, kendimi patlak bir lastiği tamir etmiş değil de aya asılmış gibi hissettirdi.

"Babam birazdan burada olacağını söyledi," dedi Nathan ellerini paltosunun ceplerine sokarak. Şimdiden üşümüş görünüyordu ve arabadan daha yeni inmişti. Zavallı şey.

"Neden arabanın içinde beklemiyoruz?" Onu çıktığı yolcu tarafına doğru geri iterek teklif ettim.

Isıtıcı sonuna kadar açtı ve parmaklarıma bulaşan yağı görmezden gelerek ellerimi ısıtıcının önünde birbirine sürttüm. Aslında nereden geldiğinden bile emin değildim ama sanırım bunun bir önemi yoktu.

"Aç mısın?" Atıştırmak için yanımda getirdiğim bir somun ekmeği sakladığım arka taraftaki iki koltuğun arasına uzanarak teklif ettim. Henüz ekmeğin içine girmemiştim -ki bu büyük bir şanstı çünkü Nathan ekmeğin yarısını tek bir ısırıkta yemişti.

Babası geldiğinde kucağının her yerinde kırıntılar vardı ve dudaklarının kenarına çikolata bulaşmıştı.

Şu anda arabasını kurtarmakta olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurursak, Paxton'ın nasıl ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ancak büyük kırmızı bir kamyon yanaşıp içinden iki adam indiğinde bu soru cevaplanmış oldu. Paxton'ı tanıdım. Boyu 1.80'di.

O. Büyük, büyük, büyük. Kalın kalçaları Levis'inin dikişlerini test ediyordu. Kocaman göğsü yün paltosunu genişçe yarıyordu. Üzerinde yerel üniversitelerden birinin logosu olan kapüşonlu bir tişörtün üzerinden ayrılmıştı. Oraya gidip gitmediğini ya da sadece okulu sevip sevmediğini merak ettim.

Belki de Nathan oraya gitmeyi planlıyordu? Sormak zorundayım.

Nathan göz açıp kapayıncaya kadar arabadan çıkmıştı. Kuralları çiğnemiş olmasına rağmen, ellerini sallayarak ve bir dakika içinde bir mil konuşarak kendini babasına fırlatırken kesinlikle hiçbir endişesi yoktu. Yanlış bir şey yaptığında bile ondan korkmaması ilişkileri hakkında çok şey söylüyordu. Ben çok daha yavaşım, bacaklarım gıcırdıyordu ve donmuş dizlerimin tekrar çalışması için biraz ovulmaya ve biraz yağa ihtiyaçları varmış gibi hissediyordum.

Bir inilti ile dışarı çıkarken sırtıma vurdum ve sonra diğer iki yetişkine doğru yöneldim.

İkinci adam -şoför olan- Paxton'a benziyordu. Sakallı. Keresteci. Çok seksi. Gerçi saçları siyahtı ve Paxton'ın sahip olduğu tuz ve karabiber onda yoktu.

Bana sırttı ve göz kırptı.

"Paxton bana ne kadar tatlı olduğunu söylemedi," diye selam verdi. Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. Kendime baktım ve ilk kez aynı gizemli yağın en sevdiğim krem rengi kazağımın her yerine bulaştığını fark ettim. Oh neyse.

Yeni bir tane alabilirim.

Ne de olsa giysiler giyilmek içindir.

"Ben Baxter." Bu adamla tanışmamıştım ama Montgomery'lerden biri olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kasabanın sınırlarına yayılmış bir şekilde yaşıyorlardı. Becca pazarda yaşadığımız felaketten sonra beni bu konuda bilgilendirmişti ama üzgün olmasına rağmen Paxton'ın büyüdüğü ağaç çiftliğiyle ilgili tüm ilginç dedikoduları bana aktarmaya hevesliydi.

Bundan nasıl haberim olmadı, aklım almıyor.

Gerçi ben her zaman plastik ağaçları seven biriydim, belki de nedeni buydu.

"Trent." Trent elimi sıktı ve gülmeme neden olan kaygan bir sırıtışla bana baktı. Sevimli biriydi. Kardeşi kadar huysuz değildi.

Elini bıraktım ve yumuşak bir gülümsemeyle Paxton'a döndüm.

Bana bakıyordu.

Vücudumu ısıttığını hissedebiliyordum, yanaklarım karıncalanıyor, ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sessiz bir gürültüydü.

"Ben harikayım." Dudağımı ısırđım, gülümsemem yüzümdeki bulutları dağıtmakla tehdit ediyordu. "Yorgunum ama tekerlek gibiyim."

Gözlerini kırptırdı.

Başını eğdi.

Ondan yükselen kahkaha beni iliklerime kadar ısıttı. Diğer iki Montgomery'nin ikimize de bakmasına aldırmadan ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Lastik ama tekerlek." Paxton başını salladı, karanlık bir şekilde kıkırdadı. Güldüğünde bıyıkları titriyordu ve ben kendimi tutamayıp yeniden büyülenmiştim.

"Teşekkür , teşekkür ederim." Eğildim ve o daha çok güldü.

Paxton sırtarak, "Bu kelime oyunlarına dikkat edin," dedi. "O kadar keskinler ki biri yaralanabilir."

O kadar sert sırttım ki yanaklarım yandı.

Paxton bir an sonra ayıldı, bal rengi bakışları yolun kenarına park ettiği kamyonetine kaydı. Başını iki yana salladı ve bana döndü, dudakları tatlı ve hayret dolu nazik bir kıvrım yaptı.

Gözleri *teşekkür* etti.

Oğlumla ilgilendiğın için teşekkür ettiler. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin dediler.

Beş dakika sonra Trent ve Nathan kamyonun yanında sohbet ederken, Paxton bileğimi yakaladı. Beni onlardan uzaklaştırdı, gözleri karanlıktı, güneş saçlarındaki bakırı yakalayıp parlatıyordu. Bir gece önce ona verdiğim atkıyı taktığı dikkatimden kaçmadı.

Baba gibi, oğul gibi.

Beni Trent'in kırmızı kamyonetinin arkasına getirdi, ellerini gömleğimin arkasına sıkıştırarak beni soğuk metale doğru bastırırken sırtışı hınzırlaştı.

"Küçük bir Noel Elf'i gibisin, değil mi B?" Mırıldandı, birbirimize iyice sokulana kadar bana doğru yaklaştı ve rüzgârla soğumuş katmanlarının arasından sızan vücudunun sıcaklığının tadını çıkarabildim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Noel Baba'nın küçük yardımcısı." Güldü ve eğilerek şakağımdaki terli saçlara zar zor bir öpücük kondurdu.

"Anladığımdan emin değilim."

"Fark etmez." Paxton'ın dudakları tenimde gezinerek elmacık kemiğimi, çenemi ve kulağımın soğuk kabuğunu öptü. Islak ve sıcak dili hassas tenimde gezinirken sesi gürledi. Ürperdim, her yerim karıncalandı.

Hiç böyle dokunulmamıştım.

En son aşçılık okulundayken biriyle birlikte olmuşum. Yeniden bakire olmak gibi hissettirdi.

Paxton'ın parmakları açgözlülüğünü artırıp kalçalarımı sahiplenici bir şekilde sıkana kadar vücudumda gezinirken boğazımdaki yumruyu yuttum. Başparmaklarının kalça kemiklerime battığını ve inerken kirpiklerim titriyordu.

Soğuğa rağmen aletim canlandı.

Bu aliiiiiiiive, içimden kıkırdadım.

"Onun için burada olduğun için teşekkür ederim," dedi Paxton, sözleri aramızda bir dua gibiydi. "Aradığında cevap verdiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Gözlerimi kırpıttım. Yardım etmemenin bir seçenek olduğu aklıma bile gelmemişti. "Onu asla terk etmem."

"Biliyorum, bal arısı." Paxton kalçalarımı bir kez daha sıktı. Baskı doğrudan sikime yöneldi ve artık konuşmayı takip etmekte zorlanıyordum. Sadece onu istiyordum. Tercihen çıplak, tercihen de buradan çok daha sıcak bir yerde.

Bir gece önce paylaştığımız şeyin tek seferlik olmadığı açıktı.

Belki onun için de benim için olduğu kadar özeldi? Çok şey ifade ediyordu.

Çok fazla.

Bal arısı, bal arısı, bal arısı.

"Bal arısı mı?" Nathan ve Trent'in seslerinin rüzgârı aşan mırıltısını dinlerken dikkatim biraz dağılmış bir halde sordum. Umarım bizi duymamışlardır. Tanrım. Bizi *görmeseler* iyi olur.

Paxton beklediğimden çok daha cüretkârdı.

Bu resmen röntgencilikti! Önümüzde ağaçlar ve arkamızda bir kamyon olduğu gerçeğini boş verin. Ve tek yaptığımız... sarılmak mıydı? Buna ne dersiniz deyin. Bu kesinlikle bir tür frot-tery'nin başlangıcıydı. Bu bir kelime miydi?

Frot-tery?

"Çünkü sen bal gibi tatlısın. Ve her zaman etrafta vızıldıyorsun. Sarı da." Paxton ellerinden birini uzatıp saçlarımı yoldu ve ben de biraz büyülenmişçesine güldüm.

Bal arısı.

Bu çok şirindi.

Gerçekten çok tatlı.

Becca'yı sık sık bir arı olarak düşünürdüm ama başka birinin de beni bu şekilde düşünebileceğini hiç fark etmemiştim.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı Paxton, sakalının gıdıklayıcılığını tekrar hissedebilmem için aşağı indi. Ürperdim, hevesli bir sürtük gibi ağzına doğru eğildim. Dudaklarım ayrıldı ve kirpiklerim ağırlaştı.

"Öp beni."

"Sadece birazcık," diye alay etti, eğilip dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatırken gözlerinde biraz yaramazlıktan da öte bir pırıltı vardı. Ağzı sıcak, aç ve lezzetliydi. İri, etli parmakları boynumu okşuyor, ben açılıp dilinin kaygan kıvrımını ağzımın içine alana kadar hassas deriyle alay ediyordu.

Öpüştük.

Öpüştük, öpüştük ve öpüştük.

Sadece ayak sesleri yaklaştığında durduk ve Nathan'ın konuşmaları havada çınladı, kar taneleri gibi soğukta asılı kaldı. Paxton geri çekildi, sırtımın alt kısmındaki deriye ulaşmak için sıyırdığı kazağımı düzeltti ve benden uzaklaştı.

"Bu çok etkileyici," diye mırıldandı ve yaklaşmakta olan oğluna dönerken bana göz kırptı. "Bunu hiç bilmiyordum..."

"Maya," diye yardımcı oldum.

"Evet." Homurdandı, uzaklaşırken yan tarafımı okşadı. "Maya."

"Çok etkileyici bir şey, maya." Yanaklarım kıpkırmızı, onun peşinden tökezleyerek giderken aklımı toparlamaya çalışarak ekledim. "Teknik olarak canlı olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Oh evet."

Paxton'ın gözleri bana bakarken parıldadı ve ben de -ilk kez değil- sakalının arasından ve şakaklarından süzülen gümüş rengiyle ne kadar yakışıklı görüldüğüne şaşırdım. Güzel de bir burnu vardı. Güçlü. Güçlü bir

Ortasında bir vardı, sanki çocukken bir kavgaya karışmış ve bir ya da iki kez kırmıştı.

Eminim girdiği her dövüşü kazanmıştır. Bu konuda da asil davranırdı.

Tam da öyle bir adamdı.

"Akşam yemeğine gel," diye emretti Paxton, sesi soğuk ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu ürperten sessiz bir hırıltıydı.

Yutkundum.

"Elbette!" Varsayımsal kuyruğumu sallayarak itaatkâr bir şekilde onun peşinden gittim.

Penceremin çalındığını duyduğumda saat sabahın biriydi ve kalbim bedenimden ayrılmaya karar verdi (ayrılmak, o hafta Becca'dan öğrendiğim yeni bir kelimeydi. Hala nasıl kullanacağımı çözmeye çalışıyordum).

Başımı pencereye doğru eğip bir hayalet ya da aynı derecede korkunç bir şey görmeyi beklerken hortlak olasılığından korkarak battaniyemi etrafıma topladım. Hayaletler kapı çalabilir miydi?

Sanırım daha iyi soru şu olurdu, neden ? Ama hayır.

Penceremdeki şey bir ağaç dalı, bir hayalet ya da bir iblis değildi.

Bu... beklediğim son şeydi. O beklediğim son şeydi.

Paxton penceremin dışındaydı. Çatımın tepesindeki tüneğinden bana sırtırken nefesi camı buğulandırıyordu. Pencerenin camına ikinci kez hafifçe vururken kalın bedeninin oraya yerleştiğini görünce şok olduğumu söylemek çok hafif kalır.

Çenem bir şekilde ona baktım. Üşümüş olmalıydı.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu, burnu daha da kızarmıştı. Pencereye koştum, kalbim boğazıma düğümlenmişti, içimden yükselen kahkahalarla pencereyi açarken battaniyem arkamda yere düşüyordu.

"Paxton!" Nefes nefese kaldım, pencere içeri girebileceği kadar açıldığı anda soğuk omuzlarına yapıştım. Kış soğuğu

Ceketinin içine sızan rüzgârın fısıltısı uykunun ısıttığı tenimi gıdıklarken onu çektişirdim. "İçeri gir. *Tanrım*. Kapı diye bir şey duymadın mı sen?"

"Bunun neresi eğlenceli?" diye alay etti odanın içinde süzülürken. Benimle her şakalaşması beni hâlâ şaşırtıyordu. Onaylamamaktan başka bir duyguya sahip olduğunu bilmiyordum ama işte buradaydı. Eğlenceli. Soğuk. Kış soğüğundan pembe.

Sırt çantasını silkti, okuma koltuğumun üzerine örttü ve ben pencereyi tekrar zorla kapatırken beni izlemek için döndü. Meme uçlarım sertleşmiş, ipek pijamalarım değdikleri yerler hassaslaşmıştı. Sonunda mandalı kapattığımda ürperdim, tüylerim kollarımda dans etti ve şaşkın ama memnun bir sırıtışla ona döndüm.

"Saat sabahın biri!" Ona hatırlattım, nefes nefese ve heyecanlıydım. Sesimi alçaltmaya dikkat ediyordum, Becca uyanır ve koridorun sonundaki odasından konuştuğumu duyar diye korkuyordum.

Paxton'ın dudakları kıpırdarken ve şekerleme rengi gözleri neşeyle parıldarken "Demek öyle," diye sessiz bir gümbürtü geldi. Gülme çizgilerini ilk kez fark ettim ve uzanıp saygılı parmaklarımla üzerlerinde gezinme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Onları öpmek istedim. Kirpiklerini öpmek, gamzelerini öpmek, yüzündeki kahkaha yıllarını öpmek.

Böyle gülebildiğini bilmiyordum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Paxton sırt çantasını tekrar eline aldı ve çantanın içini karıştırırken onu hayranlıkla izledim, odaklanırken dilinin pembe ucu dudaklarının arasından çıkıyordu. İri, kıllı ve granitten yapılmış olmasına rağmen, bu şekilde şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Omuzları kıpırdadı, ön kollarındaki kaslar gerginlikle titredi ve hissettiğim tek şeyin şehvet ve şefkat olduğu gerçeğine hayret ettim. Bir zamanlar düşündüğüm gibi korkutucu değildi. Hem de hiç korkutucu değildi.

Sadece bir ay gibi kısa bir sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi çılgıncaydı.

"Senin için bir şeyim var." Paxton'ın sesi alçak bir mırıltıydı, normal cızırtısı havadaki buz gibi asılı duran aramızdaki boşlukta gürlüyordu.

"Sen... benim için bir şey mi aldın?" Gözlerimi kırptım, şok olmuştum. Homurdandı ama çantasını karıştırmaya devam etti.

İstediği şeyi bulduğunda durakladı, kalın kaşlarını çattı, devasa cumbalı pencerelerden süzülen ay ışığı sakalını boyadı

hafif bir pus. Şakaklarına damlayan, beresinin altına gizlenmiş gümüş parıldadı ve kalbim kararsız bir gümbürtü attı.

Paxton başını kaldırıp bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladığında ağzım kurudu.

Gözleri *nazik ol* diyordu.

Bunu daha önce hiç yapmadığımı söylediler.

Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin,
dediler. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Kazağın biraz önce dağılmıştı, ben de düşündüm ki-" Paxton plastik bir poşet çıkardı ve aramızdaki kısa mesafeyi nazikçe geçerek ellerimin arasına yerleştirdi. Gözlerimi kırıştırdım, ancak bakmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu fark ettiğimde şok geçirerek harekete geçtim.

İçine girdim, buluttan daha yumuşak bir kumaşa dokunmadan önce soğuk plastiği parmaklarımın arasında döndürdüm.

Kazak serbest bırakıldığında plastik poşet yere düştü ve ben ona baktım, çenem hayretle gevşedi.

Ev yapımı krem şanti ya da tereyağlı krema rengindeydi. O gün erken saatlerde eve geldiğimde çöpe attığımla neredeyse aynı renkteydi. Sadece kumaşın verdiği his bile muhteşemdi, ama en muhteşem olanı yaka ve kol ağızlarında dans eden küçük, sevimli, işlemeli bal arılarıydı. Yuvarlak küçük bedenlerinin üzerinde gezinirken vızıldadıklarını görebiliyordum ve çocuksu bir merak beni tepeden tırnağa ısıtıyordu.

Nasıl oldu da...

Bunu nasıl elde etmişti?

Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey görmemiştim. Çok pahalı, çok...vay canına. Belleville'de böyle bir şey yoktu.

Paxton bir süre sonra, "Baldızımın kazak yapma işi var," diye homurdandı. "Onu arayıp arılarla ilgili bir şey olup olmadığını sormak o kadar da büyük bir mesele değildi." Kendi çabasını bu kadar kolay küçümsemişti ama ben bunu kabul etmeyi reddettim.

Bunu planlamıştı.

Arıları planlamış.

Tahmin etmeliydim ama nedense bana yöneltlen tatlılık karşısında sürekli şaşırıyordum. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi, içten içe bunun saçma bir düşünce olduğunu bilsem de. Herkes biraz sevgiyi hak eder. İçi boş gülümsemeleri olan kırık fırıncılar bile.

Kazağı saygıyla göğsüme bastırırken gözlerim ıslanmıştı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Paxton'ın dudakları kıpırdadı ve bana doğru bir adım attı. Onunla birlikte kış gecesinin geri kalanı da geldi. Giysilerine yapışmış, kollarımdaki tüyleri diken diken eden ve meme uçlarımı yeniden diken diken eden soğuk bir hava telaşıyla bana doğru esiyordu.

"Üşümüştün görünüyorsun." Baba modu resmen devreye girdi. Dudaklarımda alaycı bir bükümleyle oduncuma dönmeden önce kazağımı okuma koltuğumun üzerindeki şerefli yerine nazikçe yerleştirdim. "Duşa gir."

"Duş mu?" Başını eğdi, açıkça şaşırmıştı.

"Evet." İri göğsünü ittim, kıpırdamayınca şaşırmadım. Nasıl olmuştu da Paxton Montgomery ile yakından tanışana kadar kendi boyumu hiç düşünmemiştim? Ve neden fazladan cüssesi her yerimi ürpertiyordu?

O hafta başında beni yerden ne kadar kolay kaldırdığını hatırlamadan edemiyordum. Ter bile dökmemişti, sanki orta yaşlı bir adam değilmişim de tüy kadar hafifmişim gibi.

Yutkundum.

Bu sefer daha az . "Duş mu?"

"Neden?" Başını tekrar eğdi.

"Üşümüştün-"

"O zaman neden beni ısıtmıyorsun?" Paxton bir adım daha yaklaştı ve ben otomatik olarak geri adım attım, oysa tek istediğim ilerlemektir. O ilerledikçe kalbim dengesizce çarpıyor, avuçlarım terliyordu. Attığı her adımda geriye doğru tökezliyordum. Santim santim. Adım adım.

Çok geçmeden şilte dizlerimin arkasıyla buluştu ve karnım hevesle küçük bir takla atarken ve parmaklarım göğsünü ittiğim ve yanıt vermediğim yerde karıncalanırken hareketsiz kalmaya zorlandım.

"I..." Kızardım, sıcaklık tepeden tırnağa yayılıyordu.

Paxton sırtıttı. "Çok tatlı değilsin, bal arısı. Böyle üşüdüğümde beni görmezden gelmen." Abartılı bir şekilde titredi ve ben gülmemeye çalıştım. Aptalca olmasına rağmen bu baştan çıkarma tuhaf bir şekilde beni etkiliyordu.

"Seni görmezden gelmiyorum." Neden bu kadar utangaç hissediyordum? Neyim vardı benim?

Onu istedim.

Onu hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Belki de...

Oh.

Dudağımı ısırdım.

"Neyin var?" Paxton'ın eli yanağımı kavrayacak şekilde kalktı, başparmağı gözlerimin altındaki çukurlara sürtündü. Kötü göründüğümü biliyordum. Yorgunluktan morarmış olduklarını biliyordum. Aylardır boşluğu doldurmaya çalışıyordum, acı çekmemeye çalışıyordum çünkü işim benim geçim kaynağımdı ve fırınım olmadan devam etmekten başka çarem yoktu.

En azından Becca'nın Noel hediyesi için yeterli paraya sahip olmaya çok yaklaşmıştım.

Fırın beklemek zorunda ama...

"Seni istiyorum," dedim ona usulca.

"Gerçekten istiyorum." "O zaman sorun ne?"

"Ben..." Yutkundum. "Seni nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyorum... ya da sana istediğini nasıl vereceğimi. Sekste iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Beni isteyen biriyle, ben de onu istediğimde birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum, her ne olursak olalım. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bunun olabileceği kadar iyi olmasını istiyorum. İstiyorum-"

Paxton eğildi ve beni öptü. Öpücüğü

endişelerimi yatıştırdı.

Parmaklarının soğukluğuna rağmen dudakları sıcaktı.

Dili daha sıcaktı.

Paxton beni öptü. Beni öptü, öptü ve öptü. Beni öpmeyi bıraktığında, en başta neden korktuğumu unutmuştum. Yatağın üzerindeydik. Bunun ne zaman olduğundan emin değildim, büyük ellerine, ağzının sıcaklığına, sakalının yanaklarımı gıdıklamasına kendimi fazla kaptırmıştım.

Nefes nefese kalmıştım, sırtüstü uzandığımda kirpiklerim uçuşuyordu, adamın iri cüssesi neredeyse saygı uyandıracak şekilde üzerime tünemişti.

Konuşmak yerine onu başka bir öpücüğün içine çektim, bacağım kalçasının arkasına dolandı, topuğum esnek kasi kazdı, böylece onu ağırlığını vermeye zorlayabildim. Onu ezmesini istiyordum.

Ben. Artık nefes alamamak istiyordum. *İstedim*, istedim, istedim.

-

"Açgözlü küçük bir şeysin, değil mi?" Paxton dudaklarımı ısırırken mırıldandı ve ben onun altında kıvrandım. Kalçalarını benimkilere yerleştirirken daha fazlası için sözsüz yalvarışımı takip etti, cüssesi aletimin şişmiş ağırlığına baskı yapıyordu. İnledim, kendi uyarılmışlığıyla eşleşen kabarıklığı hissetmek için ona doğru eğildim.

Aleti büyüktü.

Orantılı.

Sikeyim.

Parmaklarımı etrafına dolamak ve kotun içinden ölçmek istedim. Acaba azdığında siki akan türden bir adam mıydı? Ben öyleydim. Yıllar boyunca en sevdiğim web sitesinde kendi payıma düşen dijital sıklere bakmışım ama hiçbirini gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

Belki de açgözlüydüm.

"Sen büyüksün," diye mırıldandım aptalca. Paxton kıkırdadı. "Çok mu büyük?"

"Aynen öyle." Aletini benimkine dayayana kadar kemerinin halkalarını çekiştirdim ve gözlerim tekrar geri döndü.

"Pekala, goldilocks." Paxton kırılğan derimi ısırırken kulağımın kabuğunda sessiz bir gümbürtüyle alay etti. Dili köprücük kemiğime uzanan tendonun izini sürdü ve ben bir iniltiyle başımı geriye attım.

"Açgözlü, açgözlü." Mırıldandı ve çaresiz bir genç gibi ona sürtündüğümü geç de olsa fark ettim.

Sonra birden Paxton'ın ağırlığı kayboldu.

Dizlerinin üzerine oturmuş, üzerimde yükseliyordu, bal rengi gözleri şehvetten kararmıştı. Pembe diliyle büyülenmiş bir halde dudaklarını yalarken dudaklarının kızarmasını izledim. O bana bakarken sikim seğirdi ve kıvrandım. Bakışları şeker ve bal peteğinden yapılmıştı. Tatlı. Tiksindirici. Lezzetli.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek sordum. "Sadece bakıyorum, tatlım."

Sadece bakıyorum, dedi.

Sanki bir şeymişim gibi. Belki de onun gözünde öyleydim?

Yutkundum, daha fazla kıvranmamak için elimden geleni yaptım, ancak bu özel hedeften karardan sadece birkaç saniye sonra . değildi. Benim

Taşaklarım gerilmişti ve aletimin hevesle sürtündüğü boksör pantolonumdaki yapışkan ıslak noktayı hissedebiliyordum.

Paxton'ın silueti ay ışığıyla çerçevelenirken, parmaklarını dışına doğru uzattı ve ellerini yavaşça, santim santim vücudumda gezdirdi. Kalçalarım yerleşti, başparmakları ipek pijama üstümün yukarı kalktığı hassas deride daireler çiziyordu.

Ürperdim, bakışlarının ağırlığı başımı döndürdü.

"Tatlı küçük şey, değil mi şekerim?" Paxton mırıldandı, ellerinden biri gömleğimin eteğinin altından kayıyordu. Hazine izlerimle oynadı, kaburgalarımı tek tek çizene kadar izlerimi kaşdı. Bu kadar seksi hissettirmemeliydi ama Tanrım, canlı bir tel gibiydim.

"Tatlı mı?"

"Çok tatlı." Paxton homurdandı, ses yeterince alçaktı, zar zor fark edildi. Ve sonra dünya tersine döndü. Fiziksel bir ihtişamla beni bir şekilde havaya kaldırmayı, öne doğru çekmeyi ve tek bir akıcı hareketle çevirmeyi başardı.

Nefesim irkilerek beni terk etti ve Paxton'ın nefesini ensemde hissettiğimde şok olmuş ve biraz da tahrik olmuş bir şekilde inledim.

"Ne-"

"Paxton mırıldandı, etli ellerinden biri kalçamdan kayarak başparmağı kıç yanaklarımın arasındaki kıvrıma girdi. Oradaki deri hassastı ve pijamamın ipeği, onun bastırma hissini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Fark etmeyeceğimi düşünmüşsün gibi sallıyorsun."

Aslında bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi baktığını bildiğim için...

Kıçımı ona doğru biraz salladım ve Paxton diğer eli diğer yanağıma kaymadan ve başparmaklarının alttaki aynalı pozisyonlara yerleştiğini hissetmeden önce eğlenmiş bir nefes aldı. Sesi tekrar arkamda yankılanmadan önce beni nefessiz bırakan bir sıkma yaptı, "Seni ne kadar yüksek sesle yapabilirim tatlım?"

Ne kadar gürültülü...? Oh. Oh. Çocuğum. Bir çocuğum vardı. Becca'nın televizyon açıkken uyuduğunu ve bizi ayıran koca bir koridor olduğunu hatırlamam için geçen süre boyunca içimde panik kabardı.

Ses yalıtımı mükemmel değildi ama yeterince işe yarayacaktı.

Rahatladım.

"Orta?"

"Ortada." Paxton homurdandı. Kıçımdaki tutuşu daha da sıkılaştı, daha sahiplenici oldu. Yanaklarımın etiyle oynuyor, doymak istiyordu. Kalçalarımı geriye doğru ittiğimde sikimden sular akıyor, başım dönüyordu ama o da misilleme olarak yanaklarımdan birine şakacı bir şaplak attı. "Sana ne verirsem onu alacaksın, daha fazlasını değil."

"Tamam." Sesimi bile tanıyamadım, o kadar ileri . Hiç böyle dokunulmamıştım.

Okuldaki erkek arkadaşlarım bana hiç böyle sarılmamış, beni tutmamış, hareket ettirmemiş, sahiplenmemişti. Paxton'ın elleri üzerimdeyken sanki onun malı olmuştum ve tarih boyunca daha fazlası olmayı hiç istememiştim.

Başparmaklarını içeri soktu ve aramızda gürleyen sessiz bir iniltiyle Paxton yanaklarımı ayırdı. Deliğimi göremiyordu ama hayal etmesi yeterince kolaydı. İhtiyaçla seğirdi ve içine bir şey sokmasını ne kadar çok istediğime şaşıracak sızlandım. Gerçekten herhangi bir şey. Seçici değildim.

"Bu pijamaları ne kadar seviyorsun?" Paxton bir süre yatağa sürtündükten sonra tekrar ellerine doğru iterek sordu, böylece deliğimin tekrar seğirdiğini hissedebiliyordum.

"Benim favorim degiller, neden?"

Parmaklarını kumaşın içinde hissettiğimde soruma cevap verdi, sonra çekiştirdi. Kumaşın baskıya boyun eğmesi sadece bir saniye sürdü, nefes nefese kaldığımda kumaşın *yırtılma* sesi odada yankılandı ve boxer'ımın bittiği yerde uyluklarımın arkasına soğuk hava doldu.

Muhtemelen yüzüm aşağıda, kıçım yukarıda, pantolonum yırtılmış ve beni ortaya çıkaracak şekilde açıkken gülünç görünüyordum ama Paxton öyle düşünmüyor gibiydi.

Onun onay hırıltısı, iç çamaşırımı da yırtmadan ve ateşli ağzı kıçımın tepesiyle buluşmadan önce aldığım tek uyarıydı. Nefesi yanaklarımı gıdıklıyordu ve şehvetten nefesim kesilmişti, sızlanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Acaba bu tarafın da güzel sakin kadar açgözlü mü?" Paxton'ın ellerinden biri yanaklarımı açtı, yüzüne doğru bastırdığımda serin hava çırpınan deliğimle buluştu, aniden daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyin tadına bakmak için istekliydim.

Tenime birkaç öpücük kondurdu, benimle oynadı. Nefesim kesilene ve sikim artık harap olmuş bedenime doğru sızana kadar alay etti.

Pijama. Buna değdi. Hem de çok değdi. "Yaramaz küçük şey," diye mırıldandı Paxton. Sıcak dili titreyen, muhtaç deliğimin üzerinde belli belirsiz gezinmeye başlamadan önce aldığım tek uyarı buydu. Nefesim kesildi, sesim şilte tarafından boğuldu. Tekrar yaptı, ama bu sefer vuruşu daha geniş, daha kaygan, daha acıktırıcıydı.

"Siktir." Yüzüne doğru geri ittim. Paxton kıkırdadı, alçak ve karanlık.

"Fikir bu," diye homurdandı ve deliğime sadece pis bir emme olarak tanımlayabileceğim bir şey verdi. Benimle oynadı, benimle alay etti, ben hıçkırarak ağlayan bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar benimle oynadı. Ellerinden biri zonklayan sikimin etrafını sardığında o kadar kendimden geçmiştim ki, dilini bir fahişe gibi nasıl becerdiğimi fark etmemiştim bile.

Beni boşaltmak için fazla bir şey gerekmezdi. Çok yaklaştım.

Çok, çok yakın.

Paxton ucumla oynadı, etrafına süründü, dili içime girerken ve inilti boğazımdan geçip çarşafın arasında kaybolurken kumaş katmanları arasından yarığımla alay etti.

"Yaklaştım-" diye sızlandım, daha fazlası için çaresizce ona doğru geri itildim.

"Mmmmm." Paxton mırıldandı, dili içimde öyle bir titreşiyordu ki, ağlayan sikimden ayak parmaklarıma kadar elektrik çarparken vücudum tutuşuyordu.

"Oh lanet olsun-" Ona doğru bastırdım, deliğim onun dili için gevşedi.

Tek ihtiyacım olan parmaklarını bir kez daha çevirmesi, kaygan ve sıcak kaslarını bir kez daha ileri atmasıydı ve ben-

Geri çekildi.

Uzaklaştı, uzaklaştı, .

Sızlattığım hıçkırık acıdan başka bir şey değildi. Paxton kıkırdadı ve önce bir yanağıma, sonra diğerine özür dileyen bir öpücük kondurdu. Hoşnutsuzluğumu hıçkırarak dile getirdiğimde, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanırken tükürüğünün tenimde serin serin kuruduğunu hissedebiliyordum.

"Hayır, hayır, hayır,

hayır, hayır." "Sabır,

tatlım." "Hayır!"

Paxton kıcıma hafifçe vurdu. Burada kimin yetkili olduğunu hatırlatıyordu. Parmakları sikimi bıraktı ve ben de az önce kaybettiğim sürtünmeyi aramak için yatağa sürtünmek zorunda kaldım.

Paxton yataktan kalktı. Yatağın kalkışını hissettim, onun sıcaklığı artık arkamda değildi ve bir başka kırık hıçkırık içimi parçaladı. Yalnız, boş, üzgün, üzgün, üzgün... Hoşnutsuzluğumu hıçkırarak dile getirdim ama Paxton bir an sonra geri döndü, iri vücudu benimkini kapladı.

Beni yavaşça yatağa bastırdı, dirseklerini başımın iki yanına dayadı ve ağırlığını yeterince almama izin verdi, artık uçup gidecekmişim gibi hissetmiyordum.

"Sadece çantamı alıyorum bebeğim," diye mırıldandı kulağımın kabuğuna doğru. Çam ağaçları, kış havası ve odun talaşı gibi kokuyordu. Açgözlülükle içime çektim, kalın aletini kığımın etine bastırıldığını hissettiğimde bir kez daha yerleştim. Boxerının yumuşak pamuğunu hissedebiliyordum ve fermuarını açmış olması gerektiğini fark ettim.

Ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyordum. Artık tamamen sertleştiği için daha büyüktü.

Onun tadını çıkarmak, tuzlu-tatlı zevkini tatmak istiyordum. Dudaklarımı sikinin alt tarafında zonklayan damara doğru götürmek, üstümde inleyip sızlanana kadar yumuşak kesesini emmek istiyordum. Nefes alabildiğim tek şey onun teri ve zevkinin kokusu olana kadar beni boğmasını istiyordum. Beni o güçlü kıllı kalçalarıyla ezebilir, arasına hapsedebilir, etrafında hıčkıra hıčkıra ağlayana kadar beni sikinin üzerinde boğabilirdi.

"İşte böyle," diye mırıldandı Paxton, kulağımın altındaki çukurda hassas derideki bir izi emerken. "Bana geri döndün, ha tatlım?"

Ne demek istediğini , sadece haklı olduğunu biliyordum.

Sanki daha önce bir bağ olmadan yüzüyormuşum gibi hissediyordum ama şimdi geri dönmüştüm, tekrar topraklanmışım.

Başımı salladım, Paxton kalçalarını oynatıp uyarılmışlığını kığımın hâlâ muhtaç ve boş bir şekilde seğirdiği yere sürterken endişem yatışıyordu.

"Parmaklama konusunda ne hissediyorsun?" Paxton sordu.

Belki de bu konuşmayı daha önce yapmalıydık. Ama cevabım her halükarda aynı olacaktı.

"Bayıldım."

"Harika." Paxton mırıldandı, siki yavaşça bana sürtünüyordu. Giyinik olsa bile tepesinin içimde patlamak istediğini hissedebiliyordum. Oh lanet olsun. Yıllardır sikilmemiştim. Belki de bu fikir beni tedirgin etmeliydi ama tek hissettiğim hevesli bir bekleyişti.

"Şimdi mi?" Umutla sordum.

"Mhmm." Paxton'ın sesi sessiz bir hırıltıya dönüşmüştü ve tekrar kalkıp benden uzaklaşmadan önce boynuma son bir öpücük kondurdu. "Tatlı yüzünü görmek istiyorum." Beni tekrar ters çevirdi. Nefesim kesilmişti ama bu sefer itilip kakılmak daha az şaşırtıcı ve daha çok... heyecan vericiydi.

Paxton bacaklarımı iki yana açtı ve ben de yatağa doğru kıpırdandım, kumaşın tişörtümün yukarı sıyrıldığı hassas tenimi tırmalamasının tadını çıkarıyordum. Paxton bana sırtıttı, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu, elleri yavaşça, kasıtlı olarak göğsüme doğru kaymadan önce kalçalarımı açgözlü bir şekilde sıktı.

"Hoşuna gitti mi?" Nasırlı avuç içleri meme uçlarıma sürterken sordu.

Başımı salladım, muhtemelen gereğinden fazla hevesle.

Paxton'ın gözleri karardı.

Onu izlemek, hissetmekten neredeyse daha pornografikti. En sevdiğim porno sitesinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Devasa omuzları pencereden gelen ışığı engelliyor, kaslı kalçaları benimkilere dayanıyor, böylece beni yayılmaya zorlayabiliyordu. Benden çok daha kalındı - daha kalın göğüs, daha kalın göbek, daha kalın kalçalar, daha kalın uyluklar. Uzun ömürlü olmak için yaratılmış gibiydi.

Tanrım, umarım bu doğrudur.

"Bunları senden koparacağım," diye homurdandı Paxton, sözleri bir vaatten çok bir tehditti. "Senin o muhtaç sikini emeyeceğim-"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Sonra da istediğim kadar parmakla kıcını aptalca sikeceğim."

Bana sormaması hoşuma gitti.

Seçim yapmak zorunda kalmamayı sevdim.

Yine de gözlerinde tek yapmam gerekenin o kelimeyi söylemek olduğunu ve duracağını ima eden bir soru vardı.

Hiçbir şey söylemedim.

Sadece başımı salladım ve sızlanarak kalçalarımı ona doğru ittim. Sikim acıyordu. Kıyafetlerimin arasından sızdığı ıslak noktayı hissedebiliyordum ve kendi parmaklarımı becermek için uzanıp onu tutmayı aklımdan geçirdim.

Ama hayır.

Bekleyebilirim.

Sabırlı olabilirim.

Paxton'ın gözleri parladı, karanlıkta usulca ışıldarken onaylarcasına mırıldandı ve pantolonunun ön dikişine uzandı. Pantolonu arkadan öne doğru yararken çıkan ses sessizliği yırttı. İç çamaşırımdaki işlemi tekrarlararken kumaş, muhtaç sikimin her iki yanında lime lime oldu ve aniden serin hava, muhtaç sikimin aşırı ısınmış tenini okşamaya başladı.

Beklediğimden daha fazla sızıntı yapıyordum, ıslak ve sertti, sikim altın rengi kasık kıllarıma çarpıyordu.

"Mmmm," diye mırıldandı Paxton, açıkça memnun olmuştu. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılışını izledim, memnun bir gülümsemeydi bu. "Bunun için tam bir sürtüksün, değil mi?"

"Evet-" diye inledim.

Paxton'ın gülümsemesi kayboldu ve bana hırladı, başımı döndüren ve sikimi damlatan bir ses. "Sen değil."

Ben değil
miyim? O
zaman
kim?

Burnu karnımın yumuşak derisine değene kadar başını aşağı eğdi, nefesi aletimin istekli kırmızı ucuna çarptı. "Seninle konuşuyordum, değil mi tatlım?"

Hay sikeyim.

Neden bu kadar sıcaktı?

Paxton'ın eli kalçamın arkasını buldu ve yukarı doğru itti, dudakları leğen kemiğim boyunca zar zor öpücükler bırakırken parmakları etime saplandı. Yine de sikime dokunmadı. Hayır. Bu çok kolay olurdu.

"Zavallı küçük şey," diye mırıldandı Paxton. Ve sonra beni emmeye başladı. Daha gözümü kırpamadan tacım boğazının arkasına çarptı ve daha önce çıkardığım hiçbir şeye benzemeyen bir ses boğazımı terk etti. Beni emerken titiz, istekli ve talepkârı.

Kalçalarımın sürtünmeyi kovalayarak yüzüne doğru çekilmesine engel olamıyordum.

Paxton geri çekildi, kaşları çatılmıştı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Hareket edebileceğini kim söyledi?" diye mırıldandı ve ben de sızlandım.

"Lütfen-"

"Hayır," diye reddetti, göz kırpmamdan daha hızlı bir şekilde.

Beni tekrar emdi ve bu sefer hareketsiz kaldım. Kıvrandım, iniltilerim daha da arttı, serbest eli kıvrımımı bulup yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı kaymaya başladığında daha fazla nefes aldım. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde asla uzun süre durmadı.

Kalçamdaki el hareket etti ve hışırtı duydum, sonra tekrar geri geldi, bu sefer soğuk bir şeyle kayganlaşmıştı.

Uzaktan bunun kayganlaştırıcı olduğunu fark ettim.

"Sakin ol," diye tehdit etti Paxton, ancak kaygan parmağı seğiren, muhtaç deliğimin etrafında bir daire çizerken aynı zamanda horozumun başını tekrar emmek için eğildiğinde kelimeler daha çok sessiz bir mırıltıydı.

Onu içeride istedim.

Onu içimde o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Ama onun öğüdünü hatırladım ve kıpırdamadan durdum, ayak parmaklarım kıvrıldı, kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslandı.

"Haklıymışım," diye mırıldandı Paxton, daha çok bir çağ gibi gelen bir dakikalık zevk işkencesinden sonra kendi kendine sessizce. "Ağladığında çok güzel oluyorsun."

Sonra tekrar içime girdi ve ben... kayboldum. Bir parmak iki oldu, üç oldu, dört oldu.

Serçe parmağını içime soktuğunda, kendimi durdurmak için yastığımı kapıp ağzımı onunla tıkamak zorunda kalacak kadar yüksek sesle sızlanıyordum. Her kaldırdığımda Paxton'ın yüzünü izlemek için aşağı baktım. Gözleri karanlıktı, şehvetle kaplanmıştı, dili haftalar önce birlikte kurabiye süslerken yaptığı şeyi taklit ederek dudaklarının arasından dışarı çıkıyordu.

O zamanlar çok masum görünüyordu.

Şimdi her şey masum değildi.

O dil içimdeydi, tıpkı şimdi parmaklarının olduğu gibi.

Parmak eklemlerini yere bastırdım, hıçkırıklarım o kadar yükseldi ki tekrar ağzımı tıkamak zorunda kaldım.

Yastık seslerimi bastırdı ama Paxton'ın sessiz mırıltısını dinlememe engel olmadı.

"İşte bebeğim," diye homurdandı ve sadece parmaklarının uçları kalana kadar dışarı kaydı. Gerginlik böyle daha küçük hissettirdi ve gevşek deliğim titredi, onu emdi, onu içeri geri getirmeye istekliydi. Boşalmaya her yaklaştığımda, orgazmın akıp gitmesine yetecek kadar geri çekiliyordu.

Açık deliğime aç gözlerle baktı, gözleri karanlıktı, avının üstündeki bir avcı gibiydi.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en uzun ve en şaşırtıcı alaydı ve zaman zaman neredeyse işkence gibi hissettirse de onu durduraktan nefret ediyordum.

"Bırak gireyim," diye mırıldandı Paxton, parmaklarını tekrar içime sokarak yıldızları görebileceğim kadar derine indi. Prostatım zonkluyordu, zevk noktam o bolca sürtündükçe ağrıyordu, dili sünnet derimi emiyordu, ta ki gözlerim geri yuvarlanana ve dudaklarına precum sızana kadar.

Paxton'ın hareketleri daha aceleci, bileği daha emin, parmakları içimde becerdikçe daha açgözlü hale geldi. Arada bir daha fazla kayganlaştırıcı ekliyordu ve müstehcen gıcırdama sesi aletimin diline doğru fişkırmasına neden oluyordu.

Pislik içindeydi.

İğrenç ve muhteşem.

Sonunda boşalmama izin verdiğinde, yüzen bir karmaşa içindeydim. Tüm vücudum karıncalanıyor, karnım kendi arzumu ıslanıyor, deliğim ağrıyor ve lezzetli bir şekilde doluyordu. Aletim fişkırana ve orgazmım bana doğru koşana kadar ne kadar titiz davrandığımı fark etmemiştim.

Endorfinler sistemimi sular altında bırakırken altımızdaki yatak çerçevesinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir zevk vücuduma yayılırken gözlerim kapandı. Boşaldım, boşaldım ve *boşaldım*.

Boşalmam bittikten sonra bile, bu his birkaç uzun mutluluk dolu saniye boyunca devam etti.

Tekrar konuşabilecek kadar kendime geldiğimde yastığımı bir kenara fırlattım ve Paxton'ın dölle kayganlaşmış yumruğu kendi sikini sıkıca kavrarken kendimden geçerek baktım. Tek görebildiğim, her inişte yumruğundan dışarı çıkan hevesli pembe kafaydı ve aniden tatmak için çaresiz kaldım.

Kesilmişti.

Tacı damlıyordu, kırmızı ve istekliydi.

Vücudum birkaç santimden fazla işbirliği yapmayı reddetse de aşağı doğru sallandım. Dudaklarım ayrılırken ve dudaklarımdan muhtaç bir inilti kaçarken tüm motor kontrolümü kaybetmiş gibi hissettim.

"Aç," diye emretti Paxton. Benden neyi açmamı istediğini bilmiyordum, bu yüzden her şeyi açtım -bacaklarımı açtım, dudaklarımı ayırdım, dilimi dışarı çıkarırken kirpiklerim dalgalandı ve bekledim.

İniltisi, hissetmiş olabileceğim tüm utanca değdi. Bana baktığında kendimi porno gibi hissettim.

Kirpiklerimin arasından sikini izliyordum, kalçalarım geriliyordu ve onun doyasıya bakmasına izin veriyordum. Yatak sallanıyordu, göğsümün üzerine oturana kadar öne doğru kaydıkça ses gittikçe yükseliyordu. Beni ezmek için tek yapması gereken arkasına yaslanmaktı ama . Ellerim onun kalın saçlarıyla kaplı

Uyluklarım ve dilim seğirirken sızlandım ve gözlerim geçti, böylece onun precum damlasının horozunun ucunda toplanmasını izleyebildim.

Onu tatmak istedim.

Bu dileğim gerçekleşecek gibi görünüyordu.

Homurdanarak boşaldı, çıkardığı ses tüm sinir uçlarımı ateşe veren derin bir başka bir şey değildi. Tuzlu-tatlı zevk dilime, yanaklarıma, saçlarıma damladı. Paxton kalçalarını yumruğuna doğru sallayarak, ağzını ayırarak, pembe diliyle nefes nefese kalırken ürperdim.

İşini bitirdiğinde iyice işaretlenmişim. Bundan sonra ne olmasını beklediğimden emin değildim.

Tenim uğulduyor, vücudum uçuşuyordu. Derimdeki döllerini silmek şöyle dursun, hareket etmek bile istemiyordum. Bu yüzden yapmadım. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yüzümü tembel bir gülümseme süslüyordu. Paxton üstümde muhteşem görünüyordu, kot pantolonu ayrılmıştı, şimdi yumuşayan siki fermuarının ayrılmış kıvrımları arasında kalın ve ağırdı. Nefes nefese kalmış, göğsü kabarmış, gözleri kararmış bir halde bana bakıyordu.

Dilimi ağzıma geri çekip harcadığını yutarken onu izlemesine izin verdim.

İnledi, eli saçlarıma kavramak için yukarı kaydı. Deliğimin sıkışmasına ve ayak parmaklarıma kıvrılmasına neden olan nazik ama biraz acı verici bir çekiştirme yaptı ve eğilip fısıldadı, "Ne kadar yaramaz küçük bir şeysin, değil mi?"

Ona gülümsedim, gözbebeklerinin tekrar büyümesini ve dudaklarının cevap veren bir sırtıyla kıvrılmasını izledim.

Ve sonra olabilecek en kötü şey oldu.

Korkunç bir gıcırdama sesi odayı doldurdu ve sesin şiddeti artmadan önce iki saniye boyunca şaşkınlıkla ona baktım ve sonra *çatırdadı!*

Yatak çerçevesi kırıldı.

Tahtanın kırılmasıyla şilte kısa mesafeden yere düştü ve ağırlığımızın çıkardığı gümbürtü odayı sarsan küçük bir depreme neden oldu. Nefesim kesildi, şok oldum ve parmakları içimdeyken böyle bir şey olmadığı için biraz rahatladım.

Ve sonra.

Kahkahalar

yükseldi.

değildi.

Paxton bana bakıyordu, çenesi düşmüştü, gözleri panikle açılmıştı.

Ama kahkahalar durmak bilmedi ve ben de titrek parmaklarımla ona doğru uzandım, dövme kollarını kıvrarak alarımın kayboluşunu ve yüzündeki neşenin gün doğumu gibi yükselişini izledim.

Kahkahası benimki kadar yüksek değildi.

Bitter çikolata kadar tatlı, kiraz kadar ekşi, sessiz bir kıkırdamaydı.

"Baba?!" Becca'nın sesi koridordan yankılandı ve kıkırdamalarımı bastırmak için elimi ağızıma götürmek zorunda kaldım. Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Çabalarımın rağmen kahkahalar yine de kaçmak istedi ve cevap verecek kadar aklımı başıma topladığımda Paxton'a gülümsedim.

"Yatak kırıldı! Ben iyiyim."

"Emin misin?" Becca'nın sesi endişeli ve uykulu geliyordu. Çoğunlukla uykulu.

"Yatağına dön! Paxton'ı arayıp sabah tamir etmesini isteyeceğim." Tamircime sırttım ve o da gözlerini devirdi ama bu onu aşağı inip işaretli yanaklarıma öpücükler kondurmaktan alıkoymadı.

"Pekala. İyi geceler, baba!" Kıkırdamalar tüm gücüyle geri gelmeden önce Becca'nın ayak seslerinin geri çekilmesini dinledim ve eğlencemi Paxton'ın artık sıcak olan gömleğinin yakasına sakladım.

Uzun süre güldük.

Çok geçmeden kalbim yerinden çıktı ve tekrar başım dönmeye başladı.

Parmaklarımı Paxton'ın sakalının yumuşak tüylerinde için uzandığımda karnımda kelekler uçuşuyordu. "Şimdi ısındın mı?" Ona, bizi bu karmaşanın içine sokan konuşmayı taklit ederek sordum.

Aslında buna demezdim. En azından ilk bölüm için.

"Mhmmm." Paxton boğazımın boşluğuna doğru mırıldandı ve ben de gülümsedim. O kadar sert gülümsedim ki canım acıdı.

Giysilerimizin geri kalanını attık ve beş dakika sonra yorganın altında büzülmüş yatıyorduk, yatağım yere sıkıca yerleşmişti, iki yanında kırık tahta parçaları duruyordu.

Paxton'ın ağırlığı üzerimde ağırlaşmıştı. Bir denizyıldızı gibi üzerime yapıştı, dikenli saçları vücudumu gıdıklarken bir bacağını benimkine doladı ve yumuşak aleti kalçama bastırdı. Sadece uzunluğunu hissetmek için kıpırdandım ve o da memnun bir homurtuyla mırıldandı.

"Uyu," diye .

Uyudum.

sixteen

PAXTON

Ertesi sabah sırtımda bir ağrı ve karnımda bir takla ile uyandım. Baxter yanıma yayılmıştı, çıplak ve muhteşemdi, kollarındaki ve bacaklarındaki tüylü tüyler sabahın yumuşak çivit rengine titriyordu.

Güneş henüz doğmamıştı ve bunun için minnettardım.

Yaptığımız şeyden utanmıyordum, ancak bunun çocuklarımız üzerinde yaratabileceği etkinin bilincindeydim, özellikle de çok yeni olduğu için. Bunun ne olduğunu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, kalbimin yıllardır bu kadar hafif hissetmediği idi.

Aslında, hiç böyle kelekler hissetmemiştim.

Baxter'ın kirpiklerinin dalgalanışına bakarken karnımda dönüyor, titriyor, kıvranıyor ve ona tamamen aşık olmamaya çalışıyordum.

Sadece birkaç hafta önce onunla vakit geçirme düşüncesinden tiksинmem nasıl mümkün olabilirdi?

Paxton kendini tamamen farklı biri gibi hissediyordu.

Elimi uzattım ve Baxter'ın elmacık kemiği boyunca uzanan yumuşak seftali tüylerini hafifçe okşadım. Kirli sakalı artık daha koyu, daha kalındı. Başparmağımla üzerinde gezindim ve güzel pembe dudaklarının ayrılışını izledim, bir gece önce bana kendini açışını yankıladı.

Bu düşünceyle ürperdim ve sikim dolmaya başladı. Sabahları benim için her zaman iyi bir zamandı ve kendi zevk rutinim vardı, ama bugün... bugün ben

daha yumuşak bir şey istiyordu. Bu yüzden onun üzerine yerleşirken aletimi görmezden geldim ve tatlı bir şekilde ayrılmış dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum.

Baxter sorgulayıcı küçük bir ses

çıkardı. Onu tekrar öptüm.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bu benim için yeniydi.

Tracy'den beri daha önce hiç kimseyle bir gece geçirmemiştim ve... onunla bile hiç böyle hissetmemiştim. Her zaman huzursuz bir his vardı içimde - o zamanlar aşk olarak nitelendirdiğim bir his. Ancak şimdi bunun farklı olduğunu fark ettim. Kendimi paranoyak ve güvensiz hissediyordum. Böyle hissetmemin nedenini bulmak için her yolu denedim. Hayatımın üç yılını yanlış insanla tamamen boşa harcadığım anlamına gelmeyen bir neden.

Artık daha yaşıyordım, daha akıllıydım da.

Baxter'a karşı hissettiklerim hiç de öyle değildi. Heyecan vericiydi, saftı, şampanya köpükleri ve bir çam ağacına yıldızlar gibi dizilmiş ışıkların parıltısıydı.

Baxter yavaşça uyandı, bulanık ifadesi güzel yeşil gözleri titreyerek açılana kadar değişti ve ışığa alışırken göz bebeklerinin büyümesini izledim. Beni tanıdığı anda yüzünde beliren gülümseme kalbimin çarpmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Günaydın," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Günaydın," diye mırıldandım, yüzümü hâlâ uykunun sıcaklığındaki tenine gömdüm, burnum çenesinin alt sürtündü, böylece ona kolonya gibi yapışan şekerin kokusunu alabildim. Baxter'ın parmakları saçlarımın arkasında kıvrıldı ve bir an için onu içime çektim.

Sıcaklığı güneş ışınları gibi içime işlesin.

"Kahvaltı?" Baxter usulca teklif etti. "Keklerim, portakal suyum var ve biraz yumurta da hazırlayabilirim."

En son ne zaman birinin bana kahvaltı hazırladığını hatırlamıyordum. "

kaç?" Normalde bu kadar erken uyanmazdım. Belki de

beni uyandıran sırtımdı. Ya da belki de Baxter'ın evine gizlice girmeye karar verdiğim andan beri içimi kıpır kıpır eden o baş döndürücü duyguydu.

Kendimi yeniden çocuk gibi hissettim, mutluydum ve maceraya hazırdım.

Sadece gençken hissettiğim bir şekilde kendimden emindim.

Baxter muhtemelen saatini kontrol etmek için kıpırdandı ve sonra saçımı nazikçe çekiştirdi. "Neredeyse beş oldu."

"Beş mi?"

"Uyuyakalmışım," diye iç geçirdi Baxter. Uyumak bu muydu?

Tanrım.

"Genelde kaçta uyanırsın?"

"4:30?" Sesi bir soru gibi çıkmıştı ve gülmekten kendimi alamadım. Belli ki yargılamamı bekliyordu. Ki yargılıyordum da. Sessizce, çünkü ben bir pislik değildim.

"Bugünkü koşumu atlayacağım ama Pogo'yu dışarı çıkarmam gerekiyor."

Dürüst olmak gerekirse bir köpeği olduğunu bile unutmuştum. Yaratık şaşırtıcı derecede kibardı. Etrafta dolandık ve Baxter hazırlanmam için beni hoş bir şekilde iterek banyoya çağırdı. Becca'nın yediye kadar kalkmayacağını, dolayısıyla onu görmeme ihtimalinin olmadığını söyledi. Yine de gergindim ve bahanelerim hazırды.

Kırık karyolasına her baktığımda göğsümden bir kahkaha kopmak üzereydi ama bir gece önce düş alıp o gün Baxter'ın fırınında ne üzerinde çalışacağımı planlarken neşemi bastırdım.

Bu kadar ilerlemiş olması bana çılgınca geliyordu. Daha da tuhafı, projeye, sahibine karşı herhangi bir aşk duygusu beslemeden önce başlamış olmamdı. Evrenin bu şekilde işlemesi ilginçti.

Baxter'ın losyonundan ve tıraş losyonundan biraz ödünç aldım ve tenime yapışan şekerli kurabiye çok keyif aldım. Bütün gün onu düşünecektim. Trent'in benimle dalga geçecek olması ya da Becca'nın babası gibi koktuğumu fark etmesi umurumda bile değildi.

Hepsinin canı cehenneme.

Artık aşına olduğum merdivenlerden aşağı inerken ışıkları açmadım, ama bu bir hata oldu çünkü tombul corgi'nin göbek üstü yattığı son basamaktan kaçarken neredeyse beynimi kaybediyordum.

Bana kızgınlıkla havladı ve ben de özür dilemek için sırtını sıvazladım.

Baxter bana kahvaltı hazırladı ve ben onun yeni pijamaları ve sevimli 'aşçıyı öp' önlüğüyle mutfakta dolaşmasını izlerken, onu kucağıma alıp tezgâhın üzerine çıkarma ve aptalca becerme arzumu bastırmakta zorlandım.

Kapıdan çıkarken ısıklık çaldım, yanaklarım soğuktan başka nedenlerle pembeleşmişti.

Kamyonetimin bütün gece Baker'ların garajında kalmasının ardından çıkacak dedikodularla uğraşmak istemediğim için birkaç blok öteye park etmişim. Nathan'ı okula götürmek için eve gitmeden önce hâlâ bir saatim vardı.

Şüphesiz, gittiğimi bile bilmiyordu.

Yine de kendimi suçlu hissediyordum.

Bu benim için kötü

müydü? Hayır...değil

mi?

On sekiz yaşımdaydı.

Evle tek başına ilgilenmesi için ona güvenmişim.

Şeytanlar uydurmak yerine başımı salladım ve paranoyadan . Beni arardı. O iyiydi. Garaj yolunun dibinde durup iki taraftaki çimenleri süsleyen karı düşünürken bakışlarım Baxter'ın posta kutusuna kaydı.

Göçük sabah ışığında daha da belirgindi. Becca'nın çarpıp çarpmadığını merak ettim.

Baxter bundan hiç bahsetmemişti, aslında fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Çoğu zaman kendi küçük dünyasında yaşıyor gibiydi, bitkin bir haldeydi ve başını dik tutarak ve koyu halkaları yavaş yavaş koyulaşarak kendi mücadelesini sürdürmeye çalışıyordu.

İyi olduğum bir şey varsa, o da bir şeyleri tamir etmektir.

Ben de kamyonetime doğru yola çıktım ve aklımda bir görevle geri döndüm.

Yirmi dakika sonra Baxter kolları ekmeklerle dolu bir şekilde evden çıktı. Üzerinde ona aldığım kazak vardı ve Tanrım, çok lezzetli görünüyordu. Kremi ve yumuşak. Yumuşacık. En iyi türden bir oyuncak ayı. Beni gördüğüne şaşırmıştı; sabah teslimatları için arabasının arkasını toparlayıp bana doğru ilerlerken gözlerindeki parıltıyı gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu merakla, yeşil gözleri sabah ışığında parlıyordu. Soğuktan yüzü kızarmıştı ve elimi uzatıp kalkık tatlı burnunun kıvrımlarını okşamamak için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım.

"Posta kutunuzu tamir ediyorum."

Baxter gözlerini kırıştırdı, gözleri kısıldı ve başını eğdi.

"Kırılmış mıydı?"

"Bükülmüş."

"Oh." Birkaç saniye beni izledi, sonra titremeye başladı. Elleri kollarına gitti ve kendini ısıtmak için çaprazlama ovuşturdu. "Do

Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafasının karıştığını

söyleyebilirim. Benim de öyleydi.

Neden hayatındaki her şeyi onun için düzeltme ihtiyacı hissettiğim bir muammaydı. Belki de onu önemseydiğim içindi?

Yanaklarım kızardı.

"Sana biraz daha kahve getireyim." Baxter hızla uzaklaştı ve ben onun uzun bacaklarının kaldırımı yiyip bitirmesini izlerken inledim. Verandanın basamaklarını çıktığında kıcı haki pantolonunu test etti ve bir zevk sesini daha bastırmak zorunda kaldım. Evinin önünde alet kutumla çömelmiş, kızışmış bir köpek gibi onun peşinden susamış bir halde muhtemelen gülünç görünüyordum.

İşler kızışıyordu ama ben buna kızmıyordum.

Aramızdaki su, kaynaması gerekenden çok daha uzun süredir kaynıyormuş gibi hissediyordum. Bana izin verdiği sürece her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Baxter döndüğünde tamir etmeyi bitirmiştım. Yeni gibi oldu. Bana ren geyiği kafalarıyla kaplı bir termos uzattı.

"Kakao ve kahve," dedi bana utangaç bir gülümsemeyle. Burnu pembeydi. Onu ısırmak istedim. Çok şirin, çok şirin, çok şirin. "En iyi karışım."

"Teşekkür ederim, bebeğim." Parmaklarım kalçalarına onu kendime çekmek için kaşınsa da, kendimi bir kez daha onu tutmamak için zorlarken gürlendim. Çok şirin, küçük tenis ayakkabıları giyyordu. Termosu sıkarken sevgiyle baba ayakkabıları diye düşündüm.

"Döndüğümde çerçevenizi tamir edeceğim; fazladan malzeme getirmem gerekecek."

Baxter bana el salladı, "Gerek yok. Yatağın bir süreliğine yerde kalmasının bir sakıncası yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Boğazımdan çıkan kelimeler bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Yerde uyumayacaksın."

Baxter, "Aslında teknik olarak yerde uyuyan yataktır," diye şaka yaptı.

"Hiçbir ortağım lanet olası yerde uyumayacak."

Baxter'ın çenesi biraz düştü ve yüzünün kızarmasını izledim. Çilleri bu şekilde daha belirgin görünüyordu ve soğuk burnunun ucuna kısa bir öpücük kondurabilecek kadar alçalırken kendime engel olamadım.

Yüzünü buruşturdu ama şakacı bir şekilde göğsümü iterken gözleri mutluydu.

"Peki," diye mırıldandı, belli ki sarsılmıştı. "Nathan'ı getireceğim."

"Lütfen yap." Bana sırtıttı ve tekrar dokunma ihtiyacıyla titredim.

Kendimi gitmeye zorladım çünkü biraz daha kalırsam onu karın içine atacağımdan emindim. Arabayla uzaklaşırken, dikiz aynasına baktım ve onu garaj yolunun sonundan beni izlerken yakaladığımda kalbimin çarpıntısını görmezden gelmeye çalıştım. Titriyordu, geniş omuzları ona aldığım süveterin içindeydi ve köşeyi döndüğümde görüş alanımdan çıktığında kalbimin teklemesine engel olamadım.

Benim, kalbim söz verdi.

Benimkini.

Haftanın geri kalanında fırında çok şey yaptık, ancak Noel yaklaşıyordu ve Baxter'ın her zamanki Hullabaloo'suna mümkün olmadığını zaten biliyordum. Yine de suçluluk duygusunu bir kenara ittim, çünkü bu noktada iyi bir iş çıkarmamın, yıllık partisini yapabilmesi için acele etmekten daha önemli olduğunu biliyordum.

Yine de fırının hâlâ faaliyette olmamasına ne kadar üzüldüğü belliydi.

Ernie böcek bahanesini sadece birkaç haftadır ileri sürebiliyordu, bu yüzden Baxter'ı uzak tutacak şeylerimiz tükenmek üzereydi. Becca'nın pek çok yaratıcı fikri vardı ama hiçbirisi makul görünmüyordu. Artık Baxter'ı gerçekten önemseydiğim için böcek yalanı için kendimi kötü hissediyordum.

Belki sürpriz mahvolurdu ama... Onu bir daha böyle korkutamazdım.

Yorgunluğu arttıkça gözlerinin altındaki morluklar her geçen gün daha da koyulaşıyordu. Acaba fırını düzeltmek istediği için mi kendini zorluyordu, yoksa belki... belki de nasıl duracağını bilmiyordu.

İlk terapi seansından sonra beni aramıştı, sesi utangaç, kelimeleri titrekti. Bana iyi gittiğini söylemişti - tahmin edebileceği kadar iyi.

neyse, daha önce hiç terapiye gitmediğini düşünürsek. Terapistini sevmiştir. Onun komik olduğunu söyledi.

Sanırım bu onun için büyük bir onaydı. Onunla gurur duyuyordum.

Dünyadaki en zor şey, kendi güvensizliğinizle yüzleşme cesaretine sahip olmaktır. Baxter cesurdu. Bunu ona söylediğimden emin oldum ve cevabı, telefonda bile kulağa ıslak gelen gergin bir kahkaha oldu.

Ağlamasını istemedim.

Tanrım, bir daha asla.

Ben de onun evine gittim ve dikkatini iyice dağıttım. Ancak ikimiz de araçlarımıza binip çocuklarımızı okuldan almak zorunda kaldığımızda işimiz yarıda kesildi.

Nathan bana baktı, gözleri yüzümden ayrılmayan gülümsememe takılmıştı.

O bana gülümsedi, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı.

Şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim... ama. Ama hayır.

Dikkatli davranıyorduk.

Ayrıca, biseksüel olduğumu bilmiyordu, neden bilsin ki?

Hafta sonunda, fırının zemin döşemesini ve elektriğini tamamlamıştım. Alçıpanın bir kısmını yamamak zorunda kaldım. Asırlık kumuk yeşili duvar kağıdını yıktıktan sonra epeyce berbat bir hale gelmişti. Birisi duvarlar için bunu nasıl seçmişti, aklım almıyordu. Becca bunun onların hatası olmadığına beni ikna etmişti. Babası iki haftada bir bozulan aletleri tamir etmek için tüm parasını harcamakla o kadar meşgulmüş ki, evin içini istedikleri gibi onarmaya hiç vakitleri olmamış.

Bu uzun süre sorun olmayacaktı.

Her gün birileri gelip fırının içindeki çalışmaları kontrol ediyor, can sıkıcı bir on beş dakika boyunca sohbet ediyor ve ya malzemelerimize ya da sürekli büyüyen para dolu sepetimize bir bağış bırakıyordu.

Tanrım.

Baxter'ın yeniden ayağa kalkmasına yardım etmek can atan insanların sayısı inanılmazdı. Belleville'deki topluluğun bu kadar sıkı kenetlenmiş olduğunu fark etmemiştim. Ya da belki... belki de o kadar uzun süre dışarıdan bakarak geçirmiştim ki aralarında kabul görmenin ne kadar kolay olduğunu fark etmemiştim.

Baxter için ne yaptığımı duydukları anda beni eski bir dostlarıymışım gibi karşıladılar.

Bir depo dolusu hediyeimiz vardı ve Becca parayı saydığında Baxter'ın dondurucusunu değiştirmemize sadece bin dolar kaldığını fark ettiğinde kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğulmuştu. O lanet şey on bin dolara mal olmuştu. Tanrım.

Fırıncıların altından yapıldığını mı sanıyorlardı? Açgözlü piçler.

Yaklaşık dokuz bin dolar bağış toplamış olmamız inanılmazdı.

İnsanların Baxter'ı gerçekten ne kadar önemseydiğini fark ettikten sonra artık sohbe aldırıyordum.

Benim hakkımda da.

Çalışırken bize kaç kez güveç ya da yemek bırakıldığını sayamadım. Ve bir şekilde -hâlâ- sırrımız ortaya çıkmamıştı. İnsanlar da yardım etmek için uğruyordu. Trent benim en sık ziyaretçimdi. İlk başta konuda ne kadar hevesli olduğuma biraz şaşırmıştı ama kısa sürede bu fikre ısındı.

Bir sabah Nathan'la fısıltıyla konuştuktan sonra ikisi de bana bilmiş bilmiş baktılar ve ondan sonra... şey, her gün en az bir saat ortaya çıktı.

Diğer kardeşlerim bağışlarla ve görmezden geldiğim günlük "nasıl gidiyor" mesajlarıyla desteklerini gösterdiler. Tanrım. Sanki çalışmam gerekirken iş hakkında konuşacak vaktim varmış gibi.

Hepsi de aynı tek kelimelik cevapları aldı.

PAXTON

Güzel.

Noel tatili ertesi hafta başladı ve Becca o Cuma günü okuldan sonra kayak gezisi hakkında kulağımı çınlatırken resmen duvarlardan fırlıyordu. Bu, Noel Arkadaşları programının zorunlu bir parçasıydı ve katılan her aile aynı kanattaki pansiyonda kalacaktı.

Ayrıca, pansiyon çok cömert bir indirim yapmış olmasına rağmen çok pahalıydı.

Baxter ve ben ekstra paradan tasarruf etmek için bir süiti paylaşmayı tercih etmiştik ve daha önce uyku düzeni konusunda endişeliyken, şimdi biraz başım dönüyordu.

Ama para?

Tanrım.

Ama Becca ve Nathan'ın yolculukla ilgili heyecanlarını ılık ılıa haykırışlarını görmek her Şeye değdi. Birbirlerine ısınma Őekilleri kalbimi acıttı. Nathan artık ilk tanıştığımızda olduğu gibi gergin bir ocuk değildi. Onun yanındayken kendisiydi-giggly, goofy ve sevimli bir Şekilde aptal.

Benim küçük oğlum.

İçimi çekip yarın ne olacağını dŐnmedennce bir süre daha birlikte kıkırdamalarını izledim.

Bir otobüs çocukları okulun otoparkından alıyor ve hep birlikte erkenden yola çıkıyorlardı. Katıldıkları bir tür etkinlik vardı ve görünüşe göre ailelerin bunu bilmesine izin verilmiyordu. Becca ve Nathan bu konuda çok ketum davranıyorlardı ama... dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. Baxter'la baş başa geçireceğim iki saatlik yolculuk için heyecanlıydım. Elbette araba kullanırken oynaŐamayacaktık ama... sadece onunla konuşmak bile kalbimin çarpmasına yetiyordu

göğsümde çift zamanlı.

Komik, zeki ve her zaman herkes için en iyisini düşünen biriydi.

Onunla konuşmayı severdim.

Biriyle konuşmayı sevdiğimden daha çok.

Genel olarak insanlardan nefret ettiğim gerçeğini gznnde bulundurursak sanırım bu o kadar da Şaşırtıcı olmamalı. Geyik muhabbeti. Anlamsız geyik muhabbetlerinden. Duygulardan. Bunların hiçbiri bana göre değildi.

Baxter'a gelince, bana sonsuza kadar hava durumunu tekrar tekrar sorabilirdi ve ben yine de onu sonsuz derecede büyüleyici bulurdum.

"Adil uyarı," Becca yanımda belirdi, normalde olduğundan çok daha konuşkandı. Aslında "sessizlik" kuralıma uyma konusunda çok iyiydi, bu yüzden dudağını çiğneyip gözlerini bana dıkerken heyecanını yadırgamadım.

Burnunu böyle kırıştırarak tıpkı babasına benziyordu ve bu beni gülümsemeye zorladı.

Fiziksel olarak ona ait olmayabilirdi amayle göründüğü kesindi.

"Babam karda araba kullanmaktan çok ama çok korkuyor."

"Arabayı ben kullanıyorum," diye onu rahatlattım.

Başını salladı ama henüz bitirmediği belliydi. "O..." Kelimeleri bulmakta zorlanarak başını salladı. "Annem bir araba kazasındaldğnden beri arabalar konusunda çok garip davranıyor.zellikle kar yağarken. .

garip ya da ürkek ya da...bilmiyorum. Gergin mi? Ama ona karşı sabırlı olabilir misiniz? Bazen çok fazla şey hissettiğini biliyorum ama gerçekten de aynı anda çok fazla şey hissediyor ve hepsini işlemekte zorlanıyor."

Bu son derece anlamlı bir ifade biçimiydi ve çok fazla şey anlatmak istemediğim için sadece başımı salladım ve ona güven verici bir homurtu verdim.

Rahatlamış bir şekilde tekrar arkasını döndü.

"Oh ve çok fazla sıcak çikolata içmesine izin vermeyin. Şeker yüzünden daha da gerginleşecektir."

Tanrım.

Sanırım adil olmak gerekirse, hep birlikte olduğumuz her seferinde onu sıcak çikolatayla beslemiştim.

Onun geri çekilişine gözlerimi devirdim ama sonra şu anda duvardaki özellikle kötü bir deliğin üzerine katladığım macuna geri döndüm. Çalışırken neşeli bir melodi ıslık çaldım, aklım tamamen çukurdaydı.

İşimiz bittikten sonra Nathan'ı eve bıraktım ve Becca'yı eve götürmek için şehrin diğer tarafına döndüm. Nathan ön koltuğu boşaltır boşaltmaz Becca ön koltuğa tırmandı ve babasının haftalar önce yaptığı gibi emniyet kemeriyle oynarken göz ucuyla onu izledim.

Bir anlık sessizliğin ardından Becca bana "Babam mutlu," dedi. Homurdandım. "O..." Başını iki yana salladı. "O her zaman gerçekten üzgündü. Sadece bunu saklamakta iyi olduğunu düşünüyor. Ama aslında öyle değil. Onun için çok endişeleniyorum. Ama..."

Haftalar önce Nathan bana Baxter'ı bazen arabasında otururken gördüğünü söylediğinde onun yorumunu nasıl görmezden geldiğimi hatırlayınca kalbim acıdı.

Becca bir an için kelimeleri karıştırdı ama acele etmesine izin verdim, karla dolu kaldırımlara bakarken kalbim dengesizce atıyordu.

"Artık onun için daha az endişeleniyorum," diye mırıldandı usulca. "Senin gibi bir arkadaşı olduğu için mutluyum."

Tanrım.

Kalbim acıdı.

"Babana çok iyi bakacağım, ufaklık." Sessizce söz verdim ve uzanıp omzunu nazikçe sıktım. "Artık her şeyi taşımak zorunda değilsin."

Biraz kokladı ve kalbim yerinden fırladı.

Gözlerini ovuşturmak için uzandığında elleri titriyordu. Ağladığını fark etmemiştim bile. Babası gibi sessiz ağlıyordu. Tanrım, bu ikisi çok sevimli küçük sarışın karmaşalar. Daha önce nasıl fark etmemiştim?

Kalplerini kollarına takarlardı. Açık kitaplar.

"Kendisi dışında herkes için çok çalışıyor," dedi usulca, uzanıp minik parmaklarıyla bileğimi sıktı. "Geçen gün bana bir terapist gittiğini söyledi ve ben sadece..." burnunu çekti ve ben nefes verdim, kalbim güm güm atıyordu. "Kendine iyi baktığı için çok mutluyum."

"Baban iyi bir adam Becca." Ona usulca söyledim, sesim sessiz bir gürültüydü. Sözlerimi dikkatle seçerken radyodan gelen Noel müziğinin yankısı taksideki sessizliği örtüyordu. "O tatlı biri. Bir savaşçı. Çalışkan. Herkes zor dönemlerden geçer. Ama o atlatıyor."

"Çünkü artık sen varsın," diye başını salladı. Bir dur işaretine yanaştık ve ona baktım, burnunun pembe seğirmesini ve makyajının akmaya başladığını fark ettim.

Başımı salladım.

"Hayır, Becca. Benim yüzümden değil." Yutkundum, söylemeye çalıştığım şeyi nasıl ifade edeceğimden emin değildim. Duygular karmaşık, kaygan şeylerdir. Bunu yanlış anlamak istemedim. Özellikle de kendi çocuğum bana bu kadar karmaşık sorular sormamışken. Burada boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. "Seçimi kendisi yaptı. Ben sadece ona ilk adımı hangi yönde atması gerektiğini göstermek için oradaydım." Başını salladı. "Ama kendi başına yürümeye başladı." Sessizce tekrarladım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, ama gitsem bile o yine de ilerlemeye devam ederdi."

"Bu... bu iyi, değil mi?"

"Gerçekten iyi, evlat." Sessiz bir gürültüyle kabul ettim. "Gerçekten iyi."

Evine vardığımızda babasının arabası yerinde yoktu. Yolculuktan önce teslimatlar için son dakika koşuşturmaları vardı ve Becca beni içeri alırken gülümsedi ve köpeği mutfaktan bize doğru paytak paytak geldi.

"Kardeşinin ona göz kulak olmasının sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu, sesi az önceki konuşmamızdan dolayı hâlâ biraz titrekti.

"O bir köpek sever. Pogo'nun hayatının en güzel anlarını yaşayacağına eminim," diyerek onu rahatlattım. Köpeğinin tüm pisliklerini toplaması uzun sürmedi ve corgi'nin kendisini yüklemekten önce onları yolcu tarafına yığdık.

Bana doğru nefes nefese baktı, katlanmış köpek yatağının üzerinde bir kral, kahverengi gözleri zekayla parlıyordu.

"Bacakların kısa," diye işaret ettim ve o da cevap olarak havladı.

Arabayla uzaklaşırken Becca araba yolundan el salladı, kalbim boğazıma düğümlendi.

Fırıncılar nasıl oldu da derimin altına bu kadar çabuk girmeyi başardılar? Kalbimde boş olduğunu bile bilmediğim bir yer açmışlardı. Kasabadan çıkıp Trent'in evine doğru yol alırken, hayatımın artık ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Uzun zaman geçmemişti ama değişmiştim.

Baxter Baker beni değiştiriyordu ve ben buna kızacak gücü kendimde bile bulamıyordum.

seventeen

BAXTER

Belleville'den çıkıp geri dönüşlerin tabanına doğru yarım saat sürecek yolculuğa başladığımızda göğsümde gergin bir heyecan kabarıyordu. Hedefimize ulaşmak için dağa tırmanmamız, tekrar aşağı inmemiz ve sonra bir kez yukarı çıkmamız gerekecekti ve açıkçası çok korkuyordum.

İyi bir günde geri dönüşlerden nefret ederdim ama bugün hava durumu Dünya'daki cehennemi işaret ediyordu ve bunu her düşündüğümde nabzımın atmasına engel olamıyordum.

Paxton'ın üzerinde hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan kalın bir kapüşon vardı, paltosu onun üzerinde parçalanmıştı çünkü arabadaki ısıtıcıya rağmen bugün hava çok soğuktu. Havada kar kokusu alıyordum ve bulutlu gökyüzü çok yakında yağacağı gerçeğini daha da pekiştiriyordu.

En azından çocuklar bizden önce gitmişti ama şimdi karın bizden önce onları vurmuş olmasından korkuyordum.

Ne de olsa iki saatlik mesafedeydiler. Kulübeye sağ salım varmışlar mıydı? Tanrım.

Bunu düşünmeyin, bunu düşünmeyin, *düşünmeyin*.

"Sorun nedir?" Paxton birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra sordu. Radyoyu açmıştı ve hoparlörden Frank Sinatra'nın sessiz gümbürtüleri geliyordu

beni yatıştırmalıydı ama yatıştırmadı. Kendimi kelimenin tam anlamıyla lanet olası duvarlardan sıçramaya hazır hissediyordum.

"Hiçbir şey," diye söz verdim, yalan söylüyor olsam da.

"Baxter," diye hırladı Paxton, sesi bir uyarı gibiydi. Parmaklarım emniyet kemerimi ararken koltuğumda biraz kaydım ve kendimi yatıştırmak için gergin bir hareketle onu kaşıdım.

Çizik, çizik, çizik.

"Bebeğim," diye yalvardı Paxton, bu kez daha alçak sesle. Ona bakmak için döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ayak parmaklarım kıvrıldı, dudaklarım titrerken korkum her halimden belliydi.

"Kar yağacakmış," dedim ona, biraz nefes nefese ama iyi anlamda değil.

"Biliyorum." Paxton başını salladı, şaşırtıcı bir sabırla aramızdaki boşluğa uzandı ve büyük, sıcak ellerinden birini benimkine doladı. Kıpırdanmalarım durdu ve biraz eridim, nasırlarının tanıdık fırçası yanaklarımı ısıttı.

"Ben..." Başımı salladım. "Karda araba kullanmaktan nefret ediyorum." "Sorun değil," diye gürlledi sessizce. "Ben yanındayım."

Tuttum seni.

Bu basit sözler omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının uçup gitmesine yetti.

Ama yapamıyordum... Çocukları düşünmeden edemiyordum. Lanet olası çocukları, otobüslerini ve Becca'nın neredeyse iki saattir bana mesaj atmadığı gerçeğini... Tanrım, o çoktan orada mıydı? Güvende miydi? Fırtına erken mi ? Mahsur mu kaldılar?

Düşmüşler miydi?

Oh lanet, oh lanet, oh lanet.

"Baxter," diye mırıldandı Paxton adımı. "Konuş benimle."

"Ya kaza yaparlarsa?" Bu sözler ilk kar tanelerinin ön cama çarpmasıyla aynı anda içimden geçti. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz korku yeniden gerçek oldu. Ölüm ihtimali aramızda asılı duruyordu ve ellerim titremeye başlarken aynı anda kalbim de mide bulandırıcı bir şekilde çarpmaya başladı. "Ya..."

"Kaza yapmadılar," diye Paxton beni rahatlatmış ama dinleyemeyecek kadar kendimden geçmişim.

"Ya... fırtına... ya-"

"Baxter." Paxton ellerimi sıkıca kavradığında ellerim sinir teriyle kayganlaşmıştı. Beni o kadar sıkı tuttu ki kemiklerim gıcırdadı ve boğazımdan kırık, korkmuş bir kahkaha çıktı.

"Onları da bizimle gelmeye zorlamalıydım."

Paxton bana, "Erken çıkmak zorunda kaldılar," diye hatırlattı.

"Aman Tanrım." Hasta olacaktım. "Sana mesaj attılar mı?"

"Çocuklar mı?"

Başımı salladım, telefonumun ekranı uyluğumun üstünde durduğu yerde hâlâ siyahtı. Becca'ya yine mesaj atmıştım. Şu ana kadar altı kez mesaj attım ve hiçbir şey çıkmadı. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen arkadaşlarıyla ya da erkenden kalkıp yaptıkları aktiviteyle meşgul olduğunu biliyordum ama... korkunun içinde sürünüp bir yuva kurmasına, kalbimi bir mengene gibi kavramasına engel olamıyordum.

Nefes alamıyordum.

"Telefonumu kontrol et." Paxton telefonunu bana uzattı, ancak hareketlerini dikkatli ve yavaş tuttu, gözleri yoldan hiç ayrılmadı.

Kar daha sert yağmaya başlamıştı ve o şifresini söylerken safralarımı yuttum ve ekranı açmak için yukarı kaydurdım.

Hiçbir şey.

Yeni metin yok.

Paxton ön cam sileceklerinin düğmesini çevirdi ve silecekler daha hızlı hareket etmeye başladı. Daha hızlı hareket ettikçe nefesim daha hızlı kesiliyordu. *Sil, sil, sil, sil.* Telefonunu cebime koyarken ellerim titriyordu.

Bu başka bir durum olsaydı, bana sadece telefonunu değil şifresini de bu kadar kolay emanet etmesine hayret ederdim, ama panik atak geçiriyordum, bu yüzden tek yapabildiğim kendi duygularımda boğulmaktı.

Adamım.

Bunu neden terapistime sormamıştım?

Yaptığımız tek şey hızlıca tanışmaktı ve henüz başa çıkma mekanizmalarına girmemiştik. Sormam gerekirdi. Ona ne yapmak üzere olduğumu . Kulübe hakkında. Kar ihtimali. İki saatlik yol.

Belleville'den neredeyse hiç bir nedeni vardı. İşte buradaydı.

Paxton fırsatını bulduğu anda benden kaçacaktı. Açıkça dengesizdim ve bunu bilmeme rağmen kendimi titremekten alıkoyamadım, eli benimkine geri döndüğünde vücudumun her yeri buz kesti.

Neredeyse onu itmek istiyordum.

Ne kadar üşüdüğümü, ne kadar titrediğimi, avuçlarımın nasıl terlediğini ve ellerimin nasıl gevşediğini hissetmesini istemedim.

"Tatlım," diye tekrar denedi Paxton, sesi kısıktı. "Onlar iyi." "Ama ya değillerse?"

"Mmmm," diye gürledi Paxton düşünceli düşünceli. Yola konsantre olmuştu ki bu gayet normaldi. Çünkü dürüst olmak gerekirse ben de ölmek istemiyordum. Potansiyel olarak ölümcül bir fırtınanın içinden geçmekte olduğumuz gerçeğine çok fazla odaklanmamaya çalışıyordum. En azından benim mütevazı minibüsümü değil de onun kamyonetini kullanmayı tercih etmiştik.

Bir kar fırtınası olacağını bildiğim şeyin başlangıcında yağmakta olan kar seline baktım. Evden sadece kırk dakika uzaktaydık. Belki geri dönebilirdik? Ama hayır. Hayır.

Becca beni bekliyordu.

Safra yuttum.

Paxton ellerimi nazikçe sıkarak, "Tekrar aramayı dene," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. Tek elle araba kullanması beni daha çok endişelendirmeliydi ama ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu. Gözlerimi kısıtım ve nefes alışımı kontrol altına almaya çalıştım.

Sil, woosh. Sil, woosh.

"Nefes al bebeğim," diye ısrar etti Paxton, sıcak eli ben üşüdükçe daha da ısıniyordu. "Nefes al ve onları arayalım."

"Ya cevap vermezlerse?"

"Öğretmenlerden birini
çağıracağız." Oh.

Tamam.

Bu... bu sağlam bir plandı. Bunu hiç düşünmemiştim.

Boşta kalan elimle telefonumu kapıp sallana sallana Becca'nın numarasına doğru ilerlerken bir parça rahatladım. Tuşa bastığımda profil resmi gözüme çarptı ve bağlanmayan aramanın gürültüsünü dinledim.

Servis yok.

Lanet olası servis yok.

Paxton, "Dağın dibine varıp tekrar deneyeceğiz," diye söz verdi.

Haklı olduğunu biliyordum.

Bu noktada beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu ama bu her yerimin üşümesine engel olmadı. *Nefes al*, Baxter. Kendime hatırlattım.

Nefes al.

İlk birkaç nefes kekeme ve düzensizdi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, sileceklerin cama vuruşuna ve Paxton'ın nefesinin sessiz kabarışına odaklandım.

Onu dinlemek açıklayabileceğimden çok daha fazla yardımcı oldu. Sakindi.

Sabit.

Bir dağ, bir kaya, bir ağaç.

Kirpiklerimin arasından ona baktığımda yüzünde hiç korku yoktu. Altın rengi gözlerinin yola dikilişini izledim, kalbim boğazıma düğümlendi. Böyle yakışıklı görünüyordu, kendinden emin, endişesiz. Elimi nazikçe sıktı.

Paxton sessiz bir gürültüyle, "Nefes alış verişimi eşleştir," diye ısrar etti. "Göğsümü izle ve beni taklit etmeye çalış."

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabiliirdim ki?

Alışmam biraz zaman aldı ama sonunda nefesim artık tıkırdamıyordu ve kendimi tekrar mantıklı düşünebilecek kadar sakinleştirebildim. Paxton'ın göğsünün kalın kabarıklığı, nefes alıp verirken kapüşonunu test etti. Yavaş ve istikrarlı.

Eşleştirdiğim her nefesle sonsuz derecede rahatladım.

Elinin sıcaklığına ve nefesinin titremesine o kadar odaklanmışım ki, geri dönüşlerin sonuna ulaştığımızı ve vadinin diğer tarafında olduğumuzu fark etmemiştim bile. Bu kez pencereden dışarı baktığımda, etrafımızda sel gibi akan beyaz kar fırtınası daha az ölümcül ve daha çok... güzel görünüyordu.

Tıpkı geçmişteki atalarımız gibi biz de doğanın içinde yakalandık.

Boğazımdaki yumrunun gittiğini ve gözlerimin artık yanmadığını fark ettiğimde şaşırarak yutkundum.

"Tekrar dene, bebeğim." Paxton elimi nazikçe sıkarak ısrar etti. "Ama benim telefonumu kullan. Benim telefonum daha iyi çekiyor." Bana alaycı bir gülümseme fırlattı ve ben de şaşkınlıkla göz devirmekten başka bir şey yapmadan ona karşılık verebildim. Tekrar denedim, şifresini bulmaya çalıştım ve

Nathan'ın teması neredeyse hiç sallanmadı.

Bir, iki, üç kez çaldı. Açtı.

Hissettiğim rahatlama içgüdüsel oldu. Parmaklarım Paxton'ın parmaklarını sıkarken, neredeyse koltuğuma yığılırken bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim.

parmakları bembeyaz oldu.

"Nathan?"

"Merhaba Bay Baker." Nathan güldü, sesi neşeliydi. Lanet olası bir kar fırtınasında mahsur kalmış birinin sesine hiç benzemiyordu. "Sen ve babam daha yola çıkmadınız mı? Bir saat önce geldik."

Karnım döndü ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Yolu yarılalık sayılır," dedim sessizce. "Ama burada kar çok kötü, bu yüzden oraya varmamız daha uzun sürebilir."

"Oh, sorun değil. Dikkatli sürün."

"Becca seninle mi?" Çabucak sordum çünkü telefonu kapatmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Oh!" Nathan bir ses çıkardı ve sonra bir hışırtı ve güçlü bir el sallama sesi duydum. "İşte geldi."

"Merhaba baba." Becca'nın sesi kulağıma doldu ve bu sesle hissettiğim rahatlama, ayakta olsaydım dizlerimin üzerine çökmeme neden olurdu.

"Güvende misin?"

"Evet!" Becca güldü. "Ben iyiyim, şapşal. Sen güvende misin?" Bana papağan gibi cevap verdi. Ses kırılgan olsa da güldüm.

"Ben güvendeyim."

"Tamam. Güzel." Becca gülümsüyordu. Bunu duyabiliyordum. Bu ses ruhumu yatıştırdı ve gergin bir nefes daha verirken rahatladım. Paxton elimi sıkıca kavradı. "Şimdi gitmem gerek baba. Kar hakkında çok fazla düşünmemeye çalış."

"Tamam." Nefes alış verişim artık daha kontrol altındaydı ve telefonun kesilmesini dinlerken biraz gülümsedim. Paxton'ın telefonunu güvenli bir şekilde cebime soktum ve ona döndüm, hissettiğim rahatlama yüzümde açıkça yazıyordu.

"Gördün mü?" Başparmağıyla elimin üstünde daireler çizerek mırıldandı.

"Endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenecek bir şey yok," diye tekrarladım, her şeyi ne kadar basit gösterdiğine hayret ederek.

Endişelenecek bir şey yok.

On beş dakika sonra bir sonraki dağın eteklerinde yolun kenarına çekilmek zorunda . Kar çok hızlı yağıyordu ve bir sonraki küreme aracı gelmeden önce geri dönüşleri kat etmek güvenli olmayacaktı.

Bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Paxton sessizce, "Uzun sürmez," diye güvence verdi ve omzumu hafifçe sıkmak için uzandı. "Genellikle karın en şiddetli olduğu saatlerden bir ya da birkaç saat sonra buralara gelirler."

Ancak o zamana kadar mahsur kalmıştık.

Belki daha önce gitseydik bundan kaçınabilirdik.

Ama...

Artık çok geçti.

Büyükannemin her zaman söylediği gibi, dökülen süt için ağlamanın bir faydası yoktu. İyi ya da kötü, artık sıkışmıştık. Göğsümü yiyip bitiren o delici endişeyi görmezden gelmeye çalıştım. Becca ve Nathan'la konuştuktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ama bu, kalın kar taneleri ön camımıza çarparken ve Noel müziğinin sessiz gümbürtüleri havada yankılanırken içgüdüsel korku hissinin üzerime çökmesine engel olmadı.

Düşündüm de.

Paxton'ın garip davranışım için bir açıklamayı hak ettiğini düşündüm. Cehenneme kadar yolun var.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Kız kardeşim de tıpkı böyle bir günde öldü," dedim ona sessizce, emniyet kemerimle oynarken, kalbim boğazımda. "O sadece..." Yutkundum, gözlerim yanıyordu. "Sadece Becca'nın evine gitmeye çalışıyordu."

"Özür dilerim," Paxton'ın sözleri etrafımı saran bir battaniye gibi hissettirdi ve ona dönerek bal rengi bakışlarında teselli aradım.

"Bir arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi," dedim usulca, dudağımı çiğneyerek. "Ben evdeydim. Fırının satışa çıkacağı haberini yeni almıştım ve çok ama çok heyecanlıydım. Her şey yolunda gidiyormuş gibi hissediyordum."

Aldığım telefonu hatırladığımda kalbim boğazıma düğümlendi. Beni nasıl paramparça etmişti. Yerin altımdan nasıl kaydığını ve kâğıttan yapılmışım gibi yere nasıl yığıldığımı.

Rebecca tüm hayatım boyunca

yanımdaydı. Ailemiz beni sevdi.

Büyükannem benimle birlikte yas tuttu. En

çılgın hayallerimi bile destekledi.

Kendimi bildim bileli her gün oradaydı, ta ki aniden orada olmayana kadar.

Ve hayatımdaki Rebecca şeklindeki boşluk asla dolmayacaktı.

Yıllar geçtikçe daha kolay oldu ama yıllar önce gitmemiş olsaydı olması gereken yerde, yanı başımdaki boşluğu asla unutmadım.

Paxton'a söyledim.

Belki bazıları için açıklaması basitti.

Belki bazıları için bunun bir anlamı olmayabilirdi.

Ama o günle ilgili neler hissettiğimi kimseye anlatmamıştım. Olanlar hakkında neler hissettiğimi. En ufak bir hatırlatma bile beni kederin kuyruğuna sürüklerken, her gün normalmişim gibi davranmak için nasıl mücadele ettiğimi.

Rebecca benim sadece kız kardeşim değil, tek ailemdi. Onu tüm kalbimle sevmiştim.

Ve göğsümden sökölüp atılmıştı.

O günden önce de kaygılarım vardı. Kim olduğumun bir parçasıydı. Beni ben yapan şeyin bir parçasıydı. Ailemin beni tahammül edilemez bulmasının nedenlerinin uzun listesindeki bir başka şey, *sık emdikten ve götten almayı sevdikten* hemen sonra.

Ama Rebecca gittikten sonra çapam koptu ve yüzeye doğru yüzmek zorunda kaldım. Boğulmuyormuşum gibi davranmak zorundaydım çünkü ne kadar derine battığımı kabul ettiğim anda artık hangi yolun yukarı olduğunu bilemeyeceğimi biliyordum.

Paxton bir şey söylemedi.

Söylemesine gerek yoktu.

Kamyon park halindeyken ve kalorifer patlarken, koltuğunu yatırdı, olabildiğince geriye kaydıldı, bana uzandı ve beni kucağına çekti. Sıcaktı. Sağlamdı. Altımda güçlüydü. Bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle de kızarmış yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken, kalbim boğazımda, onun üzerine yerleştim.

"Teşekkür ," diye mırıldandı, sanki bu kadar basitmiş

gibi. Sanki yaşadıklarımı paylaşmak yeterliymiş gibi.

Sanki tek istediği beni tanımakmış

gibi. Sanki ben...

Sanki ben yeterliymişim gibi, hatalarım ve her şeyimle.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı Paxton bir an sonra ve ben onun altın bakışlarına bakıp nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi düşündüm. Dudakları

Kıpırdandı ve çaresizlikle uzanıp parmaklarımı inanılmaz yumuşak sakallarının arasından geçirdim. Bulunduğumuz pozisyon pek rahat değildi, özellikle de ikimiz de sırt üstü yatarken ama eğilip dudaklarımız nazikçe, tatlı tatlı birbirine değdiğinde sancıları görmezden geldim.

Eve dönmüş gibi hissettim.

Paxton'ın dili ağzımın içine kaydı ve onu emdim, daha fazlası için istekli ve çaresizdim. Ben hızlanmaya, öpmeye, emmeye, yalamaya çalıştıkça o inkar edercesine sessiz bir ses çıkarıyor, beni yavaşlatıyordu.

Belki de bu -aramızdaki her neyse- endişeye neden olmalıydı, ama olmadı.

Keşkelerin monotonluğundan bir mola oldu.

Karın yakın zamanda dinmeyeceği belli olmadan ve ikimiz de siklerimizin birbirine sürtünmesini görmezden gelemeyecek kadar sertleşmeden önce asırlar gibi gelen bir süre öpüştük. Titriyordum, onun için yanıp tutuşuyordum, daha fazlası için yanıp tutuşuyordum, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde dokunulmak için yanıp tutuşuyordum.

Kapüşonunu çekiştirip tenine dokunabileceğim kadar yukarı kaldırmaya çalışırken evimde geçirdiğimiz gece çok uzakta, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Yavaşla, B," dedi Paxton, göğsü araştıran parmaklarıma karşı titriyordu. Koltuğunun kenarına uzandı, bir süre el yordamıyla oynadı ve sonra bir klik sesi ve kaymayla sandalyesi tamamen yaslanana kadar geriye kaydı.

Dengemi kaybederek biraz sallandım ama Paxton beni kalçalarımдан yakaladı ve sabit tuttu.

Bu şekilde daha rahat hareket edebiliyordum.

Gömleğini çekebildiğim kadar yukarı çektim, göğsündeki ve karnındaki inişli çıkışlı, esneyen kaslara bakarken ağzım sulandı. Kalın göğüs kaslarının arasında tepe yapan ve karın kaslarının ortasından aşağıya doğru lezzetli bir şekilde inerek bel kemerinin altında kaybolan muhteşem koyu bukleler vardı.

Yutkundum, ağzım aniden kurudu.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Paxton gürlledi, gerindi, göğsünü bana doğru öyle bir esnetti ki aletim sertleşti ve gözlerim geri yuvarlanmak istedi. Yuvarlak kahverengi meme uçları soğuktan zirve yapmıştı ve her birini özür dileyerek emmek ve kaslarının dudaklarıma doğru esnediğini hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

"Sikeyim evet," diye nefes aldım, bunalmışım ve biraz da tahrik olmuşum.

Paxton onaylayarak homurdandı, parmakları kalçalarımı o kadar sıkı ısıırıyordu ki morluklar bırakacağından emindim. Bu düşünceyle ürperdim, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti ve kotumun dikişine sürtünüyordu.

Neden yine kot giymiştim?

Dışarısı buz gibi olmasa bile onları çıkarmak inanılmaz derecede zordu.

Ürperdim ve Paxton'ın dudaklarının seksi bir sırtışıla kıvrılmasını izledim. Bir eliyle kalçamı serbest bıraktı ve kendi başının arkasını kucaklamak için kaydı, kapüşonlu gözlerle beni izlerken pazusu şişti.

"Bana bir gösteri yapacak mısın, B?" Paxton mırıldandı, alçak sesi içimde nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir şey yapıyordu. Titrek parmaklarımla fermuarıma uzanırken nefesim kesilmişti, ateşliydim ve biraz da istekliydim.

Ona birini nasıl baştan çıkaracağımı bilmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ama o aldırıyor gibiydi. Aslında, bu işi becerememe fikri, onu denize götürmeye hazır bir siren olmamdan daha çok hoşuna gitmiş gibiydi.

"Tişörtünü yukarı çek," diye buyurdu Paxton, burada güç bende olmasına rağmen hâlâ söz sahibiydi. Yutkundum ve itaat ettim, kazağımı koltuk altlarıma kadar çekerken ve serin hava zaten titreyen göğsüme çarparken biraz daha istekliydim. Meme uçlarım hemen dikleşti.

Arabanın kaloriferinin patlamasına rağmen buzlu camdan sızan soğuğu hissedebiliyordum. Birbirimize yaklaştıkça içerisi daha da sisli bir hal alıyordu. Birden fark edilebileceğimizden endişelenmeye başladım. Ne de olsa yolun kenarına çekilmiştik, görünürde hiçbir siper yoktu.

"Kimse bizi görmeyecek bebeğim," diye mırıldandı Paxton, eli hâlâ kalçamdaydı ve tüm vücudumu ürperten dairesel bir masaj yapıyordu. Sanki aklımı okuyabiliyordu. "Aklını okumuyorum, sen pencereden dışarı bakmaya devam et." Dalga geçiyordu ama ben ikna olmamıştım.

Gözlerimi ona diktim.

"Uh uh," diye mırıldandı Paxton, kaşları düştü, ukala sırtışı dağıldı. "Bunların hiçbirisi değil."

"Neyin hiçbirisi?"

"Bu tavır." Bir an için beni bıraktı, ancak eli geri döndü, parmakları sol kıkıranağımın etli kısmına nazıkçe ama sıkıca çarptı. Biraz sıçradım ama dudaklarımdan çıkan inilti, tenim karıncalanırken ve sızlanmak için başımı geriye atarken otantik olmaktan başka bir şey değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kucağında kıpırdanırken, neredeyse doğrudan sert horozunun üstünde oturduğum gerçeğinin farkındaydım.

"Tamam," dedi Paxton, sesi çakıl taşından başka bir şey değildi. "Artık benim için iyi olacak mısın?"

Çılınca başımı salladım, açgözlü ellerimle ona uzandım ama o ellerini savuşturdu. Göğüs kasları her nefes alış verişinde kabarıyordu; bu, tüm bunlardan ne kadar tahrik olduğunun sikinden başka tek göstergesiydi.

Bunu tüm erkek arkadaşlarına yapıp yapmadığını merak ettim ama sonra kendimi aptal gibi hissettim. Paxton da benim gibiydi.

Önce bir baba.

Belleville'de onunla birlikte yaşadığım on beş yıl boyunca onun biriyle çıktığını hiç duymamıştım. Buradaki dedikodu ağı geniş ve kapsamlıydı, bileceğimden emindim.

Yine de bunun başka bir günün sorusu olduğunu düşündüm.

Şu anda Paxton'ın tekrar kalçalarımın uzanmasına ve güçlü pelvisinin daireleriyle kıcıma yavaşça şehvetli bir sürtünme vermesine odaklanmıştım. Bu kadar büyük bir kamyonu olduğu için şanslıydı, yoksa bu tamamen imkânsız olurdu.

"Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" Paxton sordu, bal rengi gözleri şehvetle kararmıştı. Dili dudaklarını ıslatmak için titriyordu ve kontrolümü kaybedip bana her yaklaştığında yaptığı gibi yalvarmaya başlayacağımdan korktuğum için kendimi hareketsiz kalmaya zorlamak zorunda kaldım.

"Becer beni," diye nefes aldım, biraz daha istekliydim.

"Mmmm." Paxton başını eğdi, gözlerini kısarak değerlendirdi.

Aleti ona ihanet etti. Bu düşünceyle altımda nasıl seğirdiğini hissedebiliyordum. Teşekkür ederek ona doğru bastırdım ve Paxton'ın dişlerini sıkmasını ve kaşlarının zevkle çatılmasını izledim. Kalçalarını bana doğru bastırarak hareketi teşvik etti, ben de tekrarladım. Tekrar, tekrar, tekrar.

"Pantolonunu çıkar." Başımı döndürecek kadar güçlü bir hareketle beni aniden aletin üzerinden kaldırırken Paxton'ın sesi baldan başka bir şey değildi. Başım arabanın tavanına çarptığında ve benim sessiz bir sızlanmam havada yankılandığında titreyerek asılı kaldım.

Biraz uğraşmak, ikimizin de ellerini kullanması ve birkaç dakika küfür etmesi gerekti ama sonunda ikimizi de çıplak bıraktım. Paxton bana bakıyordu, çıplak kıcımı tekrar kalçalarının üzerine yerleştirdiğimde gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı ve beni içine çekti.

Gözleri kalçalarımın yukarı, şişmiş sikime doğru uzanan V çizgisi boyunca ve her nefes alışımında göğsümün titreyip kabardığı yere doğru sürüklenirken ağırlaşmıştı.

"Arkanı dön." Bir parmağını kaldırdı, abartılı bir şekilde yavaş bir daire çizerek salladı, ben nefesimi tutarken onun kalça kıllarının benimkilere sürtünmesinin tadını çıkarıyordum. Bana söyleneni yaptım.

Bu yeni pozisyon utanç vericiydi ama kollarımı direksiyona yaslayıp kendimi kıpırdamadan tutarken bu hissi görmezden geldim. Bu açıdan kışımı en ön sıradan görecekti ve... şey, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Fazla düşünmeyi bırak," diye mırıldandı Paxton, kalçalarımın uzanarak. Beni yakalamasını, tekrar ellemesini, hevesli öpücükler ve sikiinin kaygan baskısıyla beni olumsuz zihniyetimden çıkmaya zorlamasını bekledim ama yapmadı.

Onun yerine ellerini tenimde gezdirirken dokunuşu nazikti. Beni okşadı. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Parmakları bacaklarımda, kalça kemiklerimde, göbeğimin hafif kabarıklığında gezindi. Bir anlığına göbük deliğime daldı, sikim zıplayıncaya kadar beni gıdıkladı. Parmakları göğüs kafesimde gezindi ve elleri belimde gezinirken hareketler durdu ve sonra işlemi baştan tekrarlardı.

Paxton'ın elleri cızırtılı ve sıcaktı, şu anda doğrudan bana doğru üfleyen ısıtıcıdan çok daha sıcaktı.

Dışarıdaki dünya bembeyazdı.

Yağan kar taneleri pencerenin üzerinde titriyordu ve biz bu telaşın içinde güvenli bir şekilde otururken ben büyülenmiş bir şekilde onları izliyordum. Havadaki ayazın tadını alabilecek kadar yakındım. Cennet gibi görünüyordu. Öyle de hissediyordum.

Paxton tenimi okşadıkça aletim daha da sertleşiyordu. Sızdığımı hissedebiliyordum ve uzanıp sikime dokunmak için yarım aklım vardı ama bir şekilde kendimi tuttum. Bunu benim için yapmasını istiyordum. O parmakların sıcak tenimdeki çiziklerini hissetmek, gözlerim geri dönene kadar yumruğunu becermek istiyordum.

Paxton'ın ellerinden biri bedenimi bıraktığında arkamdan bir hışırtı sesi geldi. Diğeri ise kalçamda sıkıca duruyordu ve sanki yatıştırmaya çalıştığı ürkmüş bir atmışım gibi beni okşamaya devam ediyordu.

Belki ben de öyleydim?

Sadece evcilleştirilmeye hazır bir
hayvan. Bu düşünce beni neden
rahatsız etmedi?

eighteen

PAXTON

Çantamdan kayganlaştırıcıyı çıkardığımda Baxter nefis bir şekilde uysallaşmıştı. Daha önce şakayla karışık bana izci çocuk demişti ve ben de ona şakacı bir selam vermiştim. Şimdi önsezim için minnettar olacağını düşündüm.

"Seni şimdi hareket ettireceğim," diye uyardım, itiraz etmesi için ona bir saniye verdim.

Kalçalarından tutup onu kucağımda yeterince geriye çekmeden önce - çekmedi- sırtı eğilmeye zorlandı ve güzel poposu gerçekten oynayabileceğim kadar yakındı.

Tanrım, çok
güzeldi. Kalın,
kabarık.

Kaslıydı ama sadece koşmuş ve kurabiyelerden payına düşeni almış bir adamın olabileceği şekilde yumuşaktı. Ellerimi sıcak teninde gezdirdim, verimi test ettim, nefesini duyana kadar sıktım ve ancak daha fazla dayanamayacağını anladığımda bıraktım.

Güzel pembe deliği bana davetkâr bir şekilde göz kırptı ve onu orada tatmanın nasıl bir his olduğunu hatırladığımda bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldım.

Dudaklarımı yaladım, sikim sarsıldı.

"Rahatla," diye mırıldandım, ellerimden biri yine kalçasının üzerinde geziniyordu.

Geniş omuzları gergindi. "Bana kapıyı aç." Açtı.

Çok güzel.

Baxter'ın güzel deliği, kırık bir iç çekişle çırpındı ve itaatkâr bir şekilde emrimi yerine getirdi. Sanki ona her şeyin yolunda olduğunu söylememi bekliyormuş gibi rahatlayarak eridi. Tanrım, bana ne kadar güç verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dilim ağzıma büyük geliyordu, kayganlaştırıcının kapağını açıp baskın elime biraz fişkırıp pozisyonumu alırken sikim acıdan sızlıyordu.

"Çok fazla gelirse bana söyle." Baxter'ın rahatladıkça sırtındaki kasların gerilmesini ve esnemesini izlerken parmaklarım seğirerek emrettim.

"Ya biri bizi görürse-"

"Seni koruyacağım." Kimsenin görmeyeceğini ona tekrar söyleyebilirdim. Kar fırtınasından sonra ıssız bir yerdeydik. Lanet olsun. Aracın dışını bile göremiyorduk. Biri içini nasıl ki?

Ama o bunları zaten biliyordu.

Konuşan kalbiydi, kafası değil.

"Seni koruyacağım," diye tekrar söz verdim ve sonra aklıma bir fikir geldi. Atılmış giysi yığımıza uzandım, koltukta çok fazla kaymamaya ve diğer elimle kayganlaştırıcıyı her yere bulaştırmamaya çalışarak atılmış kapüşonumu aldım ve ona doğru ittim.

"Bunu giy."

Birinin görme ihtimaline karşı ne yaptığımızı saklamayacaktı. Ama daha iyi hissetmesine yardımcı olurdu. Gizli. Güvende.

Baxter itiraz etmeden kapüşonumu giydi ve çenesi biraz daha gevşek bir şekilde hareket ederken tatlı kıcının seğirmesini izledim. Parmaklarım içine girmek için çaresizce seğiriyordu, ben büyülenmiş bir şekilde bakarken kayganlaştırıcı parıldıyordu.

Kapüşonumu çekince Baxter iyi görünüyordu.

Sikilebilir.

Tanrım.

Üzerinde en az üç beden büyük duruyordu. Çok uzun. Çok geniş. Tanrım. O kadar tatlıydı ki sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyordum. Sanki o küçük tatlı kıcı tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi deliği bir kez daha istekle seğirdi.

Benim onun içinde *olmak* istediğim kadar onun da içinde bir şey istediği düşüncesiyle inledim.

Zavallı küçük sürtük.

"Benim için sırtını eğ bebeğim." Ona hatırlattım. Söyleneni yaptı, destek için kollarını direksiyona dayayıp kışının esnek memelerini tekrar yüzüme doğru sallarken inanılmaz derecede itaatkârdı.

Tanrım, belki iğrenç bir düşünceydi ama onu kiraz kırmızısı ve doldurulmaya hevesli olduğu yerden yalamak istedim.

Ama yer yoktu.

Sırtım çoktan ağrımaya başlamıştı ve daha onu becerememiştim bile.

Onun içine tekrar batma fikri sadece...fuuuuuck.

Delīgiyle oynarken aşırı hevesliydim, parlayana kadar kayganlaştırıcıyı deliğe sürdürdüm ve parmaklarımın baskısı altında tatlı küçük kaslar gevşedi. İçine girmek cennet gibi hissettiriyordu. Çok sıcaktı. Sımsıkı. Bildiğim bir sürtük gibi parmaklarımı emiyordu.

Sikim onun iç uyluğuna değdiği yerde sarsıldı ve Baxter'ın aşağı uzandığını hissettiğimde inledim. Parmakları aletimin başının etrafında dolandı, onunla oynadı, yıldızları görene kadar çekti ve içine soktuğum iki parmağım istediğimden daha hızlı hareket etmeye başladı.

Aslında bir kazaydı ama kısa sürede bundan daha fazlası oldu çünkü Baxter'ın sikimi kavraması gevşedi ve çaresiz, muhtaç bir sızlanma havayı doldurdu.

O zaman sert seviyordu.

Sert yapabilirim.

Birkaç dakika içinde onu bir kovboy gibi parmaklarımın üzerinde gezdirdim. Elimin üzerine her çöküşünde o küçük sesi çıkarıyordu - kırık ve ıslak gibi - o kadar iyi hissettiriyordu ki ağlamaktan kendini alamıyordu.

Tatlı bebek.

Parmaklarımı kıvırdım ve ovuşturdum, şişmiş prostatı boyunca okşadım, ta ki kızışmış bir orospu gibi elime yapışana kadar, daha fazlası için açgözlülükle hıçkırırken sesi muhtaç bir cızırtıya dönüştü.

Prezervatifi takmak asırlar sürmüş gibi geldi.

Yine de buna değdi çünkü kapalı horozumun tepesindeki gevşek deliğinin ilk fırçası gözlerimin geri dönmesine ve toplarımın sıkıca çekilmesine neden oldu.

Bu Belleville'den Baxter Baker.

Uptight küçük güneş ışığı çocuk.

Herkesin en sevdiği altın çocuk.

Ve ben onu aptalca becermek

üzereydim.

İçine batmak cennet gibi hissettiriyordu. Sıcak ve sıkı bir şekilde sikime yapışmış, kalçalarımı esnetip ona doğru ilerlerken rakip olmaktan başka bir şey yapamadığım bir hevesle beni içine çekiyordu. Kalçalarımın her çırpınışında Baxter'ın sesi daha da yükseliyordu.

Ona sertçe binmeye başladığımda, gösterge paneline doğru inliyordu, lezzetli kıcı zıplıyordu, pelvisim ona tekrar tekrar çarptıkça kaslar dalgalanıyordu. Onu ne kadar sert sikersen o kadar inliyordu, nefes nefese ve tatlı bir şekilde, sikim onu yararken kapüşonum kokumla onu kaplıyordu.

"Şu haline bak," diye mırıldandım, sırf ağlama sesini duymak için sertçe gıcırdattım. "Çok hevesli bir sürtüksün, değil mi şekerim?"

Baxter bir hıçkırık daha çıkardı, başı coşkuyla sallanıyordu.

"Büyük sikimi seviyorsun, değil mi tatlım?"

"Kahretsin-" Baxter'ın sesi bir oktav düştü, nefes nefese kaldı ve tepki olarak bana doğru bastırırken kırıldı.

İlginç.

"Ben de senin tatlı kıcını seviyorum, bebeğim," diye mırıldandım, parmaklarım kalçalarını sertçe ısırırken, onun içinde derinlemesine öğütmeye devam ettim. Sert sikim içinde kaybolurken deliğinin kaygan ve pembe, kayganlaştırıcı ile damlayan benim için nasıl ayrıldığını izlemek, tüm lanet hayatımın en sıcak deneyimiydi.

Daha önce de

sikişmiştim.

Tabii ki vardı.

Ama Baxter'ı hiç becermemiştim.

"Bence daha iyisini yapabilirsin," diye mırıldandım, sadece hıçkırıldığını duymak için. "Bence bana daha iyi binebilirsin, değil mi?"

Baxter başını salladı, kaslı kalçaları öylesine titriyordu ki, ona destek olmasaydım yere yığılacağından emindim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Evet diyeceğini ve ikimizin de istediği şeyin bu olduğunu bildiğim için sordum.

Hızla başını salladı, altın rengi saçları dalgalanıyordu, hareket halindeki kar fırtınasının çırpınışları vücudunu silüet haline getirmişti.

Tekrar sormadan harekete geçtim.

Onu daha sıkı kavradım, kendimi terden yapış yapış olmuş koltuğa sabitlediğimde tutuşum morardı, kalçalarından tuttuğum Baxter'ı sikimden yukarı çektim, sonra onu tekrar yere çarptım.

Çıkardığı ses doğrudan kafama gitti.

İkisini de.

Sikim biraz fişkırdı ve homurdandım, pembe küçük deliğinin sikimin kalın başı için ayrılmasını izlerken içimde kükreyen hayvani bir sahiplenme, işaretleme, ısırma arzusu. Onu tekrar yukarı çektiğimde, sızlanmaya başlayana kadar havada asılı kalmasına izin verdiğimde ve sonra onu horozumun üstüne *sertçe* sürüklediğimde müstehcen bir gıcırdama sesi havayı doldurdu.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Kayganlaştırıcı ile ıslanmıştı, tuzlu-tatlı ter havayı doldururken birleşmemizin sesi kirliydi. Kendime engel olamıyordum. Sesi yükseldikçe onu daha sert beceriyordum. Titremesi hoşuma gidiyordu. Neredeyse tamamen dışarı çıktığımda etrafımda sıkışma şeklini sevdim, sanki beni tekrar içine çekmeye çalışıyordu.

Tanrım.

Sadece *ondan*

hoşlandım.

Ondan

hoşlandım.

Ben boşalmaya hazır olduğumda Baxter hıçkırarak ağlıyor, titriyordu.

"Kendine dokun," diye emrettim, onun nasıl ağladığını duymaya fazlasıyla hazırdım.

zevkini haykırdı. Keşke sikini görebilseydim. Onu becerdiğimde nasıl sallandığını görmek isterdim. Her tarafa nasıl sızdığını, istekli ve ıslak olduğunu. Muhtemelen çivi çakacak kadar sertti.

Sikeyim.

Ona bir et ışığı almalıydım. Güzel sikini içine sokmalı ve ben onu sikerken onu da sikmeye zorlamalıydım.

Baxter'ın eli kendi sikine gitti ve kolunun bulanıklaşmasını, kalçalarının gerilmesini ve kalçalarımın son bir hamlesiyle çığlık atarak parmaklarının arasından dökülmesini mest olmuş bir şekilde izledim. Sonra onları yalayacaktım. Onu temizlememe izin vermesi için zorlayacaktım ama şimdilik elimdeki işe konsantre olmuşum.

Becerdim, becerdim, becerdim, gözlerim geri dönene, nefesi kesilene kadar becerdim ve sessiz bir iniltiyle prezervatifin içine döktüm.

Koltuklarımıza geri döndüğümüzde, temizlendiğimizde ve artık nefes nefese kalmadığımızda, kar küreme araçları gelmişti. Beni izlediğini fark ettiğimde sırtarak Baxter'a döndüm ve sırtımdaki sızıyı görmezden geldim.

Güzel yeşil gözleri hâlâ şehvetle bulutlanmıştı, ancak önceki endişesi çoktan gitmişti. Görünüşe göre endişelenmeyecek kadar iyi sikilmişti.

Şimdiye kadarki en iyi ilaç.

"İyi misin, bal arısı?" Hala kızarmış yanaklarını okşamak için uzandığımda sesimin ne kadar nazik olduğuna şaşırarak sordum. Bakışlarını bana çevirdi.

Benimkine, gerçekten bakıyordu. Pembe dudakları yukarı doğru dönerken ve gözlerinin kenarlarındaki gülümseme kırışıklıkları yerlerine otururken yüzündeki şaşkın ifade kayboldu.

"Ben..." Baxter durakladı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Bir an için çok ileri gittiğimden, onu çok fazla zorladığımdan endişelendim. Endişelenmemeliydim çünkü gülümseme tüm gücüyle geri geldi ve başını salladı. "İyi bir seks kelime oyunu düşünmeye çalışıyordum ama... sen kelime oyunlarının içine ettin."

Güldüm.

Baxter avucumu öptü.

Ve tekrar yola koyulduk, terli, doygun ve mutluyduk.

nineteen

BAXTER

Tanrıya şükür bacağıma kramp girmedi. Kıcım olabilecek en iyi şekilde ağrıyordu, kalçalarım hala titriyordu ve yardım edemedim ama vücudumdan - aslında hiç- yapmadığım akrobasi hareketlerini talep etmeme rağmen beni bırakmaya karar vermediği için minnettarım.

Kayak merkezine kadar tüm yolculuk boyunca tok ve sersemdim.

Paxton bana sevgiyle gülümsedi ve az önce ne yaptığımızı hatırladığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Endişe sadece bir anıydı, açgözlü deliğimin seğirmesinden başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar iyi becerilmiştim, ne kadar iyice halledilmiş olmasına rağmen hala daha fazlası için istekliydim.

Biz geldiğimizde çocuklar ön girişte bekliyordu ve Becca bizi otoparka doğru kışkırttı.

Paxton ve ben kamyonundan inerken hep birlikte inledik. Sırtımı incittim -ya da incitmeye çalıştım- pek bir şey yapamayacak kadar ağrıyordu. Paxton'a bakıp yüzündeki aynalı ifadeyi gördüğümde gülmekten kendimi alamadım.

"Buna değer," diye mırıldandım sırtarak ve Paxton da gülümseyerek karşılık verdi, gözlerini parlatan utangaç bir şeydi bu.

Kulaklarına bir bere geçirdi ve ben de onun kapüşonunu çaldığım gerçeğini görmezden geldim.

Gerı vermeyecektim.

Herkes bana bakıp istediđini dűşűnebilirı ama... kahretsin. Daha önce hiç bařkasının kapuřonunu giyme fırsatım olmamıřtı ve bunu kaırmayacaktım. Kahretsin, sorarlarsa yalan söyleyip űřűdűđűmű söylerdim.

Paxton'ın parmakları omzuma dolandı, beni bırakmadan önce sıcak ve sert bir şekilde sıktı ve yolumuza devam ettik.

Çocukların tatil kyűne erken gelmelerinin sűrprizinin bir dans olduđu ortaya ıktı. Buz űzerinde. Tesisin ortasında yer alan buz pistinde. Aslında her řeyden çok bir oteller kűmesiıdi, ancak binaların dıř kısımları tamamen kűtűk kabinlere benzemek için kaba yontulmuř ahřaptan yapılmıřtı.

Taze kar her yeri bir kış harikalar diıarı gibi hissettiriyordu ve Becca hıncır bir sırtışla beni buz pistine doğru çekiştirirken heyecanıma engel olamıyordum.

Tekrar dıřarı çıkmaya zorlanmadan önce űstűműzű deđiřtirip ısınmak için bir řansımız olmuřtu ve bařımı kaldırıp gűn batımının bulutlu gkyűzűnde pembeleşmesini hayranlıkla izledim. Yakında gece olacaktı ve beraberinde ktűcűl bir sođuk da gelecekti. Ancak havadaki karın çekildiđini hissedip pembe burnumun ucunu gıdııklayan keskin ve temiz esintiyi içime çekerken bu kaçınılmazlıđı görmezden geldim.

"Bu benim fikrimdi!" Becca neřelendi ve ben de ona sırtarak, planladıđı tűm sűslemeleri gösterirken onu takip ettim. Öđrenci Konseyi'nin bařkanı olarak gezinin planlamasının çođundan o sorumluydu ve benimle sohbet ederken biraz heyecanlı grűnűyordu.

Sözleri içimi ısıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Uzun zamandır böyle konuşmamıştık.

Fırının endiřesi űzerimizde olmadan. Kendi korkum olmadan. Yařı aramıza girmeden űnkű kűűk kızımı içinde rehin tutan gençle nasıl konuřacađımı bilmiyordum.

Aramızdaki mesafenin çoğunlukla benim hatam olduğunu şimdi fark ediyordum. Becca değişmemişti.

O hala her yaz araba yolumuzun sonunda limonata standı açan ve bir sonraki yıl daha büyük bir stand açabilmek için tüm parasını biriktiren aynı küçük çocuktur. O hala tüm Barbie'lerinin saçını kestiren, sonra da benimkini kesmesi için ısrar eden aynı çocuktur. Parkta dizinin derisini yüzen ve ağlamak yerine bana önemle "iyileşir baba. Ağlama."

O... Benim.

Her zaman olduğu gibi.

"Çok güzel Becca." Küçük sufle topuzunu koparmak için uzandığımda ona söyledim. Topuz sallanınca güldü ve ellerimden kaçtı; yeşil gözleri buz pistinin süsleyen titrek ışıklardan daha parlaktı.

Üstü açık bir çatı gibi uzanan ahşap kirişlere gümüş kâğıttan kar taneleri asılmıştı. Noel ışıkları parıltıyor, düşen yıldızlar gibi dalgalanıyordu. Becca'yı göğsüme bastırıp mutlu bir şekilde sıkarken Frank Sinatra'nın tatlı mırıltısı çoğunlukla boş olan alanda yankılanıyordu.

"Paxton gibi kokuyorsun," diye yakındı Becca ve ben sadece güldüm. "Yine de güzel kokuyor."

"Evet." Beni kokladı, ödünç aldığım kapüşonluyu hemen fark ettiği belliydi. "Sana çok yakışmış."

Ona gülümsedim, göğsüme bastırdım ve kiralık patenlerin rehin tutulduğu kabine doğru yöneldik.

Buzun üzerine çıktığımızda diğer ebeveynler ve aileler de gelmişti. Nathan ve Paxton'ın geleceği anı sürekli omzumun üzerinden kontrol ettiğim gerçeğini belli etmemeye çalıştım.

"Paxton'ın buza çıkacağını sanmıyorum baba." Becca bana söyledi. İçimi gördü ve ben de biraz utanarak kıpkırmızı kızardım. Sadece güldü ve buz pistinin dış kenarlarında zum yaparken dirseğine bir çimdik attı.

O daha küçükken paten kayarak çok zaman geçirmiştik.

Fakirdim, bu yüzden Noel etkinliklerimizin çoğu üyelik alabileceğim şeyler olmak zorundaydı. Sinema gerçekten de indirim alamadığım tek şeydi.

Becca zarifti. Etrafımda rahatça dönüyordu, yuvarlak yanakları pembeydi, okul, iş ve diğer şeyler hakkında sohbet ederken gözleri parlıyordu.

hiçbir şey ifade etmeyen ama o anda her şey ifade eden bir şeydi.

İstikrarı sağlayan sıkıcı şeylerdi.

Kızımın okul aktivitelerinin monotonluğundan şikayet etmesinin tadını çıkarabileceğim kadar kutsanmış bir hayat yaşadığım için minnettar olmaktan kendimi alamadım.

Güneş alçaldı ve mürekkep mavisi çivit gökyüzü, tepemizde göz kırpan yıldızlarla maviye büründü. Başka bir aileye rastladım, bir özür mırıldandım ve kızıma yetişmek için etraflarından dolandım, kızım buzda dans eden bir dansçı gibi arenanın etrafında dönüyordu.

Becca onu kovalarken kıkırdıyordu ve sonunda onu yakalayıp durduğumuzda kalbim boğazıma düğümlendi, yanaklarım kızardı. Buzun patenlerimin altında tekmelenme şekli biraz canlandırıcı olmaktan çok daha fazlasıydı. Pistin etrafında bir kez daha dönerken bıçakların buza battığını, sürtünme ve hız oluşturduğunu, tereyağı gibi pürüzsüz olduğunu hissedebiliyordum. İki kez daha. Üç kez daha.

"Nathan!" Pistin girişine bir kez daha yaklaştığımızda Becca heyecanla ellerini sallayarak seslendi. İnsanların içeri girip çıkmasını engelleyen küçük plastik bir çıkıntı vardı ve duraksadım, önce onun üzerine çıktım, sonra da Nathan'ı kovalayan Becca'nın peşinden giderken lastik dolgunun üzerine bastım.

Montgomery'leri fark etmek zor olmadı.

Kalabalığın üzerinde yükseliyorlardı.

Nathan bize el sallıyordu, kolları bacakları ve güneşli gülümsemesiyle, ben de aynı coşkuyla el sallamaktan kendimi alamadım. Çocuk çok sevimliydi ve harcadığı çabaya karşılık vermemek kabalık olurdu.

Paxton'ın gülümsemesi daha yumuşak, daha tatlıydı. Sadece benim için.

Patenlerimle normalden daha uzun boyluydum ve iki adamın sadece birkaç metre önünde durduğumuzda nabzımın teklediğini hissedebiliyordum ve neredeyse doğrudan gözlerinin içini görebildiğimi fark ettim.

Garip hissettirdi.

Ama iyi.

İlk kez deneyimlediğinizde her şeyin yaptığı gibi. Yeni.

"Buzun üzerine çıkacak mısınız?" Becca Nathan'a sordu. Soruyu Paxton'a yöneltmemiş olması dikkatimden kaçmadı.

"Evet! Sadece patenlerimi almam lazım." Nathan ona sırtıttı ve bir an için şok oldum çünkü... kahretsin. Bu kadar yakınlaştıklarını fark etmemiştim. Şimdi ne kadar rahat olduklarını görünce, ilk buluşmaya başladığımızda ne kadar garip olduğunu anladım.

artık aynı titreşimleri hissetmiyordum. Gözleri sıcaktı.

Gülümsemesi dürüsttü.

Acaba hala ondan hoşlanıyor muydu yoksa belki de... aşkı daha platonik bir şeye mi dönüşmüştü?

Becca, Nathan'ın koluna girdi ve onu sürükleyerek götürdü. Gevezelik ederek uzaklaşırken omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan bizi terk etti ve şimdi onun yanında ne kadar rahat olduğunu düşününce kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Becca, her ne kadar benimle bu konuda dalga geçse de, gerçek arkadaşlar edinmekte de zorluk çekiyordu.

Herkesle arkadaş olmanın getirdiği bir şeydi bu.

kimseyle gerçekten arkadaş olmadın.

Paxton'a döndüm, baktığımda bakışlarını yakalamak için başımı kaldırmak zorunda olmadığım gerçeğiyle bir kez daha şok oldum. En azından çok fazla değil.

"Sırtın nasıl?" diye sordum. Sordum, çünkü ortak otel odamızın merdivenlerinden yukarı çıkarken sırtını tuttuğu belliydi.

Bize sadece üç yatak verdiklerini düşündüğümde boğazımdaki yumruyu yuttum. Çocuklar için iki ayrı oda. Ve bizim için... şey.

Ya çekyatı kullanmamız ya da yaratıcı olmamız gerekecekti.

"Paxton yüzünü buruşturdu ama sonra ifadesi yumuşadı ve başparmağını alt dudağımda hafifçe gezdirmek için uzandı. Eli sıcaktı ve iç çektim, kirpiklerim mutlulukla dalgalanırken parmağının ucuna nazik bir öpücük kondurmadan önce bir süre benimle oynamasına izin verdim. "Seninki nasıl?"

"Ağrıyor," diye

papağan gibi

tekrarladım.

Homurdandı.

Parmağı dudağımyı bıraktı ama uzaklaşmak yerine elini saçlarımyın arkasına kaydırđı ve vücudumda bir zevk ürpertisi oluşana kadar kafa derimi kaşıdı.

"Başka bir şey...?" Paxton kulaklarımyın arkasını okşadı ve mırlamamak için kendimi zor tuttum. "Ağrın var mı?"

Oh.

Deligim sempatik bir şekilde seğıirdi ve dudaklarımdan çıkan muhtaç sese engel olamayarak sızlandım.

Eğer çok dikkat etmemiş olsaydım, Paxton'ın tepki olarak keskin bir şekilde nefes alışını muhtemelen kaçırırdım. Gözbebekleri büyüdü. Cevap niteliğinde bir inilti çıkarırken dudakları aralandı.

"Beni yine başlatma," diye homurdandı usulca. "Kendimi yeterince kontrol edemiyorum."

Kendini kontrol etmesini istemedim.

Bunu söylemedim, çünkü bu bir yalandı.

Tam anlamıyla halkın içindeydik. Her ne kadar röntgenciliğini sevsem de, saf kalması daha iyi olan yerler vardı.

"Gel benimle paten kay," diye ısrar ettim, çenemi geriye doğru eğerek arayan parmaklarına doğru eğildim.

"Yapamam."

"Sırtın mı?" Gözlerimi

kıptım.

"Kayamıyorum."

Oh.

Bu neden benim aklıma gelmemişti? Ben sadece... herkesin nasıl yapıldığını bildiğini varsaydım.

"Sana öğretebilirim!" Paxton elini saçlarımdan çekip kaşlarını çatarak artık tanıdık olan huysuz surat ifadesini takınırken bileğini yakalamak için uzandım.

"Gölünç görüneceğim."

"Hadi, huysuz." Elini tutup biraz çekiştirerek ısrar ettim. "Gölünç görünmeyeceksin."

"Kıçımın üstüne düşersen yaparım."

"Herkes öğrenirken en az bir kez düşer. Hem de nasıl. Ben en az elli kez düştüm."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Paxton," dedim usulca, bakışlarını yakalayabilmek için eğilerek. Dudaklarında inatçı bir bükülme vardı ve çenesindeki kaslar tertemiz bakımlı sakalının altında zıplıyordu. Yıldız ışığı şakaklarındaki gümüş renginde titriyordu ve o pes edene kadar şakaklarına öpücükler kondurma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Onun yerine elini nazikçe sıktım. Eldivenlerinin içinden bile ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Onu arzuluyordum, uyuşturucu gibi. Birdenbire

buradan başka bir yerdeydik. Özel bir yerde.

Daha sıcak.

"Lütfen?" Yumuşakça, nazikçe sordum. "Eğer istemiyorsan, sorun değil ama... Sana öğretmeyi çok isterim. Sana yardım etmeyi. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

Boğazının düğümlenmesini, şeker rengi gözlerinin bir kez daha ateşle dolmasını izledim.

"Seni yanımda aşağı indirdiğimde fikrini değiştirebilirsin," dedi usulca.

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim, mutlulukla." "Yere bile mi?"

"Özellikle de yere."

Paxton bana sırtıttı, o kadar parlak ve sertti ki beni ateşe verebileceğinden emindim. Böyle çok yakışıklıydı. Kaygısız. Esinti, beresinden dışarı taşan kestane rengi saçlarının uçlarını kaldırıyordu. Kulakları soğuktan pembeleşmişti - burnunun ucu da öyle - ve elimde olmadan onu öpmek istedim.

Ama yapmadım.

Kalbim küt küt atıyordu.

"Bu tür bir sadakate hayranım," dedi Paxton bana, soğuk burunlarımızı çarpmak için eğilerek. Güldüm, elini sıkıca tuttum ve onu kiralama standına doğru çektim.

Paxton buz pateni konusunda hiç de yetenekli değildi. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti, dehşete kapılmıştı ve fırtına gibi küfrederken, paytak paytak yürürken ve yakışıklı yüz hatlarında çaresizlikle bana sarılırken biraz da öfkeliydi.

Buna rağmen, pistte ona yardım ederken yıllardır hiç eğlenmediğim kadar eğlendim.

Düştü.

Beni de yanında götürdü.

Patenlerimize dikkat ederek buz kaygan ve soğuktu ve kahkahanın içimde öyle şiddetli bir şekilde kabarmasına engel olamadım ki

Başımı gökyüzüne doğru eğmekten ve dünyanın geri kalanının duyması için sevincimi serbest bırakmaktan başka seçeneğim yok.

Gülmeyi bıraktığımda Paxton bana bakıyordu. Bana bir sırtış fırlatıp sonra tekrar ayağa kalkmak için zorlu bir sürece başlarken gözleri sadece huşu olarak tanımlanabilecek bir şeyle titredi.

Gece bitene kadar üç kez daha düştük.

Ama Paxton o iki saatlik kısa süre içinde, onu tanıdığım süre boyunca olduğundan daha fazla gülümsemişti bana.

Bazı açılardan sanki ona başka birine yaslanmanın nasıl bir his olduğunu öğretiyor gibiydim. Son zamanlarda tek yaptığımın kuzeyi gösteren bir pusula gibi onun sabit varlığını aramak olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Paxton bana sanki altından yapılmışım gibi baktı. Korkutucuydu.

İnanılmaz.

Harika.

Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

O gece çocuklar yattıktan sonra, Paxton ve ben sessizce açık hava jakuzisine doğru ilerledik. Burası kulübenin arka tarafında, dağlara bakan özel bir alanda bulunuyordu. Teknik olarak açık havada olmasına rağmen, kaba yontulmuş ahşaptan yapılmış duvarlar ve buz pateni pistini süsleyen peri ışıklarından oluşan aynı gölgelik tarafından meraklı gözlerden hala engelleniyordu.

Soyunma odasında acılı soyunma sürecine başlarken "Ah," diye irkildim. Muhtemelen saatin geç olması nedeniyle boştu ve yüzümü buruşturarak gömleğimi başımın üzerinden acı içinde çekerken minnettar olmaktan kendimi alamadım.

Sonuçta jakuzide olmamızın bir nedeni vardı. Ve bunun seksle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve her şey, ikimizin de daha önceki teşhirciliğimizden dolayı hırpalanmış, morarmış ve biraz daha fazla ağırlı hissettiğimiz gerçeğiyle ilgiliydi.

Paxton sempatiyle homurdandı, çenesini sıkması ortak sırt ağrımızdan onun da etkilendiğinin tek göstergesiydi.

Bir şekilde bile daha yavaş soyundu, ben de orada durup onu izledim, omuzlarıma bir havlu sarmış, manzaraya hayranlıkla bakıyordum.

Paxton kollarını başının üzerine uzatırken sırtı esnedi ve titredi. Mest olmuş bir şekilde izledim, gözlerimi kasıklarının arasındaki çukurda gezdirdim.

belinin üst kısmında titreyen gamzelerine kadar. Tanrım. Kıçı muhteşemdi. Kalın, kaslı. Görünürde bir gram bile yağ yoktu. Dövmeleri büyüleyiciydi, vücudu bir müzeymiş gibi güzel tenini kaplayan doğa manzaraları.

Ama kaslar... Siktir. Çok güzeldi. İşinden geliyor olmalı diye düşündüm.

Kalındı. Yetenekliydi. Kıvrırcık, neredeyse kızıla çalan göğüs kılları, lezzetli göğüs devasa kabarıklığı arasında dans ediyordu. Tanrım. Onları ısırmak istiyordum. Onları emmek ve o beni güzel göğsüyle boğana kadar yüzümü onların arasında ezmek.

"Hazır mısın?" Paxton mırıldanarak başını sıcak küvetin bulunduğu yere yirmi metre kadar uzanan ısıtmalı yürüyüş yoluna doğru salladı.

Yalnız olacağımızı umuyordum.

Her ne kadar rahatlamak için orada olsak da, iyimser bir şekilde atılmış kayganlaştırıcı şişemizi mayomun cebine sokmaktan kendimi alamadım. Aslında her şeyden çok kargo şortu gibiydiler ama üzerlerinde Hawaii tişörtü giymiş flamingolar vardı, bu yüzden tatil için uygun olduklarını düşündüm.

Paxton beni tepeden tırnağa süzdü, dudakları seğirdi, gözleri dolup taşı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı, göğsü neredeyse benimkine değiyordu.

Her nasılsa, o baktığında benim baktığımdan daha az ürkütücü . Ayak parmaklarım kıvrıldı ve sikim muhtaç bir şekilde seğirdi.

Başka biriyle seks yapmadan geçirdiğim on beş yıl libidomu olduğumdan daha fazla fahişe yapmıştı.

Paxton'ın sırtışı vahşileşti, gözleri loş ışıktaki altın renginde parıldarken kocaman bir avucuyla uzandı ve elini örtülü sikimin etrafında kıvrıldı. Orada da durmadı. Avuç içi muhtaç aletimle aynı hizadayken, nefeslerimiz birbirine karışırken, parmaklarını aşağı kaydırды, taşaklarımın arkasına sürtündü, tutuşu sağlam ama neredeyse klinikti.

Sanki bir bakıma mülküne iyi bakıp bakmadığımı kontrol ediyordu.

Dudaklarımı yaladım, içimden muhtaç bir ses çıkıverdi.

"O susamış küçük sikine uslu durmasını söyle," diye tehdit etti Paxton, sıcak nefesi kulağımın kabuğunu okşayana kadar eğildi. Onun kokusunu alabiliyordum. Odun talaşı, ter ve güzel teninden damlayan güç kokusu.

Sikimi bir kez daha saktı.

Kalçalarım onun tutuşuna doğru becerdi, ona ağır bir şekilde yaslanırken kendime yardım edemedim. Paxton artık tamamen sertleşmiş sikimle oynarken ağırlığımı kolayca aldı.

Sırtımdaki zonklama küçük alışverişimizi kısa kesti, ancak dudaklarımdan acı dolu bir nefes çıktı ve Paxton hızla geri çekildi, gözleri endişeyle genişledi.

"Sıcak küvet mi?" Başımı hafifçe kapıya doğru eğerek ısrar ettim.

"Neye ihtiyacın varsa, B."

Beni bıraktığında aletim ona mutsuz bir seğirme ile veda etti.

Paxton kıkırdadı.

Sıcaklığının içine gömüldüğümde sıcak su sırtımda harikalar yarattı. Paxton yanımda inledi ve ben de kollarımı uzatarak küvetin kenarındaki atılmış havlunun içindeki kayganlaştırıcı şişesini sinsice ayarlayabilmek için iç çektim. Umduğum gibi yalnız değildik. Bu yüzden tekrar becerilme planlarım pencereden dışarı atılmak zorunda kaldı.

Paxton bana kaşlarını kaldırdı ama ben hemen . Ne de olsa seyircimiz vardı.

Jakuziyi bizimle paylaşan adam bacaklarını iki yana açmış, başını arkaya eğmiş, oturduğumuz yerden sadece birkaç metre ötedeki ısıtılmış fışkiyelerin keyfini çıkarıyordu. Paxton'ın ayağının dizime çarptığını hissettim ve onu uyarmak için hafifçe sıkmak üzere uzandım.

Yine de beklediğimden çok daha farklı bir etkisi oldu çünkü ona dokunduğum anda Paxton inledi, sessiz, planlanmamış küçük bir ses tüm vücudumu ürpertti. İlginçti. Ayağını bir kez daha sıktım.

Gözlerini açtı, koyu renk kirpikleri irisinin erimiş parıltısını vurgulamak için dalgalanırken başını bana doğru eğdi, kaşları her zamanki kızgın haliyle çatıldı. Gerçi bu sefer bunun daha çok ona dokunduğumda ses çıkarmasını beklemediği gerçeğiyle ilgili olabileceğini düşündüm.

"Ayakların mı ağrıyor?" Sessizce sordum, yüzünün bir duygu balesi sergilemesini izledim. İnkâr. Utanma. Arzu. İstifa.

"Patenler çok küçüktü," diye itiraf etti, sesi karnımın dönmesine neden olan sessiz bir gürültüydü.

Oh.

Oh.

Gözlerimi kırptım, kalbim çarpıyordu. Bir yük treni gibi, Paxton'ın beni sadece birkaç saat buz pateni için şımartmakla kalmadığını fark ettim.

Ayrıca bunu çok dar patenlerle yapmıştı. *Neden bir şey söylememişti?*

"Çok eğleniyordun," diye homurdandı Paxton sessizce. "Ellerindeki en büyükleri onlardı. Ben istemedim..."

Kelimeler söylenmeden kaldı ama aramızdaki havada bir hediye gibi asılı kaldılar.

Beni hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Bu adamın beni mutlu etmek için ne kadar ileri gidebileceğini fark ettiğimde gözlerim biraz yandı. En kötü anlarımdan çok daha fazlasında bana destek oldu. Nazikti, adildi. Tatlı. Sevgisi bir kış sabahı kadar sessizdi ama nereye bakacağınızı bildiğinizde sizi yakacak kadar sıcaktı.

Teşekkür etmek için ayaklarını ovdum.

Ayak masajının onuncu dakikasında yanımdaki adam canlanmış gibiydi. Çoğunlukla bizi görmezden gelse de, şimdi bakışlarının tenimde dolaştığını hissedebiliyordum. Yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Benim kereste krikom kadar yakışıklı değildi ama kesinlikle bakması zor da değildi.

Onun ilgisi beni kızarttı, kalbim gergin bir şekilde çarparken derim ürperdi.

"Doğuştan sarışın mısın?" Bana sordu, sesi sakın bir tizliğe sahipti.

Paxton'a baktım, parmaklarım ayağının iç tabanını okşadıkları yerde kıpırdamadan duruyordu.

Beni izliyordu, bakışlarında karanlık bir parıltı vardı. Ne yapacağımı bilemedim.

Hıyarlık etmek istemedim.

Ama...

"Evet." Sessizce söyledim, konuşmayı teşvik etmek istemiyordum ama nasıl durduracağımdan da emin değildim. Her zaman bana asılan biri değildim. *Bu da öyle bir şeydi, değil mi?* Ya da belki... Tanrım. Belki de aptallık ediyordum.

Belki de ilgilenmiyordu.

Belki de bunların hepsi kafamdaydı ve o sadece kibarlık yapıyordu?

"Buralardan mısın?" Sıcak küvet adamı sordu ve nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken bir kez daha sıkışıp kaldım.

Görünüşe göre endişelenmeme gerek yokmuş. Paxton benim için cevap verdi.

"Buraya çocuklarımızla tatile geldik," derken sesi sessiz bir hırıltıya dönüşmüştü, normalde benimle konuşurken kullandığı dostane samimiyet tamamen kaybolmuştu.

Adam göz kırptı.

Ben de göz kırptım.

Paxton ters ters baktı. Boyunun yettiği kadar doğruldu. Göğüs kaslarının arasında su dalgalanıyor, meme uçları sertleşiyor, göğsünün üzerinde dans eden bukleler jakuziden yayılan su ışığında titriyordu. Diğer adama dik dik baktı, çenesindeki kaslar gerginlikle titriyordu, sanki bölgesini korumak için savaşmaya hazır bir hayvan gibiydi.

Ona baktım, beynim onun ne yaptığını işledikçe kızarıklığım daha da arttı. Belki dışarıdan bakan biri için pek bir şey ifade etmiyordu ama... kahretsin. "Buraya çocuklarımızla tatile geldik" cümlesini duyan herkes sadece ve sadece tek bir şey düşünürdü.

Beni kocası olarak kabul etmişti.

"Oh." Jakuzideki adam ikimize de gülümsedi, Paxton'ın ne ima ettiğini anlamadan önce gözlerini değerlendirdi. "İkinize de iyi geceler."

Sudan çıktı ve ben de gidişini izledim, bacaklarının arkasından damlayan damlalara hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Paxton'ın sudan çıktığında nasıl görüneceğini merak ediyordum. lezzetli olacağından emindim.

Önce onu dışarı çıkarmalıydım ki kalçalarının esnemesini izleyebileyim.

Adam kulak mesafesinden uzaklaştığında Paxton'a döndüm, yüzümdeki sıcak bakışlarının biraz daha farkındaydım.

"Seni istiyordu," dedi Paxton, sesi karanlık, gözleri daha da karanlıktı. Yutkundum.

Sikim muhtaç bir şekilde seğirdi.

Büyümesini severdim. Onu huysuz severdim - benim büyük oyuncak ayım vahşileşmişti. "Neden?" Hiç mantıklı gelmiyordu.

Artık yirmili yaşlarımda değildim. Elbette, çalışıyordum. Vücuduma dikkat ediyordum ama... insanların ilk görüşte arzulayacağı türden bir adam değildim. Edinilmiş bir zevktim.

"Ne demek istiyorsun, *neden*?" Paxton sordu, ayağını kucağımdan çekerken bakışlarındaki karanlığın bir kısmı kayboldu. Çok geçmeden jakuzinin benim tarafıma geçti, kalçalarımız suyun altında birbirine değene kadar yanıma kayarken etrafında buhar yükseliyordu.

Bacak kıllarının benimkilere değdiğini hissedebiliyordum ve sadece onun varlığıyla bile dikkatim dağıldığı için ürperdim. Üzerimde belirmişti. Lezzetliydi. Bir su damlasının boğazından aşağı süzülüşünü izledim ve eğilip onu yalama arzusuyla savaştım.

Sıcaklık ağrıyan sırtıma şimdiden yardımcı oluyordu, bu yüzden o anda aklımdaki tek şey Paxton'ı sikini tekrar içime sokmaya ikna etmek için ne yapmam gerektiği idi.

Bir kez becerilmek yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

etmemiz gereken çok fazla kayıp zamanımız vardı.

"Baxter," diye homurdandı Paxton, sorusunu geçiştirdiğim için mutlu olmadığı belliydi.

"Yani..." Dudağımı çiğnedim. *Bana ne sormuştu?* Doğru. "Neden beni istesin ki? Ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece..."

ben."

Göz açıp kapayıncaya kadar suyun içinde süzıldüm. Paxton beni kucağına yatırdığında, göbeğim kalın kalçalarına yerleştiğinde, aletim neredeyse ona değdiği yerde seğirdiğinde, arkamda kabarcıklar uçuştı ve dudaklarımdan ürkek bir kahkaha patladı. Suyun içinde çok fazla batmaktan korktuğum için ağırlığımı ellerimin üzerinde tutmak zorunda kaldım, ancak başımı ona bakmak için eğdiğimde şaşkınlık hissi gitmedi.

"Neden-"

Eli kığımın yanaklarından birine indi, sıcak bir küvetin içinde yüzmüyor olsaydık canımı yakacak hafif bir şaplaaktı. Bunun yerine, onun gözünde atılacak kadar yaramaz olduğumu hatırlattı.

"Sen mükemmelsin." Paxton homurdandı, beni tekrar tokatlama zahmetine girmede. Sadece elini kaydırıp, parmaklarını kığımın içine bastırarak kapalı deliğimi ovaladı.

Hâlâ biraz ağrım vardı ama bu iyi bir ağrıydı. Derimin vızıldamasına ve deliğimin seğirmesine neden olan türden.

Paxton, "Sen mükemmelsin, tabii ki o da seni arıyor," diye mırıldandı. Muhtemelen sesinin düşünceli çıkmasını istiyordu ama tek duyduğum kıskançlığının sahiplenici ısırganlığıydı. Bir süre sonra "Bırak baksın," diye karar vermiş gibiydi. "Bırak baksın çünkü ikimiz de seni o merdivenlerden çıkarıp o küçük sikecek kişinin kim olacağını biliyoruz." Paxton'ın

Gözleri şehvetle kararmıştı ve inleyerek öne doğru ittim, böylece sert sikim kalçalarına sürtünebilecekti. Deliğimi bir kez daha hevesle okşadı ve ben de ayak parmaklarım kıvrıla kıvrıla onu kamburlaştırdım. "Sen *benim* bal arımsın. O kendi kovanını bulabilir."

Ve böylece beni küvetin kenarına doğru eğdi, şortumu indirdi ve ben muhtaç, hıçkıran, çaresiz bir karmaşa olana kadar parmaklarıyla sikti. Daha sonra, durulandıktan ve aceleyle odaya çıktıktan sonra, Paxton o gün ikinci kez içime battı.

Bir şekilde öncekinden daha da büyük

hissediyordu. Kalın.

Lezzetli.

Harika.

Ona yapıştım, deliğim çırpınırken sırtımı döndüm ve beni almasına izin verdim.

Ben.

Parmaklarımızı birbirine doladığında iniltilerimi yorganın içine gömdüm. ve leğen kemiği kırımın etine çarptı. Ter, seks ve vahşi doğa kokuyordu ve bana her sürtündüğünde cenneti buluyordum. Yarağını açgözlülükle almamı engelleyemiyordum, her çekişinde onu sıkıyordum.

Birleşmemizin kaygan gıcirtısı sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu. İnlemelerimiz sessizdi.

İkimiz de bitişik odalarda uyuyan çocukların farkındaydık ama Paxton içime girdiğinde ve göz kapaklarımın arkasında yıldızların dans ettiğini gördüğümde cinsel arzularımıza engel olamıyorduk. Aletinin tombul başının prostatıma sürtünme şekli ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve sertleşmiş aletimin yatak örtülerine doğru istekle sızmasına neden oldu.

Boşaldığımda Paxton zevkimi avucunun içine aldı ve çarşafı kurtardı. Ona çarşafı çoktan mahvettiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Boşaldığında onu o kadar sıktım ki nefesinin kesildiğini duydum ve ritminin teklediğini hissettim. İki yapboz parçası gibi birbirimize sarıldık. Pencereden lapa lapa yağın karı izledim ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu ilk kez merak etmiyordum.

Gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdi.

Paxton bana doğru burnunu çekerek burnunu terli boğazıma sürttü ve sıcak bedenini benimkinin etrafında kıvrarak beni yatağa yaptırdı.

"Fazla düşünmeyi bırak," diye mırıldandı usulca. "Güvendeyiz. Mutluyuz. Çocuklar mutlu."

Başımı salladım ve kabarık başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum. Hâlâ klor gibi kokuyordu.

Dövmelerinin üzerinde gezindim, gezinen zihnimi durgunlaşmaya zorlamaya çalışırken parmaklarım dans ediyordu. Yine de yapamadım. Sorun da buydu. Her şeyi içime atmak, hayatım boyunca yaptığım gibi saklanmak yeterince kolay olurdu ama... birkaç saniyelik gergin sessizlikten sonra konuştum. Birden fazla şekilde daha iyi olmaya çalışıyordum ve bunca yıl boyunca endişelerimi kendime saklamanın insanların benim için endişelenmesini asla engellemediğini fark ettim.

Bunları dile getirmek daha cesurca bir şeydi.

Belki o zaman... belki o zaman hayatıma devam edebilirdim?

"Fırın için endişeleniyorum," dedim usulca, Paxton'la bu konuda hiç konuşmadığımın farkındaydım. Homurdanarak küçük bir ses çıkardı ve yakama bir öpücük kondurdu. İlk başta uyuyor olabileceğini düşündüm ama sonra konuştu, sesi bana karşı gürledi.

"Neden endişeleniyorsun?"

"I..." Duygularımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Diğer herkes bu kısmı hep kolay göstermişti. Kalbimdeki o ipliği nasıl kelimelere dökebilirdim ki? "Korkuyorum." Yutkundum. Tekrar denedim. "Ya... ya onu çalıştıramazsam? Bu şekilde devam edemem. Temmuz'dan beri yaptığım gibi. Bu çok fazla."

Her şeyin özü buydu.

Suçluluk duygusu da geldi çünkü işimi ilk kurduğumda evden yürütmüştüm ve bunu yıllarca sorunsuz bir şekilde yapmıştım. Şimdi neden farklı hissettiğimden, neden daha zor olduğundan emin değildim.

"Eğer fırıncı olamazsam ne yaparım bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Bütün yumurtalarımı tek bir sepete koydum. Başka hiçbir yeteneğim yok."

"Şekerim," diye mırıldandı Paxton usulca, üstüme çıkana kadar etrafında döndü, dirseklerine yaslandı, böylece güzel kehribar bakışlarındaki sıcaklık titreşimini görebiliyordum.

Bana bal arısı derdi.

Ama gözleri bal gibi olan oydu.

"Fırınına hiçbir şey olmayacak." Paxton yumuşak bir sesle konuştu. "Şu anda bu işin tam ortasındasın biliyorum ama işler her zaman bir şekilde yoluna girer."

"Ya yapmazlarsa?" Sordum, çünkü bu düşünce beni rahatsız ediyordu. Her ne kadar ihtiyacım olan tek şeyin pahalı bir ekipman olduğunu düşünmek istesem de

Bunun saflık olduğunu biliyordum. Satın aldığımda yerin dibine battığını biliyordum ve işte on yıldan fazla bir süre sonra buradaydık ve düzeltereğime yemin ettiğim şeyleri düzeltmek için ne imkanım ne de zamanım vardı. "Ya sadece... öldüyse?"

Paxton bana baktı. Gergin yanım beni başından savacağından ya da duygularımı can sıkıcı bulacağından ve sonunda başa çıkılamayacak kadar büyük olduğumu anladığında gözlerindeki sıcaklığın kayboluşunu izleyeceğimden endişe ediyordu.

Paxton konuşmadan önce bir sonraki sözlerini tarttı.

Bunu yaptığında, sesi viski ve duman gibiydi, etrafımda kıvrılıyordu, şurup kadar tatlıydı.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz verdi usulca. "Ne olacaksa olacak. Geleceği kontrol edemezsin." Yüzümü geniş ve çizgili bir avucunun içine alabilmek için yer değiştirirken o muhteşem siyah kirpiklerini bana doğru kırptırdı. Başparmağı alt dudağımın üzerinde saygıyla geziniyor, yüz hatlarımı asla unutmamak için katalogluyormuş gibi izini sürüyordu. "Her şeyin yolunda gideceğine dair söz veremem. Bu benim elimde değil. Ama sana söz verebilirim - ne olursa olsun - senin yanında olacağım."

Gözlerim yandı ve başparmağının ucuna bir öpücük kondurdum, kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde *çarparken* dudaklarım kırık bir gülümsemeye dönüştü.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum," dedi Paxton yumuşak bir sesle. "Ama ben istediği bir şeyi bulduğunda vazgeçmeyen bir adamım." Başparmağını tekrar öptüm. "Seni istiyorum, Baxter. Seni üzgünken, mutluyken, endişeliyken, yaşlı, gri ve kırıksıklarla kaplı olduğunda da istiyorum."

Homurdandım ama gözlerim ıslaktı, bu yüzden aslında daha çok hıçkırık gibiydi.

"Sana inanmak istiyorum," diye fısıldadım. Ama her neyse, bu işe başlayalı çok olmamıştı. Onun bağlılığı gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Gerçekten istiyorum ama..."

"O zaman sana göstereyim," dedi Paxton usulca. "Sana göstermeme izin ver." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de evet dedim.

Onun kalp atışları ve kar taneleri bana eşlik ederken uykuya daldım ve hayatımda ilk kez uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermekten memnundum.

twenty

PAXTON

Noel'e sadece bir hafta kala sürpriz ekip ve ben fazla mesai yapıyorduk. Arkamızda kayak evi ve parmaklarımın ucunda karıncalanan o hafta sonunun büyüsiyle Baxter'ın fırınına bitirmeye eskisinden daha da kararlıyım.

Bunun onun üzerinde nasıl bir ağırlık yarattığını görebiliyordum ve geçen yaz bir ara cehenneme gitmeye karar veren mikserlerin yerine yeni ekipmanlar almak için bilgisayarında bıraktığı sekmeleri fark eden tek kişi ben değildim. Onun endişeli yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Kar ve sessizlikle örtülü o konuşmamız aklımdan çıkmıyordu.

Becca beni Noel'den önceki Cuma günü buldu, elleri koruyucu iş eldivenleriyle kaplıydı, bir çift gözlüğü yüzünün üzerine sıkıştırmıştı, bu da onu şüpheli bir şekilde sarı... blobby adamlardan birine benzetiyordu. *Minyonlar* mı? Ya da onun gibi bir şey.

"Bay Montgomery?" Sessizce sordu, dirseğime yapıştı ve beni arka odayı boyamakla uğraşan adam kalabalığından nazikçe uzaklaştırdı. Trent, Ben'i de alarak gelmişti. Nathan'ın onların sorumluluğunu üstlenmesi ve çabalarını en çok yardıma ihtiyacımız olan yere yönlendirmeye başlaması uzun sürmemişti.

Hullabaloo'ya yetişmemizin imkanı yoktu ama... aklımda daha da iyi olacağından emin olduğum başka bir fikir vardı.

Dünyanın, almaktan başka bir şey yapmadığı Baxter'a geri verme zamanı gelmişti.

Becca'nın her konuda bu kadar ciddi olmasından etkilenmemeye çalışarak itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. Adamım. Bu çocuk başkanlığa adaylığını koyan ilk sufle olsa hiç şaşırırmazdım. Bu düşünce beni güldürdüğü için gülümsememi omzuma saklamak zorunda kaldım.

Beni dışarıya, fırının arka tarafına kadar götürdü.

Hava kapalı olmasına rağmen güneş, çöp konteynerlerinin ve neredeyse boş olan otoparkın üstündeki binanın arkasına sıkışmış karın parıltısını okşuyordu. Serin olsa da huzurluydu. Becca'ya baktım, ben çok üşümüş olmama rağmen sabırla bekliyordum ve o benden daha da üşümüş olmalıydı.

Benim kas kütlemin onda yoktu.

"Um..." Başladı, sonra dudağını çiğneyerek durdu. Küçük topuzunu sağa sola sallıyordu ve ben uzanıp ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Bu muhtemelen kabalık olurdu. Gerçi benim hiç kızım olmamıştı, ne bilebilirdim ki?

Dürüst olmak gerekirse her şeyin özü buydu. Becca...şeydi.

Eğer babası ve ben olduğumuz gibi kalırsak, Becca da en az Nathan kadar benim olacaktı.

Bu da onu şimdi gerçekten dinlemem gerektiği anlamına geliyordu, özellikle de gözleri biraz ıslak ve dudakları acımasızca titrerken.

"N'aber ufaklık?" Sesimin bu kadar yumuşak şaşırarak usulca sordum.

Becca kendini tutmaya çalışır gibi kollarını göğsünde kavuştururken omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Yani..." Yutkundu. "Yılın başından beri çalıştığım işler mi var?"

Başımı salladım.

"Ama bunu yapmamın nedeni babama yardım etmek istemem." Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Çok stresli. Sürekli baktığı mikserlerden birinin ne kadar tuttuğuna baktım ve *iki bin dolar* gibi bir şeydi. Biriktirip biriktirip duruyorum ama hala... Yeterince param yok."

Fırındaki bir dolabın içine güvenle sakladığımız para yığınınını düşündüm ve boğazım aniden kurudu. Ondan çok daha fazlasıydı.

ihtiyacı vardı ve yine de... hiçbir şey söylememiştir. Amacı bağışta bulunan herkesle aynı olmasına rağmen ona dokunmaya çalışmamıştır.

Ne istiyordu? Bunu
kendi başına yapmak
mı?

Ya da...

"İçindeki para onun çok ihtiyacı olan bir dondurucu için," dedi Becca, belli ki zihin okuyabiliyordu. "Ve bende..." Cebini karıştırdı, aptalca dar pantolonundan telefonunu çıkarmak için yalpaladı -çocuklar bugünlerde çok aptal, düzgün bir kan dolaşımına sahip olmak havalı değil miydi? Bir elindeki eldiveni çıkardı ve telefonu almam için bana uzatmadan önce birkaç saniye boyunca ekranda gergin bir şekilde gezindi.

Banka hesabına baktım, kalbim güm güm atıyor, avuçlarım kayganlaşıyordu. Becca bana sessizce, "Beş yüz eksikim var," dedi. Telefonunun ekranı

Baxter'ı geçen hafta yatağıma sokulduğunda neden telefon alışverişi yaparken gördüğümü aniden fark ettim. Fırını olmadan aylarca sürecektir bir çılgınlık anlamına gelse de ona bir tane alacaktı.

Tanrım, bu ikisi çok tatlıydı.

Lanet olası aptallar.

Tatlı aptallar ama.

"Sence..." Becca yutkundu ve ben de uzun süredir beklediğimin farkına vararak telefonunu ona geri uzattım. "Sence senden borç alabilir miyim? Ve belki... Fırın bittikten sonra senin için çalışmaya devam edebilirim? Bu konuda iyiyim, yemin ederim. Ben sadece..."

Dudağı titredi ve sahip olduğumu bile bilmediğim duygularım yüzeye çıkarken gözlerim acıdı.

Bu tatlı bebek.

Tanrım.

"Şimdi sana sarılacağım," diye uyardım onu. Gözleri irileşti ama hemen kollarını uzattı, ben kollarımı ona doladığımda yüzünde bir gülümseme belirdi. Onu yerden kaldırdım, sıktım ve salladım.

Tanrı aşkına.

Yaklaşık bir erkek kedi ağırlığındaydı.

"Elbette sana yardım edeceğim." Onu hafifçe salladım, gülmeye başladığında ve ayak parmaklarının kaval kemiklerime çarptığını hissettiğimde eğlendim. Babası gibi kokuyordu. Başka bir şey de vardı, deodorant mı?

Her neyse.

Onu tekrar yere bıraktığımda doğru bir şey yaptığımı fark ettim çünkü gitmeme izin vermedi. Minik kollarıyla beni sıkıca kavradı. O kadar uzun süre sarıldık ki burnum soğudu ve kulaklarım sızlamaya başladı. Ben pek sevecen bir insan değildim. En azından hiç olmamıştım. Ama anlaşılan konu ailem olduğunda sınırlarım yokmuş.

"Şirin bir tane seçebilir miyiz?" Boynuma doğru burnunu çekerek sordu. "En sevdiği renk sarı."

"Tabii ki öyle." Becca güldü.

Kalbim yerinden fırladı.

"Babam artık sana sahip olduğu için çok mutluyum," dedi Becca sessizce, bana bakarken gözleri ıslanmıştı. "Onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

Sadece sözlerinden bile bizi tanıyıp tanımadığı belli değildi ama... gözlerine baktığımda tahmin etmek yeterince kolaydı.

Evren tarihindeki en parlak, en iğrenç, sarı mikseri seçtik. Ve o küçük tatlı kız, sanki aya asılmışım gibi bana gülümsedi. O zaman fark ettim ki onunla yeni tanışmış olmamın bir önemi yoktu. Hiç önemi yoktu. O benim kızımdı.

O kıkırdayana ve Nathan'ın her zaman yaptığı gibi beni itene kadar saçlarını hışırdattım. Bakışlarını odanın öbür ucunda yakaladığımda o kadar geniş ve parlak bir gülümsemeye bizi izliyordu ki ona karşılık vermekten kendimi alamadım.

Becca'ya aşık olduğunu hissediyordum. Artık pek aşık gibi değil.

Adımlarında bir sıçrama, yanağında boya lekesi ve iki amcasının geri dönmesi için kedi gibi bağırmasıyla geldi. Diğer kolumla ona sarıldım, terli ve sıcak bir kucaklaşmaya dönüşene kadar iki çocuğumu birbirine yapıştırdım. Aynı anda beni ittiler ve ben de gözlerimi devirdim, hayatımda ilk kez Noel ruhu parmaklarımda karıncalanıyordu.

Baxter'a sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum.

Ertesi gün Montgomery ağaç çiftliğine ağaç alışverişine gittik. Trent her zamankinden daha konuşkandı. Muhtemelen o piç kurusu

sır saklıyor ve Baxter'a ne zaman uzun süre baksa neredeyse ağzından kaçırıyordu. Trent'i arkamdan terslerken ve sırrın dağılmasını engellemeye çalışırken onun iyi niyetli imalarını savuşturmaya ve Baxter'ın dikkatini elimden geldiğince dağıtmaya çalıştığım birkaç saat endişe dolu bir karmaşaydı.

Becca'nın benim kargaşamdan zevk aldığı belliydi çünkü o da ipucu verme işine katılmıştı. Baxter bakmadığı zamanlarda o ve bok kafalı kardeşim ikiz cinler gibi sırtarak bana doğru gelirken ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

Meleğim Nathan, hangisinin en iyisi olduğuna kesin olarak karar verene kadar tüm zamanını ağaçlara hayranlıkla bakarak geçirdi.

Evde zaten bir ağacımız vardı, bu yüzden bu güzellik Baxter'ın oturma odasına kurulacaktı. Bana plastikten başka bir şey kullanmadığını söylediğinde bunu hemen düzeltmek zorunda kaldım.

Çocuğu ağaç çiftliğinden çıkarabilirdiniz ama ağaç çiftliğini çocuktan çıkaramazdınız ya da bu söz her neyse.

Trent ağacı kesip çocukların yardımıyla kamyonu yüklerken, Baxter'ı kalın bir ağaç gövdesinin arkasına ittim ve elimi pantolonunun önünden içeri soktum. Titreyen, kırmızı suratlı bir karmaşaya dönüşene kadar sızan sikiyle oynadım ve göğsüme yapışmasının keyfini çıkardım. Sırtını bir ağaca yaslamıştı, yeşil gözleri korku ve heyecanla açılmıştı ve omzumun üzerinden gelip geçenleri gözetliyordu.

Kendimi yeniden bir genç kız gibi hissettim, kimse bakmazken erkek arkadaşımдан gizlice öpücükler -ve daha fazlasını- alıyordum.

Küçük bir ellemenin ikimiz için de yeterli olmadığı anlaşıldığında, onu çiftlik evine doğru ittim, tamamen banyoda ondan yararlanmaya niyetliydim.

Yol boyunca kıkırdaması kalbimi yerinden oynattı.

Onu içeri soktuğumda ve kilit yerine oturduğunda Baxter beni şaşırttı, dizlerinin üzerine çöküp hemen kemerime uzanırken güzel dudaklarında hınzır bir bükülme oldu. Ağzı kaygan ve ateşliydi, çok istekliydi.

-Tacımı emerken saçlarını tutup hepsini içmeye zorlamamak için kendimi zor tuttum. Birkaç kez boğuldu ve gözlerinin sulanması sıkimin seğirmesine ve taşaklarımın sıkışmasına neden oldu.

Ne yazık ki, başladığımız işi bitiremeden Trent bizi buldu. Sesinde bir sırıtişla kapıya vurdu. "Kamyon dolu sizi küçük boynuzlu köpekler!" Kapıya tekrar vurarak alay etti, bu sefer daha da yüksek bir sesle sinir bozucu bir şekilde.

Görünüşe göre kurnaz
değilmişiz. Ya da sinsi.

Baxter inledi, gözlerimin geri dönmesine ve kalçalarımın seğirmesine olan kaygan küçük bir sesle aletimi çekti. Yüzünü tuttum, arzularıma teslim olurken yanaklarını sıktım ve sikimin ucunu son bir kez ağzına bastırdım. İtaatkâr bir şekilde emdi.

"Hadi!" Trent tekrar vurdu ve ben inledim, sinirli bir homurtuyla sikimi dışarı çektim. Baxter'ın ayağa kalkmasına yardım ettim, ikimizin de gıcırdayan diz sendromundan muzdarip olduğumuzun farkındaydım. Bana minnetle gülümsedi, yanakları utançtan kıpkırmızıydı, eliyle ağzını sildi ve kaşlarını çatarak kapalı kapıya baktı.

"Umurunda değil," dedim usulca, eğilip tuzlu-tatlı dudaklarını öptüm. Kahretsin, tadı çok güzeldi. O ve ben gibi, bir zevk kokteyli. Baxter'ın uzun hünerli parmaklarının beni kotumun içine sokmaya başladığını hissettiğimde kendi tadımı kovalayabilmek için içimi yaladım. "Aynı odayı paylaştığımız zamanlarda onu sayamayacağım kadar çok erkekle yakaladım."

Baxter sözlerini bitirirken parmakları sikimin başını okşadı ve sikim kotumun sıyrıklarına çarparak sarsıldı.

Daha önce kısıtlayıcı hissettiriyorlarsa, şimdi iki kat daha fazla hissettiriyorlar.

Baxter düğmelerimi iliklemeyi bitirmeden önce kot pantolonumun üzerinden özür mahiyetinde bir sürtünme yapınca aletim sızdı ve istekle esnedi.

"Bize bir dakika ver," diye seslendim Trent'e. Tekrar Baxter'ın yüzüne uzandım. Parmaklarımı yanağına doladım, sonra saçlarına dolayabilmek için yer değiştirdim. Kirli sakalı avuç içimi tırmaladı ve inledim, geri çekilip ikimizin de hazır olduğundan emin olmak zorunda kalmadan önce son bir kaygan öpücük için eğildim.

Görünüşe göre Trent söyleneni yapmamıştı çünkü banyodan çıktığımızda koridorun karşısında bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde hınzır bir sırıtış vardı.

"Haksızlık," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Geri paylaş." Ona homurdandım ve o da kıkırdadı.

Sadece oyun oynadığını biliyordum, ama bu beni Baxter'ı koruyucu bir şekilde yanıma yatırmaktan alıkoymadı, ikimizin de hala yarı dik olan siklerini örtmek için onu ceketimin kıvrımlarına sakladım.

Herhangi bir kayıp olmadan arabaya binmeyi başardık. Baxter ellerini kucağında kavuştururken aramızdaki bastırılmış enerjinin vızıldadığını hissedebiliyordum ve yanaklarının kırmızı utançtan soğuk pembeye dönüşmesini izledim. Kalçasını nazikçe sıkmak istedim ama...

Nathan arkamızıdaydı.

Cinselliğimden utanmıyordum. Liseden beri biseksüel olduğumu biliyordum ama... henüz ona söylememiştim. Umursayacağını sanmıyordum. O iyi bir çocuktu. Tatlı bir çocuktu. Ama bu karşılaşmadan duyduğum endişeyi üzerimden atamıyordum. Nathan benim her şeyimdi. Hayatımdaki en önemli kişiydi. "Babam aşık olduğun kişinin babasıyla çıkıyor" gibi kısa bir konuşmadan daha fazlasını hak ediyordu. Özellikle de bunun Becca'ya olan hislerini nasıl etkileyeceğini bilmediğim için. Karmaşıktı. Dağınıktı.

Ona söylediğimde bir anlamı olmasını istedim, özellikle de Baxter'ın sadece bir kaçamak olmadığını.

Cehennem.

Hiç kimseyle onunla kurduğum gibi bir bağ kurmamıştım.

O...kahretsin.

O şekerli kurabiyeler, sıcak kakao ve Noel sabahlarıydı. Güneş ışınları, yaz günleri ve kahkahalardı.

İstedğim her şey vardı ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Bu yüzden ona Noel'den sonra, diğer planlarım bir araya gelmeden önce söylemem gerektiğine karar verdim.

Adil olan buydu.

Çocukları Baxter'ın arabasının yanına bıraktık ve içine doluşmalarını izledik. Sinemada *Şahane Hayat*'ı gösteriyorlardı ve Becca gitmeleri için ısrar etmişti. Gökyüzü kapalıydı, sisli güneş ışığı bulutların arasından süzülerek yarı erimiş karı süslüyordu. Bir fırtına gibi görünüyordu ama fırtına olmadığını biliyordum çünkü Baxter'ın çocukların yalnız gitmesine izin vermeden önce üç kez hava durumunu kontrol etmesini izlemiştim.

Onunla gurur duyuyordum. Bunun onu nasıl endişelendirdiğini görebiliyordum ama yine de... bu endişenin onu yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermiyordu. Kendi duygularıyla daha sağlıklı görünen bir şekilde başa çıkmayı seçiyordu ve bu manzara karşısında içimin ısınmasına engel olamıyordum.

Çocuklar uzaklaşır uzaklaşmaz arabayı garaj yoluna çektik ve arabayı kapattım, Baxter'a doğru bakarken nabzım gümbürdedi ve onun her zaman yeşil bakışlarında yansıyan aynalı bir açlık gördüm.

Aynı fikirdeydik.

Onu ön kapıdan geçirdim, koridordan geçirdim ve mutfığa götürdüm.

Yanından geçerken Pogo bize ters ters baktı ve ben de onun tüylü küçük bedeninin bizden mümkün olduğunca uzağa merdivenlerden çıkışını izlerken güldüm.

Baxter ağaç çiftliğine gitmeden önce kurabiyeleri krema ile kaplıyordu ve onu kucağıma alıp nazikçe mutfak tezgahının üzerine fırlatırken içimde bir takım fikirler vardı. Yol boyunca kıkırdadı, göbeği kahkahalarla seğirirken kazağını yukarı ittim, böylece eğilip sakalımla yumuşaklığını . Bu onu daha çok güldürdü ve ben de sırtıma gizleyemeyerek kazağını sonuna kadar yukarı ittim ve çıkarıp kenara fırlattım.

Baxter, serin granit ateş gibi yanan teniyle buluştuğunda ürperdi. Meme uçları çakıllı ve ben dudaklarımı yaladım, kremsi çillerle kaplı teninden bana göz kırpan küçük güller gibi kızarmış tomurcuklara hayranlıkla baktım. Çillerini ısırmak, ezberleyene kadar her birinin tadına bakmak istiyordum.

Titreyişini izledim, güzel vücudunun seğirmesindeki ve geniş omuzlarının kabarmasındaki kırılmalılığı gördüm.

"Şu haline bak, tatlım." Mırıldandım, bir elimle titreyen karnını okşadım, göbek deliğiyle oynadım, sonra parmaklarımı göğüs kaslarının arasına kaydardım. Gerginleşti ama bu iyi bir gerginlikti çünkü vücudunu bir ürperti daha sardı.

Tatlı yanaklarına yayılan kızarıklığın kulaklarına, boğazına doğru ilerlemesini ve pembe meme uçlarının arasında lekeli bir şekilde sona ermesini gerçek zamanlı olarak izledim.

Sol tarafımda üzeri streç filmle kaplı bir kase krema vardı ve aklıma hınzırca bir fikir gelmeye başladı.

"Bununla işin bitti mi?" Başımı kâseye doğru eğerek usulca sordum. Baxter gözlerini kırıştırdı ve neden bahsettiğimi anlamak için başını yana eğerken gözlerindeki sisi silkeledi.

Kaseyi gördü ve dudaklarına yayılan küçük seksi sırıtışı izledim.

Onu öpmek istedim ve öptüm.

Gülümsemesi solana kadar onu öptüm ve vücudu benimkine doğru kıvrılıyordu, çok istekliydi ve vermekten mutluluk duyduğum zevke hazırды. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, onu kırmızı kurdeleden başka bir şeyle süslememdi. Açmam için bir hediye. Kendi lanet Noel hediyem.

Hayatım boyunca beklediğim kişi.

İkimizin de soyunması uzun sürmedi. Giysilerimizi odanın diğer ucuna atarken hevesli, aceleci ve heyecanlıydık ve birinin beklenmedik bir anda uğrama ihtimaline karşı ön kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Becca ve Nathan dönene kadar en az üç saatimiz vardı ve benim bundan faydalanmaya niyetim vardı.

Baxter uzun uzuvları, kasları ve seks dolu gözleriyle önümde uzanırken, ona hayran olmak için bir an geri çekildim. Dizlerini takip ettim, vücudu gerilirken ve aleti karın kaslarına karşı sarsılırken bükülmüş uyluklarını ovuşturdum.

Zaten benim için çok zordu.

Küçük tatlı siki sızıntı yapıyordu, kırmızı ve istekliydi, zevki dibindeki altın buklelerin üzerine damlıyordu. Ona her baktığımda onu emmek, sızlanmasını dinlemek ve yüzümü onun misk kokulu tatlılığına gömmek istiyordum, ta ki ona bağlı olmaktan başka bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayana kadar.

"Kalk," diye ısrar ettim, uyluklarının arkasına yapıştım ve tezgâhtan yukarı çıkabilmesi için onu nazıkçe ittim. Serin kaygan yüzey terli tenine yapıştı ve kendini hareket ettirmek için kıpırdanmak zorunda kaldığında sızlandı.

Onun mücadelesini izlemek sikimin seğirmesine neden oldu ve tabanına sıkıca bastırmak için uzandığımda kendime engel olamadım. Bunun yapabildiğim kadar uzun sürmesini istiyordum.

Daha önce prezervatif ve sikiş hakkında konuşmuştuk.

Boşalmamın onun iyi sikilmiş deliğinden damlamasını izleme fikri başımı döndürdü ve taşaklarım onun içine boşalmak için ağrıyordu.

Fırıncımı kremalı pasta yapmak için ne kadar heyecanlı olduğum gözümünden kaçmadı.

Baxter'ın göğsümün kabarışına, nefesimin çırpınışına, onun içine batma düşüncesiyle ürpermekten kendimi alamadığım bakışlarına hayranlıkla bakarken kremaya uzandım.

"Bacaklarını kaldır, bal arısı," diye mırıldandım, itaatkâr bir şekilde uymasını izledim. Plastik ambalajı kaseden çıkardım ve parmaklarımı kaseğin içine daldırdım.

Yumuşak, ılık krema. Buzdolabından yeni çıkmış olandan daha yumuşaktı. Buna sevindim çünkü Baxter'ın soğuktan zıplamasını izlemek eğlenceli olsa da tamamen bana odaklanmasını ve rahatsız olmamasını istiyordum.

Hızır bir sırtışıla tereyağı kremasından bir topak aldım ve görebileceği şekilde yukarı kaldırdım.

"Evet mi, hayır mı?" Yumuşak bir sesle sordum, cevabını bekliyordum.

Yeşil gözleri uyarılmanın etkisiyle simsiyahtı, dili dudaklarını ıslatmak için titreşirken dudakları kıpkırmızıydı. Hay sikeyim. O ağzın içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım -sıcaklığına gömülmek- beni emmek için sabırsızlandığı bir ikrammışım gibi emmesinin tadını çıkarmak. Çok güzel boğuldu, hevesli küçük sürtük.

Sikim sabırsızca seğirdi ve inledim, serbest elimi kullanarak aşağı uzandım ve tabana cezalandırıcı bir sıkma daha verdim.

Tanrım, beni tahrik etti.

O benim kedi nanemdi.

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, çillerini, gergin meme uçlarını, aletinin şişman ve istekli duruşunu, göbeğindeki birkaç dakika öncesine göre daha da kalınlaşmış prekum lekesini inceledim.

Küçük fırıncım kendisiyle oynanması fikrini sevdi.

Buzlanma parmak uçlarımda durdukça daha da ısındı, bakışlarım taşaklarına takılmadan önce biraz eridi, sıkıca çekildi ve gerginlikle pembeleşti. Eminim boşalmak istiyordu, hayır, boşalmaya *ihtiyacı vardı*. Bacaklarını o şekilde açtığında bunu ne kadar çok arzuladığını inkâr etmek mümkün değildi.

Buzla süslenmiş parmaklarımla aşağı uzanıp tatlı ikramı taşaklarının güzel aletinin uzun kıvrımına kadar bir şerit halinde nazikçe yayarken, göremesem de gülümsememdeki vahşi niteliği hissedebiliyordum. Onun boyuna göre beklediğinizden daha büyüktü-uzundu. Çok güzeldi. Çok seksiydi. Tepesinin altına krema sürdüm ve nefesinin nasıl kesildiğini dinledim. Orası hassastı ama ucundaki kadar değil.

"Paxton-" diye inledi Baxter, daha fazlası için krema kabına uzandığımda yarığı damlıyordu, sonra önsöz olmadan, horozunun ucunu bir şeker lekesiyle süsledim.

Yaptığım işi hayranlıkla seyretmek için geri çekildim, aletimin üzerindeki elim bu manzara karşısında hemen boşalmamak için beni sıkıyordu.

Çok iyi görünüyordu.

Tanrım.

Çok güzel.

Buzlanma erimeye başladığında müstehcendi, tereyağlı mutluluk içinde kırmızı deriden aşağı kayıyordu. Kendime engel olamayarak eğildim ve sikinin altından geçen damarı hevesle emdim. Şeker dilimde patladı, teninin tuzlu tatlı tadına mükemmel bir eşlik etti.

Doyamadım.

Kalçasının iç kısmını yapışkan bir şekilde sıkıp dudaklarımı alaycı bir şekilde uzun, sert boyunda aşağı yukarı gezdirirken Baxter'ın sızlanma şekli kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Biraz sarsıldı, kendi sikimi bir kez daha sıkıp yumruğumu sikmemek kendimi zorladığımda beni her türlü rahatsız eden muhtaç bir ses çıktı.

Onu kurtarmak istedim.

İçine gömüldüğümde bunu gerçekten kalıcı kılmak istiyordum. O kadar hassas olmasını istiyordum ki vücudunun her kıvrımını ve çıkıntısını en net şekilde hissediyordum. Sıcak ve ıslak bir mengene gibi hissettiriyordu. Bundan zevk almak istiyordum. Sürüklemek. Nefesinin nasıl kesildiğini dinlemek ve gözlerinin nasıl seks aptalı gibi büyüdüğünü izlemek.

Bal arım sikim için bir fahişeydi ve bunu saklamak için hiçbir hareket yapmadı. Biz böyle oyunlar oynamazdık.

Baxter bana doğru uzandı, parmakları saçlarıma dolanırken sikinin tepesini bir kez daha hevesle emdim. Kalçasını daha yukarı itip ağzımı taşaklarının hemen arkasındaki hassas terli deriye doğru kaydırduğımda titriyordu ve egom uğulduyordu.

Kalçasını serbest bıraktım ve tekrar kremaya uzandım, parmaklarım teninde gezinmeden önce bol miktarda aldım, ağzımın şu anda emdiği yere ulaşana kadar kalçaları boyunca lekeledim. Çekildim ve Baxter sızlandı, kayba o kadar güzel tepki verdi ki başım döndü. susturdum, yumuşak bir hırıltıyla kremanın geri kalanını kışına sürdüm, deliği ile taşakları arasındaki noktaya sertçe bastırdım. onun prostat Şarkı söyle. O oldu Yani hassas orada-hepsibacaklarını iki yana açıp muhtaç kışını bana doğru iterken uzun bacaklı sefahat

Parmaklar.

"Çok seksisin," diye mırıldandım, Baxter'ın dudaklarından çıkan yüksek perdeli iniltiyi dinlerken aletim esnedi. "Bana o küçük deliği göster, beni nerede istediğini görmek istiyorum."

Baxter hemen itaat etti.

Kalçalarını kaldırdı, uyluklarını gevşetti ve kendini bana gösterdi. Kıcının yanakları yeterince açılmıştı, tatlı pembe girişini görebiliyordum, hevesle göz kırpyordu. Tanrım. Sikimin başını ona dayamak ve benim için açılana kadar itmek istedim ama hayır.

Hazırlık.

Onu hazırlamam
gerekiyordu. Ona asla
zarar vermem.

Her fırsatta tavşanlar gibi sevişirken fazla bir şeye ihtiyacı olmazdı ama... yine de. Baxter'ı incitme fikri çok iticiydi.

Biraz daha krema aldım, sikini özür dileyerek emerken biraz daha hevesliydim ve kremi yukarı aşağı, çatlağına sürmeye başladım. Deliğine her yaklaştığımda beni içeri sokmak için kıpırdanıyordu ama ben buna izin vermedim.

Ona takıldım.

Ben dalga geçtikçe o daha çok bağıırıyordu.

Aleti dilime doğru durmadan akıyordu, şeker ve tuzun tadı beni çelikten daha sert bir hale getirecek şekilde karışıyordu. Kıcına vurmak için sabırsızlanıyordum, ağlayana kadar, gözlerinin yaşlarla bulanıklaştığını ve zevkini kremi, çil benekli karnına döktüğünü görene kadar onu almak için sabırsızlanıyordum.

Tanrım, hiç bu kadar zorlanacağımı düşünmemiştim.

Alay etmekten vazgeçtiğimde taşaklarım ağrıyordu, daha fazla dayanamayacak kadar onun içinde olmak için çok hevesliydim.

"Teşekkür ederim-" Kaygan parmaklarımı deliğine doğru sokup sonunda - nihayet- eve doğru ittiğimde Baxter inledi, sesi ancak bir nefesten daha fazlaydı. İçi sıcaktı. İstekliydi. Sımsıkı. Parmaklarımı bükerken emdi, aradı, aradı, ona şarkı söyleteceğini bildiğim noktayı aradı.

Nefes nefese kalmama engel olamadım, sikini tekrar emmeden önce nefesimi tuttum. İki parmak üç parmak oldu. Baxter yüzüme doğru eğilirken yutkundum, siki boğazımın arkasına çarpıyor ve biraz öğürmeme neden oluyordu. Yılmadım.

Kafamı kaldırdığımda yüzünü bir an için görebildim. Kıp kırmızıydı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı ve alt dudaklarını inci gibi beyaz dişlerinin arasında acı dolu bir dansa tutuyordu.

Tanrım.

Dikkatini çekmek için aletinin etrafında mırıldandım ve Baxter bana baktı. Tepkisi anlık oldu. Parmaklarımın etrafını sıkarken göz bebekleri kocaman açılmış ve kararmıştı, istekli ve lezzetliydi. Gözleri ihtiyaçtan kamaştı ve aynı anda onu emmemi ve sikmemi izlerken ağzı hayretle açıldı.

Bu fazlaydı. Hay
sikeyim.

Yumuşak bir *patlamayla* sikinden ayrıldım. Bana mutsuzca sızlandı - velet - ama parmaklarımın şu anda vücudunun içinde kaybolduğu yere doğru şekerli cildinden aşağı kaymadan önce taşaklarına birkaç hevesli ıslak öpücük verirken onu görmezden geldim.

Kenarı boyunca yaladım, her büküğümde dışarı itilen buzlanmayı emdim.
Baxter'ın çıkardığı ses insan sesi bile değildi.

Deligi o kadar gevşemişti ki tek yapmam gerekenin küçük bir esneme olduğunu ve tek seferde tüm aletimi içine sokabileceğimi biliyordum.

Parmaklarımı çektim, iniltisini duymazdan geldim ve dilimi içine soktum, tatmak için çaresizdim.

Misk kokulu tatlı lezzet, kremanın tadıyla daha da artmıştı. Onu emdim, yaladım, ovaladım, becerdim ve son damlasına kadar şekerli sürtük küçük deliğinden çıkarana kadar kovaladım. Geri çekildiğimde Baxter berbat haldeydi. Onu hiç bu kadar akıtırken görmemiştim, karnı bulanmış, gözleri buğulanmıştı.

Bir noktada bana tutunmayı bıraktı ve ellerini yanlarına indirdi, bacaklarını açtı ve bana tamamen teslim oldu.

Sikeyim.

Sikim sarsıldı ve inledim, gördüğüm manzara karşısında kendi orgazmımı engellemek için dudağımı ısırdım.

"O kadar mükemmel ki," diye homurdandım, nefes alıp verirken terli göğsünün inip kalkmasını izliyordum. "Kayganlaştırıcıya ihtiyacım var, bebeğim."

Baxter başını salladı ama artık kelimeler onun için mümkün değil gibiydi. Çok ileri gitmişti.

Yatak odasından olabildiğince çabuk döndüm, aceleyle içine bastırırken kayganlaştırıcı çoktan sikime ve parmaklarıma bulaşmıştı. Boştaki elimle vücudunu ovdum, onu ısıttım, sonunda -mutlulukla- sikimin tepesini açık deliğine bastırırken zihinsel olarak hâlâ orada olduğundan emin oldum.

O kadar gevşekti ki, doğruca içine girebileceğimden emindim.

"Evet mi?" Kalçalarımın esnemesine ve aletimin içinde birkaç santimetre batmasına engel olamayarak yumuşak bir şekilde ısrar ettim.

"Evet," diye kabul etti Baxter, nefessiz ve şehvetle. Sırtını biraz kamburlaştırdı, deliğini sikime karşı oynattı ve beni bir santimetre daha içeri girmeye zorladı.

İnledim, horozumun köküne ulaşmak için çabaladım, böylece boşalmamak için sıkı bir sıkma yapabildim.

Sikeyim.

Çok ateşliydi.

Onu o kadar çok becermek istiyordum ki nefes alamıyordum.

Sikim içine battı, deliğinin sıcak kavraması beni daha derine çekti. Gözlerim geri yuvarlandı ve alçak ve derin bir şekilde inledim. Baxter'ın kaygan, ıslak sıcaklığının içinde kaybolurken ses vücudumda titreşti. Eve dönüyormuşum gibi hissettim. Aletim seğirdi ve o da geri seğirdi, etrafımı o kadar sıkı ki bir anlığına gözlerim kapandı.

Beklemek

istedim.

Uzatmak için.

Ama yapamadım.

Kalçalarının arkasından tutup yolun geri kalanını eve doğru kaydırırken kendime engel olamadım. Tezgâha yapıştı ve kollarının nasıl geriye çekildiğini ve parmaklarının başının arkasındaki dudağa nasıl dolandığını izledim. Küçük tatlı ağzı dışında tüm yüzü buruşmuştu. Ağzı açıktı, nefes nefese kalmıştı, pembe dili bana göz kırpyordu.

Tekrar içine girdim ve siki sarsılırken dilinin nasıl kıvrıldığını izledim.

"Benim için çok sertsin bebeğim," diye mırıldandım, kalçalarım derinlere doğru gıcırdıyordu. "Şu muhtaç küçük sikine bak. Çok pembe. Çok tatlı." Sikini salladı ve ben sııttım, yavaş bir daire çizerek dışarı çıktım ve sonra tekrar içeri girdim.

Kayganlaştırıcının çıkardığı ses o kadar müstehcendi ki inlemekten kendimi alamadım.

Evet.

Sikeyim.

Artık tutmak yok. Onu

becerdim.

Tanrım, yaptı I siktir Onu. Ben olsam asla
kovaladı biri başkasının ısı o zamanki gibi coşkulu bir
şekilde, acımasız bir eziyetle ileri doğru itiyordum.

Baxter sızlanıp mızızlanıyor, tatlı kaşları çatılıyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi tutamadım. Hareketlerim daha acımasız hale geldikçe ve kalçalarım daha derine inme, daha sert sikme, tatlı küçük deliğini döllerimle doldurma ihtiyacıyla esnedikçe, her zamanki gibi sürtükçe etrafımda sıkıştı.

Bitirdiğimde homurdandım, kalçalarım şakladı, meme uçlarım zevkten gerildi. Onun içinde nerede kaybolduğumu görebiliyordum. Sikim onu ikiye bölerken vücudunun pembe emişine hayran kaldım. İleriye doğru sarsıldım, vücudunun içine boşaldım, iddiamı ortaya koymak için ilkel bir ihtiyaçla spermimi içine soktum.

Çekildiğimde aletimin başının bir an için içinde kalmasına izin verdim, vücudunun etrafımda seğirmesine hayran kaldım. Beni tekrar içine almak istiyordu. Bunu nasıl kovaladığını görebiliyordum ve aletim yumuşuyor olsa da tamamen geri çekilmeden önce ona son bir kasıtlı itme verdim.

Boşalmamın onun deliğinden sızmasını izlemek, zaten tükenmiş olan sikimin tekrar dökülme ihtiyacıyla titremesi için yeterliydi.

Önsöz söylemeden alçaldım, dudaklarım deliğinin etrafını sararak hevesli bir şekilde emdim. Dilimin üzerine sızan dölümün tadını krema tadıyla karıştırarak alabiliyordum. Tanrım, çok tatlıydı. Bir keresinde onu yaladığımda tadının şeker gibi olup olmayacağını merak etmiştim ve işte tam da bunu kanıtlıyordum.

Tatlı küçük deliğinden aldığım zevkin son damlasına kadar kovaladıktan sonra dudaklarımı kışına göturdüm, taşaklarını emdim ve tekrar kayganlaştırıcıya uzandım.

Baxter hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu, parmaklarını saçlarıma dolamıştı ve ben de bir yandan parmaklarımı içine sokarken bir yandan da sikini boğazımın kadifemsi mengenesine kadar emiyordum.

Dakikalar sonra boşaldı - boğazıma boşalmaktan ve parmaklarımı sıkmaktan başka bir şey yapamayacak kadar aşırı uyarılmıştı. Prostatını ovuşturdum, dilimi yarığına sokarken onunla oynadım, yüksekte inerken dölünün her bir parçasını ve sonunda beni yaklaştıran saçlarımdaki eller beni yavaşça uzaklaştırdı.

"Çok fazla," diye inledi Baxter, aşırı duyarlı ve çok . Tepeden tırnağa kızarmıştı ve yapış yapıştı. Çok güzeldi.

Göğsünün kabarmasını izledim ve pembe meme uçlarını son bir kez daha emmek için eğildim.

"Paxton-" diye yakındı Baxter ve ben de hırlayarak dişlerimle göğsünü sıkıttığım yerden ona baktım. Biraz sessizleşti

Bu sırtış bana o herifin aslında durmamı istemediğini söyledi. Sadece şikayet etmeyi seviyordu.

Hiç, yaramaz.

Parmaklarımı ve dudaklarımı aynı anda çekmeden önce prostatını bir kez daha ovdum.

Kahretsin, muhteşemdi.

Tepeden tırnağa kızarmış, yeşil gözleri puslu, çilleri dans ediyordu. O da harap olmuştu.

Çocuklar eve gelmeden önce onunla, mutfakla ilgilenmem gerekiyordu.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde, ağrıyan sırtına ve şüphesiz ağrıyan kıkırına dikkat ederek tezgahın inmesine yardım ettim. Onu merdivenlerden yukarı, haftalar önce onu yatağa getirdiğimde kullandığımız pozisyonun taşıdım.

Ellerim kıkırını desteklerken ve bacakları belime sarılmışken, araştıran parmaklarımın bir kez daha deliğini aramasına engel olamadım. Beni içine çekti ve boynunun yan tarafına doğru homurdandım, attığım her adımdan sonra etrafımda sıkıldığını hissettiğimde dişlerimi deriye karşı endişelendirdim.

Banyoyu hazırladım. Baxter yerleşti, sıcak suyun içinde kıvrılıp yatarken belli ki daha az keyifliydi ve bir çift boxer külotunu çekerken merakla beni izledi -çok dar bir külot- ve tekrar aşağıya inmek için kapıya doğru ilerledi.

"Bana katılmayacak mısın?" Yumuşak bir sesle sordu, sudan yükselen buharın sıcaklığıyla teni kızarmıştı. Böyle çok hoş görünüyordu, yumuşak ve tatlı. *İyi sikilmiş*, beynim yardımsever bir şekilde tedarik etti.

"Önce mutfakı temizlemem lazım. Çocukların hiçbir şeye dokunmasını istemiyorum."

Başını salladı, biraz rahatladı. Belli ki minnettar.

İşimi halletmek için kendimi zorlamadan önce eğildim ve ona uzun bir öpücük verdim.

Pogo beni itaatkâr bir şekilde takip etti, merdivenlerden aşağı zıpladı ve mutfakta girdi, açıkça ikramlara hazırды.

Tezgâhı temizleyip krema kabını durularken kendi kendime sırtımdan kendimi alamadım.

Sikeyim.

Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacaktı.

twenty-one

PAXTON

Bu Şimdiye kadarki en kötü Noel olacaktı.

Mutfak masama boş boş baktım, araba yolundaki tekerleklerin  tırtısını dinlerken kalbim boğazıma düğümlendi ve -ilk kez değil- hayır demem gerektiğini düşündüm. Lanet olası Noel arifesinden önceki gece, Tracy aylar sonra ilk kez bir çocuğu daha olduğunu hatırlamaya karar verdiğinde gelen telefona hayır demeliydim.

Nathan...

Tanrım.

Sevgilisi onu ziyaret etmek istediğini söylediği anda onu affetmiŐ.

Çantasını toplamasına yardım ettim, kalp kırıklığını sakladım ve onu kamyonetimle gönderdim. Buna ihtiyacım olmayacaktı. Ailemle tek başıma yüzleŐecek, acıyan bakışları görecek midem yoktu. Bakmadığımı düŐündüklerinde annemle babamın birbirlerine nasıl yüzlerini buruŐturduklarını izleyecektim.

Ben sadece-

Yapamadım.

Ne yapacağımı bilemedim.

Saat sabahın on biriydi, Noel'e hazırlık için tüm iÇlerimi bitirmiştim ve eğlendirecek kimsem de yoktu.

oturma odasına geçtim, bir şişe bira açtım ve üzüntülerimi *Charlie Brown* tekrarlarında boğdum.

Baxter'ı aramam gerektiğini biliyordum. Aramak istedim. Tabii ki istedim.

Her şeyi tersine çevirecek, bu boktan tatili bir şekilde güzel ve sihir dolu bir şeye dönüştürecek - onun tarzı buydu. Onunla çıkmaya başlamadan önce bile bu özelliğini biliyordum. Aslında, biz yakınlaşmadan önce bu onun hakkında nefret ettiğim şeylerden biriydi.

Belki de kıskandığım içindir.

Bana her zaman Sihirli Eller Montgomery-aptal demesine rağmen onun sihirli dokunuşuna sahip değildim.

İkinci biramı da bitirdim ve bardağı sehpanın üzerine bıraktım, asık suratım her geçen dakika daha da kararıyordu.

Bu nasıl adil olabilir?

Planlarım vardı, lanet olsun.

Bunların hiçbirini, çocuğumla birlikte annesinin harika küçük kocası ve harika yeni işiyle birlikte harika küçük banliyösüne iki lanet saat araba sürerek tatili yalnız geçirmeyi içermiyordu. Onu özlediğim için onun hayatına acımıyordum. Lanet olsun, hayatım boyunca onu bir daha görmesem ya da ondan haber almasam bile bu çok erken olurdu.

Ama benim istediğim şey onda vardı ve bu hiç adil değildi. Aile, sıcaklık, istikrar.

Bunu arzuluyordum.

Bu yüzden her zaman Nathan'a vermek için elimden geleni yaptım. Ama günün sonunda, bu beni nereye götürüyordu? Lanet olsun. Belki de sadece şımarık küçük bir çocuktum.

Hala ailemin evine gidebilirim.

Şehrin kıyısındaydı, sadece on dakika uzaklıktaydı. Ama bir şekilde bu mesafe aşılamaz gibi geliyordu. Kardeşimi arayabilirdim. Trent'in beni alacağını biliyordum ama onu istemiyordum. Başka kimseyi istemiyordum.

Baxter'ı istedim.

Battaniyenin altına kıvrılıp benimle birlikte bu boktan diziyi izlemesini istedim.

Saçlarındaki şekeri koklamak, sıcak tenine sokulmak ve boynunun kıvrımlarında acılarımı unutmak istedim.

Yine de bencil olmak istemedim.

Noel arifesi fırını için yılın en yoğun günüydü. Bütün hafta boyunca buna hazırlandı, Rebecca da öyle. Biliyordum

Bugün neredeyse sabah beşten beri şehrin dört bir yanına teslimat yapıyordu ve yediye kadar da durmayacaktı. Zaten önceki gece telefonda konuştuğumuzda da bana böyle söylemişti.

Yani, evet.

Sefil, huysuz, cimri Paxton'. Siktir et *Charlie Brown*'ı.

Herkesin canı cehenneme.

Noel ağacıma ve altında paketlenmiş halde duran hediyelere baktım ve kendimi tam bir pislik gibi hissetmemeye çalıştım. Nathan için mutlu olmalıydım. *Neden onun için mutlu değildim?* Annesinin ona daha iyi davranmasını *istiyordum*.

Ama bencilce, Noel arifesinde sadece lanet çocuğumu istedim.

Bütün günü planlamıştım, sabahları açık olan lokantaya kadar, kamyonetin kasasına yerleştirdiğim kızakla Knoll Park'a gidip o donana kadar devasa tepeden aşağıya doğru patlayabilecektik ve ben de ona büyük bir sürahi ev yapımı kakao ikram edebilecektim.

Bizim geleneğimiz.

Artık pek bir gelenek gibi gelmiyordu.

Akşam oldu ama gelmesi bir milyon yıl sürdü. Baxter bir ara bana mesaj atıp evde olup olmadığını sormuştu ve ben de yalan söylemişim. Ona ailemin evine gitmediğimi itiraf etmek istemedim. Nathan'ın gittiği gerçeğinden bahsetmek istemedim.

Bu yüzden ön kapımda bir anahtarın hışırtısını ve seslerin sessiz konuşmasını duyduğumda çok şaşırdım.

Ne oluyor lan?

Kanepede bir sümüklüböcek gibi oturduğum yerde battaniyemi çektim, bira şişeleri önümdeki sehpanın üzerinde utanç yığını halinde dağılmıştı. Işıkları açma zahmetine katlanmamıştım -kışın yeterince geç olmasına ve güneşin saat dörtte batmasına rağmen.

Her şeyi siktir et.

Daha fazla hışırtı vardı.

Daha fazla kahkaha.

Sonra ön kapı patlayarak açıldı ve kar taneleri koridoruma fırladı. Belki de garipsemeliydim ama evimin anahtarı olan tek kişiyi tanıyordum ve ne kadar alçaldığımdan utansam da şu anda görmek *istediğim* tek kişi oydu.

"Git! Çabuk!" Baxter'ın sesi koridorda yankılandı. "Ben malları alacağım."

Becca'nın kahkahalarını dinlerken mutfığa doğru gürledi. Yanımdan geçip gitti, nerede oturduğumu bile fark etmedi. Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum, Noel ağacını bile açmamıştım. Çok karanlıktı.

peşindeydiler? Baxter
geri geldi.

Kapının kapandığını duydum ve havadaki kış patlamasının tadını alabiliyordum. Baxter'ın ayak sesleri de kızı gibi aceleliydi... Ne? *Ne yapıyordu?*

Çok yavaş hareket ederek, çünkü gerçekten fark edilmek istemiyordum, kanepenin arkasından izlemek için döndüm.

Gördüğüm şey kalbimi hızlandırdı ve gözlerimi
yaktı. O...kahretsin.

Merdiven boşluğuma çorap asıyordu. El boyaması gibiydiler, sanki bütün gece uğraşmışlardı. Nathan'ınki alevler ve kaykaylarla kaplıydı, benimki ise... Siktir. Baxter'a bir keresinde kardeşlerimle futbol oynamayı ne kadar özlediğimi anlatmıştım. Büyürken bizim olayımızdı ve ben lise ve üniversite boyunca oynamıştım.

Ancak Tracy'nin hamile olduğunu ve Nathan'ın geleceğimi ele geçirdiğini öğrendiğimde bu rüya değişmişti. Olayların gidişatından asla pişmanlık duymadım ama...

Çorabımın etrafını süsleyen küçük futbol topları başımı döndürdü ve ellerimi terletti. Elimle ağzımı kapatıp açıkça hıçkırmamaya çalışırken gözlerimdeki yanma hissi daha da arttı.

Hatırlamıştı.

Tanrım.

Küçük bir şeydi.

Ama bana ilgi göstermesi, burada olması beni şaşırttı. Sağlam ve emin.
Güvenilir. Sevecen, düşünceli.

Bekleyemedim.

Aman Tanrım.

Baxter bir elf gibi giyinmişti.

Bir elf.

Başta fark etmemiştim ama kahkahalar içimde kabarıyor, kaçmak için can atıyordum. Üzerinde çizgili çoraplar, küçük yeşil bir şort ve her kıpırdadığında çınlayan neşeli bir şapka vardı. Çorapları bağlamayı bitirip sahte yeşil... ağaç şeylerini sarmaya başlamasını izledim. Korkuluktan yukarı. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Daha sonra eğildi, ayaklarının dibindeki kocaman siyah çöp torbasını karıştırdı, sonra da kolları küçük hediyelerle dolu olarak geri döndü. Çoraplarımızı doldurdu ve ben bu tatlı jest karşısında neredeyse kıcına bakamayacak kadar şaşırmıştım. Neredeyse.

Tanrım.

Noel Baba bütün gün bu manzarayı izlediyse şanslıymış.

Becca'nın hâlâ takırdadığı mutfaktan koridora sızan ışığı .

"Konserve açacakları yok!" Bağırды, açıkça sinirlenmişti.

Ben de homurdandım.

Bu

doğruydu.

Biz .

Genellikle mutfak çekmecesinde sakladığım çakıyı kullanırdım.

"Paxton'ın çakısını arayın!" Baxter seslendi, bir kez daha beni yere serdi çünkü...siktir. Bana *gerçekten* dikkat ediyordu. Neredeyse... önemliymişim gibi?

"Kutuyu *bıçaklamamı* mı istiyorsun?"

"Bıçakla, evet." Baxter'ın küçük kalçaları Nathan'ın son çorabını paketlemeyi bitirip benimkine geçerken döndü. Geniş omuzları esnedi. "O zaman çevir."

"Evet, bunu

yapmayacağım." "Becca."

"Baba. Ben mağara adamı değilim."

"Yapamazsın!" diye seslendi, kendi şakasına neşeli küçük bir şingirtıyla katıldı.

"Ughhhhh." Becca'nın cevap iniltisi yüksek ama yumuşaktı. Her ne kadar babasının maskaralıklarından hoşlanmıyormuş gibi davransa da onun için herkesten daha yumuşak olduğunu biliyordum. Baxter'ın kıpırdanışını hayranlıkla izlerken, -bir sarsıntıyla- giydiği ayakkabıyı fark ettim. New Balance tenis ayakkabılarını giyyordu! Elf kıyafetiyle birlikte.

Eğer onu daha önce , o anda aşık .

"Eve ne zaman gelecekler?" Becca mızızlanmayı kestikten sonra sordu. Neyin peşinde olduğundan emin değildim ama bunun yemek yapmakla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Belki de tüm bunlara bir son vermeliydim? Ne de olsa yemek pişirecek kimse yoktu.

"Paxton dün genellikle dokuz ya da kadar orada olduğunu söyledi." "'Genellikle' yardımcı olmuyor."

"Onu arayabilirim," diye Baxter ve korku hemen bastırdı.

Be

n. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Baxter çoktan telefonunu çıkarmıştı. Beni hala fark etmemişti ve Bundan kaçış yoktu. Telefonum sehpanın üzerinde duruyordu, ekranı siyahtı. Çalmaya başladığı anda kafasını çevirip beni burada görecekti ve ben-

Kendime baktığımda -gerçekten baktığımda- hüznün beni tekrar ele geçirdi. Berbat bir haldeydim. Terli, bitkin, kış fırtınasındaki bir yürüyüşçü gibi sarınmışım. Masanın üzerine yayılmış bira şişeleri olması gerekenden daha çok şey anlatıyordu. İçmeyi alışkanlık haline getirmedim, sadece... siktir. En azından gün içine yayılmışlardı - hala sarhoş değildim ama...

Masanın üzerindeki cep telefonuma bakıp bana ihanet etmesini beklerken utançtan boğazım düğümlendi ve gözlerim yandı.

Ekran aydınlandı ve vızıldadı.

Hem de çok yüksek sesle.

Baxter'ın sıçradığını duydum, aşağılanma bedenimi parçaladığında ondan ürkmüş küçük bir ses kaçtı. Battaniyemi yukarı çekip altına saklanırken kendimi katatonik hissediyordum. Uğultu kesildi. Her şey durdu. Bir süre geçti ve sonra yaklaşan sessiz ayak seslerini duydum.

Battaniyeyi başımın üzerine çektim, boğazım sıkıştı, gözlerimdeki yanma beni ıslaklığı kırıştırmaya zorladı.

"Paxton?" Baxter usulca, sesi nazik ve tatlıydı.

Başımı salladım ve o da sessiz, mırıltılı bir ses çıkardı.

"Neden karanlıkta evde yalnızsın bebeğim?" diye sordu. Sesi yaz günleri, elma şarabı ve şekerli kurabiyeler kadar sıcaktı. Önümde, kalçalarımın arasına çömelmiş, elleri dokunmak istiyormuş ama buna izin verilip verilmediğini bilmiyormuş gibi havada asılı duran varlığını hissedebiliyordum.

Başımı tekrar salladım.

Söyleyecek sözüm
yoktu.

"Battaniyeni çıkarabilir miyim?" Baxter sordu ve beni böyle görmesini istemediğim halde başımı salladım. Güçlü olmak istiyordum, güçlü olmayı *seviyordum*. Benim olayım buydu. Ama bu... lanet olsun. Kendimi buruşturulmuş bir kese kağıdı gibi hissediyordum.

Battaniye yavaşça çıkarıldı ama santim santim sıyrılırken ona bakamadım ve bakışlarım yanmayan Noel ağacında bir delik açtı. Bir an için Baxter bana baktı. Sonra hareket etti. Parmakları yanaklarımda gezindi, favorilerimi okşadı, tatlı dudakları çatık kaşlarıma şekerli bir öpücük kondurdu.

"Seni değerli şey," diye mırıldandı usulca, yüzümü taramaya başlamadan önce parmaklarını saçlarımda hafifçe dolaştırdı. Üzgün olduğumda hep terli olurum. Bu bir lanetti. Ama Baxter kaküllerimi nazikçe iterken ve başparmaklarıyla göz kapaklarımda altını okşarken aldırıyor gibiydi.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, sıcaklığını çaresizce içime çekmeme rağmen hâlâ ona bakamıyordum. İçimde buz gibi bir his vardı, sanki kalbim donmuştu.

"Nathan nerede, tatlım?" Yumuşak bir sesle sordu, gözlerim kapaklarımda altından yanarken ve birkaç damla yaş kaçarken kafa derimi kaşımaya devam etti. Onları zorla içeri sokmak istedim. Bundan nefret ediyordum. Böyle *hissetmekten* nefret *ediyordum*. Her şeyi kapatamadığım için nefret ediyordum. Bu hiç adil değildi.

"Annesinin evi," dedim usulca, ama sözcükler zayıf, sessiz bir mırıltı gibi çıkıyordu.

"Ah, bebeğim." Baxter içini çekti, gözyaşlarını silmeden önce parmakları bir an hareketsiz kaldı ve dudaklarının şakağıma değdiğini hissettim. "Özür dilerim."

Bu...siktir.

Tek istediğim buydu.

Acımak ya da rasyonelleştirmek istemedim.

Tatil sezonunda ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu duymak bile istemiyordum.

Tek istediğim... bana sarılması ve birinin beni anlamasıydı. Üzüntümü hissetmeme izin vermesi, böylece üzüntümü geride bırakabilirdim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve çaresizlikle Baxter'a sarıldım. Onu kucağıma aldığımda ürkek bir ses çıkardı, yakınlığını arzuluyordum - kolonyasının kokusunu arzuluyordum - dokunuşunu, sıcak ağırlığını arzuluyordum. Kalçalarıma yerleştğinde itiraz etmedi, sadece yüzümü göğsüne çekip ağlamama izin verirken saçlarını okşamaya devam etti.

Üzüntüm yanaklarımdan aşağı süzülürken onun kalp atışlarını dinledim.

"Benimle eve geliyorsun," diye fısıldadı Baxter, terli başıma şekerli-tatlı öpücükler kondurarak.

Sadece başımı salladım, çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Onunla birlikte eve gittim.

twenty-two

BAXTER

Paxton'ın kendi duygularından utandığı çok açıktı. Yine de onun şansına, duygusal patlamalar konusunda artık çok bilgiliydim. Bu yüzden bu bilgimi, bana öğrettiği tüm yollarla onu desteklemek için kullandım.

Becca bir melek olduğu için arabaya doluştuğumuzda tek bir şey bile söylemedi.

Çorapları merdivenlere bıraktım ve o da pişirdiğimiz Noel pastasını daha sonra tüketmek üzere masanın üzerine bıraktı. Yenmemiş akşam yemeği buzdolabında kaldı. Noel müziği açtım, Paxton'ın kemerini bağladığından emin oldum ve sonra karda eve doğru zorlu yürüyüşe başlarken kendi endişemle savaştım.

Paxton sürmeyi teklif onu nazikçe reddettim.

En azından yola çıkmadan önce Paxton'ın birkaç eşyasını toplamayı akıl etmiştim, bu yüzden eve vardığımızda onları yatak odama yerleştirdim ve onu banyoya doğru yönlendirdim.

Tıpkı o hafta başında benim için yaptığı gibi ona banyo yaptırdım. Beni izledi, bu ilgi ve nezaket karşısında öyle irkilmişti ki kalbim göğsümde titredi. Sıcak suyun küvete izlerken bal rengi kocaman gözleri ıslanmıştı ve ben de uzanıp fanilasının düğmelerini yavaşça açmaya başladım.

"Zencefilli kurabiye mi elma şarabı mı?" Son düğmeye kadar inerken usulca sordum. Başını çevirip bana bakarken Paxton'ın gözleri kırmızı çerçeveli ve ıslaktı. Hâlâ çok sessiz, çok hareketsizdi. Sanki üzüntüsü uzuvlarını buzla doldurmuştu. Ellerine uzandığımda soğuktu, bu yüzden tekrar canlanıp başını sallayana kadar ellerimi kendi ellerimin arasında ovuşturdum. "Elma şarabı o zaman."

Suya bir banyo bombası attım, köpürmesini izledim, sonra Paxton'ın kalan giysilerini çıkarıp sıcak suya girmesine yardım ettim. Tepki vermedi ama kollarını iri göğsünün etrafında sıkıca kavuşturup musluğa bakarken omuzlarındaki gerginliğin nasıl yumuşadığını gördüm.

"Becca'yla birlikte olmalısın," dedi sessizce, sesi zayıf bir gürültüydü. "Bugün Noel Arifesi."

"Becca meşgul," dedim ona nazıkçe, konuşmayı çözülmeye başlamadan önce kesmek istiyordum. "Bilmemem gereken bir Noel yemeğiyle bana sürpriz yapacak."

Gözlerini kırıştırdı. Kaşları çatıldı ve dönüp kısık gözlerle bana baktı. "Eğer bunu bilmemen gerekiyorsa, o zaman nasıl biliyorsun?"

"Pek de sinsi sayılmaz," diye usulca güldüm. "Benim kredi kartımı kullandı." "Doğru." Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti ve ben zaferimi ilan ettim

Artık nemli olan tenine uzanıp boynundaki ve omuzlarındaki stresi bolca ovmaya başladığımda içten içe. Ona bu şekilde dokunmama nadiren izin verirdi. Paxton her zaman büyük ve güçlü olmayı severdi; diğer insanların güvendiği kişi olmayı severdi. Kırılganlığı başkalarına nadiren bahsettiği bir onurdu.

Bana verdiği hediyeyle ilgilenirken ona nazık davrandım, çünkü bu buydu. Bir hediye.

Saçlarını yıkadığımda ve ona yeni bir kapüşon ve kot pantolon giydirdiğimde kendini biraz daha iyi hissediyor gibiydi.

"Sence işi bitmiş midir?" Yatak odamın kapısından dışarı bakıp Becca'nın mutfaktaki tıkırtılarını duyup duymadığımı görmek için başımı eğerek sordum.

Pogo koridorun aşağısında bir yerden dramatik bir şekilde iç çekti - muhtemelen merdivenlerde, çünkü merdivenler onun favorisiydi - ama bunun dışında tek duyduğum sessizlikti.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Paxton, sesi sessiz ve tanıdık bir gürültüydü. Küçük bir gülümsemeyle ona baktım, kalbim gergin bir şekilde çarparken

gözlerinin nasıl ısındığını ve her düzenli nefes alışında göğsünün nasıl yükseldiğini izledi.

"Gidip görelim!"

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Becca ilginin altında ezildi ve gözleri bir kez daha toparlanıp toparlanmadığını kontrol etmek istercesine Paxton'ın üzerinde gezindi. Onu bu kadar kırık dökük görmek muhtemelen onu korkutmuştur diye düşündüm ama... kahretsin.

Belki de iyiydi.

Bazen Paxton gibi her şeyi yolunda giden erkeklerin bile kendilerini ayakta tutacak başka birine ihtiyaç duydukları anlar olduğunu anlaması gerekiyordu.

Tanrı onu korusun, Nathan'ı sormadı.

Daha sonra açıklayacağımı düşündüm ama onun yokluğundan bahsetmeyecek kadar nazik olmasına sevindim.

Elfi tekrar izledikten sonra -çünkü benim favorimdi- kanepeye yığıldık ve ikisine de birer hediye dağıttım.

Paxton onunkine kuşkuyla baktı, ne bittiğinden emin olmadığı belliydi. "Aç şunu," diye ısrar ettim sırtarak.

Becca da sırtıyordu ve ben de ona gülümseyerek eğilip kabarık kafasına bir öpücük kondurdum. Beni itip kakmadı ki bu büyük bir Noel mucizesiydi.

Her bir bant parçasını yavaşça sıyrırken Paxton' kafasının karıştığı belliydi.

"Aman Tanrım," diye çırpındı Becca, kollarını çırparak. "Yırt gitsin!

Tanrım!" "Güzel kâğıt," diye cevap verdi Paxton.

Kahkahamı boynuna sakladım ve kıkırdamasının içinde nasıl titreştiğini hissettim.

Paxton paketi özenle açmaya devam etti ve bitirdiğinde Becca'nın parmakları sanki uzanıp paketi kendisi yırtmak istiyormuş gibi seğiriyordu.

"Umarım uyarlar," diye mırıldandım ve Paxton'ın yakışıklı yüzünde beliren şaşkınlığı izlemek için geri çekildim. İri ellerini pazen kumaşın üzerinde gezdirdi.

kumaş, dudakları ayırık, yanakları kızarmış. "Bunlar mı?"

"Pijama mı?" Mırıldandım. "Evet. Bu bir gelenek."

"Babam her yıl bize birbiriyle uyumlu pijamalar alır," diye açıkladı Becca önemle. "Nathan'ın da var, ağacın altındalar."

Paxton'ın tepkisinin ne olacağından emin olamadığım için biraz yüzümü buruşturdum ama o sadece gülümsedi, yüzündeki ifade bir kış günündeki güneş ışığı gibiydi. Gözleri parladı ve bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırmadan önce parmaklarını kumaşın içinde sıkıttı.

"Teşekkür ederim," diye gürlledi. Kendime engel olamadım. Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Muhtemelen önce ona sormalıydım - cehennem, muhtemelen ona insanlara bizden bahsetme konusunda nasıl bir yol izlemek istediğini sormalıydım... ya da insanlara bizden bahsetmemeyi.

Belki de sıçıp batırmışımdır?

Ama öyle olduğunu sanmıyordum, çünkü kazağımın önünü tuttu ve yanağıma kendi öpücüğünü kondurabilmek için beni aşağı çekti.

Birkaç saat sonra Becca'yı yatağına gönderdim ve uykulu bir şekilde esneye esneye merdivenlerden yukarı çıktı. Saçları topuzundan yarıya kadar dökülmüştü ve durmaksızın ilerlerken sırtına doğru altın rengi buklelerden oluşan vahşi bir dağınıklık halinde dökülüyordu.

Benim küçük Noel askerim.

Paxton o zaman bana döndü, ben kanepede tekrar onun yanına sokulup bacaklarımızı birbirine doladığımda parmaklarında gergin bir seğirme oldu.

"Burada uyuyabilirim," diye mırıldandı Paxton usulca. Geceyi burada geçireceğini açıkça belirtmiştim.

Noel ağacının ışıkları bize parıltıyor, hediyeler sevimli dallarının altında parlıyordu. Paxton'ın dövmelelerinden birinin üzerinde gezinirken ve parmaklarımı uyumlu pijama takımının kolundan geçirirken havada yoğun bir çam ve kakao kokusu vardı.

"Yatağa gel bebeğim," diye mırıldandım usulca, kolundaki kıllarla oynarken göğüs kafesinin gevşemiş kaslarına sokuldum ve bakışlarını yakalamak için çenemi yukarı kaldırdım.

"Ama... Becca-"

Bu sadece bir yatağı paylaşmaktan daha büyük bir sorundu,
bunu biliyordum. Sesindeki belirsizliği duyabiliyordum.

Havada, o gün bana daha önce gösterdiği aynı kırılganlığın tadını
alabiliyordum.

İşte buydu.

Ben seçimimi yapmıştım ve onun bunu fark etmediği açıktı.

"Becca'ya bizden bahsettim bile," dedim usulca, karnım sinirden zangır
zangır titriyordu. Her şeyi berbat etmediğimi, doğru şeyi yaptığımı
umuyordum.

Öyle olduğu belliydi çünkü Paxton rahatlayarak sarktı. Beni kendine çekti,
çenesinin altına sıkıştırdı ve ben onun esnek göğsünde yankılanan kalp
atışlarının sabit güm *güm* sesini dinlerken saçlarıma sokuldu.

"Bizim adımıza mutlu," dedim usulca, nazıkçe. "Sadece zaman olduğunu
düşündüğünü söyledi. O günden sonra sinemaya gittik ve sadece..."

"Sadece

ne?" "Uyum

içinde."

"*Buna* uyum mu diyorsun?" Homurdandı ama sözlerinin acısını
hafifletmek için beni sıktı.

"Senkronize değildik. Aynı şarkıyı farklı aralıklarla çalışıyorduk." Paxton
düşünceli bir ses çıkardı, tekrar saçlarıma sokuldu ve alnıma bir öpücük
kondurdu. Daha önce hiç bir şefkat görmemiştim. Kendimi Paxton gibi bütün
hissetmemi sağlayan biri olmamıştı.

Korkutucu olduğu kadar harikaydı da.

gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Ama artık

bunlara odaklanmamaya çalışıyordum.

Diğer ayakkabının beklemek beni düşeceği zamana hazırlamazdı. Mevcut
kalmak, başıma şeylerde sihir bulmak ve onları mahvedecek şeylere çok fazla
odaklanmamak daha iyiydi.

Terapi yardımcı oluyordu ve hayatımda bu bilgileri almaya açık
hissettiğim bir noktaya geldiğim için her şeyden çok mutluydum.

"Yatma vakti mi?" Usulca ısrar ettim, çünkü ayakta kalmak istesem de
yaşlanıyordum ve o sabahki erken doğumlar beni çok yormuştu.

"Yatma zamanı," diye kabul etti Paxton.

Kolunu omzuma attım ve merdivenleri çıkarken ona destek oldum. Onu taşıyamadım - onun beni taşıyabildiği şekilde değil, ama elimden geleni yaptım.

Yorganın içine gömüldüğümüzde, bacaklarımızı tekrar birbirine doladım ve birbiriyle uyumlu pijamalarımızın yapışmasını hayranlıkla izledim. Paxton'ın ayakları benimkilerden daha büyüktü, bacakları da öyle. Ama o anda, onu yatağa sokup göğsüne yaslandığımda küçüktü. "İyi geceler," diye mırıldandım ama kelimeler yanlış geliyordu çünkü ona her şeyden çok söylemek istediğim ama söyleyemediğim başka bir cümle daha vardı.

Seni seviyorum, havada asılı bir söz gibi. Belki yakında bunu söyleyecek cesareti bulabilirdim. Belki.

Uyandığımda Nathan'ın kanepemde sızdığını görmek neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Son birkaç basamağı kayarak indim, elim hâlâ atan kalbimin üzerine çarptığında bir gümbürtü ve hırıltıyla yere düştüm ve Nathan'ın pofuduk kafası kanepenin arkasından fırladı.

"Merhaba, Bay B!" diye bağırdı. Tanrım. Saat sabahın yedisiydi. Neden bağıırıyordu ki?

Ayrıca...

Nasıl oldu da buraya geldi?

Annesinin evinde olması gerekmiyor muydu?

Evimize nasıl girdi?

"Biliyor musun, yedek anahtarını üzerinde 'Burada anahtar yok, iyi deneme!' yazan bir taşın içine saklamak gerçekten güvenli değil." Bana göz kırptı, sonra yüzünde kocaman güneşli bir sırıtış belirdi. Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülürken kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Komik olduğunu sanıyordum?"

Nathan bana çok akıllıca bir şekilde "Sadece soyulana kadar komik" dedi.

Tekrar güldüm ve ayağa kalktım. Pogo yanıma geldi, bana havladı ve açık bir yemek talebiyle mutfığa doğru ilerledi. Homurdanarak peşinden gittim ve beni takip etmesi için Nathan'a parmağımı salladım.

"Peki ya anneninki?" Masayı yardım ederken merakla sordum. Sabah erken kalkmaya hazırlanmak için bir gece önce güveç yapmışım. Becca en az sekizden önce kalkmazdı ve geçirdiğimiz gecedan sonra Paxton da kalkmazdı.

Kendi kendime sııttım.

"Evet..." Nathan içini çekti, tabaklar masaya düşerken şingirdadı. "O harika biri ve onu gerçekten çok seviyorum. Ama ben sadece..." Omuz silkti. "O benim babam değil mi?"

Başımı salladım, ona bakarken yanaklarım acıyordu.

Belki de önyargılıydım.

Belki bu beni boktan bir insan yapıyordu ama onun burada olmasına sevinmeden edemiyordum.

"Onu çaldığımız için üzgünüm."

Nathan başını salladı. "Size sahip olduğun için çok mutluyum Bay B." Dudağını ısırđı. Bu yeni Bay B olayı... tuhaf bir şekilde sevimli miydi? Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Yine de biraz fazla resmi hissettiriyordu.

"Bana Baxter diyebilirsin," dedim usulca, Pogo'nun kasesini doldurup hemen yemeye başlamasını izlerken bir an için dikkatim dağıldı.

Nathan bir ses çıkardı ve ona baktım, yüzündeki ışıltılı gülümsemenin dalgalandığını fark ettiğimde midem altüst oldu.

"Bu tartışmayı... bilirsin... daha sonraya bırakabilir miyiz?" Yumuşak bir sesle sordu. Ne demek istediğinden emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım. "Elbette."

Paxton'ın Nathan'ı gördüğündeki yüzü paha biçilemezdi. Aralarında hiçbir kelime geçmedi. Mutfağına geçip kollarını oğluna sımsıkı sararken ve onu göğsüne çekerken sessizdi. Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre orada durdular ve onlar ayrılıp fırın çaldığında ikisine de gülümsedim.

Becca kısa bir süre sonra içeri girdi, saçları tam bir fare yuvasıydı, maskarası bulaşmıştı, koltuğuna çöktü ve uykulu bir şekilde çatalını yemeğine daldırdı. Yemeğini yerken gözlerini bile açmadı, sadece bitkin bir halde yavaşça öne doğru eğildi.

Onlara katıldığımda, Paxton sandalyesini yaklaştırdı, kalçalarımız sürtündü, ben kendi yemeğime dalarken ve aileme zar zor gizlenmiş bir neşeyle sıcaklığı içime aktı.

En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Yine de odada bir fil vardı. Becca bizi biliyordu ama Nathan...şey. Paxton ona söylemediğini bana itiraf etmişti. Aslında ona hiçbir şey söylememiştii ve ben de doğru zaman gelene kadar beklemekten memnundum. Yine de bu, her hevesli ısırdıktan sonra onayını homurdandığında kendimi koca sakallı adamı öpmemeye zorlamanın zor olmadığı anlamına gelmiyordu.

Hayatının çoğunu pizza ve televizyon yemekleriyle geçirdiği gerçeği gözümde kaçmadı.

Belki bir gün yanımıza taşınabilirler. Akşam yemeklerini, kahvaltılarını, öğle yemeklerini birlikte yiyebilirdik. Hepsine yemek yapardım, şimdi yaptığım gibi onları izlerdim ve sadece...

Yarattığımız ailenin tadını çıkarın.

Ailemle yaşarken bile hiç böyle olmamıştı.

Acaba mezarın ötesinde bir yerlerde Rebecca bize gülümsüyor muydu?

Umarım öyledir.

Günün geri kalanı hediyeler, sıcak çikolata ve karlı maceralarla geçti. Kayıp kız kardeşimi her düşündüğümde kalbimin nasıl çarptığını görmezden geldim. Fırının kaçınılmaz kapanışının üzerimde yarattığı endişeyi görmezden geldim.

Terapistimin söylediği gibi, mevcut olmaya çalıştım ve ilk kez işe yaradı.

Şeytanlarım ufukta görünmeye devam ediyordu ama pençelerinin henüz içime batmasına izin vermedim.

Bu başka bir zaman için bir sorun olabilir.

twenty-three

PAXTON

Hullabaloo'ya altı gün vardı ve ben her şeyi hazırlamıştım. Çok önemli bir şey hariç. Yıllardır ertelediğim bir şey. Kamyonetimin içinde sabırla Nathan'ın bakkaldaki işini bitirmesini beklerken kalbim gırtlığıma dayanmıştı.

Birkaç şey istemişti; Baxter'ın verdiği bir tariften yemek yapacağını iddia ediyordu.

Görünüşe göre çocuk için talimatlar bile yazmış. Tanrım.

Birlikte geçirdiğimiz her gün, Baxter ve benim aramdaki bu şeyin kalıcı olduğu daha da netleşti. Zamansızdı. Nazik. Sabırlı.

Olabileceğimi hiç fark etmediğim her şey.

Nathan zıplayarak arabaya doğru ilerledi ve kaldırımdaki bir çatlağa takılıp tökezlemeden hemen önce bana en parlak gülümsemesini verdi. Endişeyle başımı eğdim, ancak bir saniye sonra market poşetlerini zaferle havaya kaldırmış bir şekilde çıkageldi. Gülümsemesi geri geldi ve bu kez daha dikkatli bir şekilde arabaya doğru yoluna devam etti.

"Kara buz," diye yalan söyledi titreyerek kapıyı açıp yolcu koltuğuna geçerken. Tembel yiyecekleri kucağında taşıdı. Belli ki onları arkaya koymak çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Sinsi piç," diye onayladım, başımı onun çatlağa doğru sallayarak. Bir önceki gece ve ondan önceki gece de kar yağmıştı ve tüm Belleville kasabası Noel harikası içindeydi. Ana Cadde'yi süsleyen ışıklar biz arabayla geçerken parıldıyor, hala kazılmamış yollarda ilerliyorduk.

Kar küreme araçları çoğunlukla gönüllü vatandaşlar tarafından çalıştırılıyordu ve ne kadar uğraşsalar da fırtınaya yetişmeleri mümkün görünmüyordu.

Yemekten sonra fırsat penceremin elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Çatalımı bırakıp tüm dikkatimi Nathan'a verirken cesaretim azalıyor, avuçlarım kayganlaşıyordu.

"Yemek harikaydı dostum," diye yalan söyledim. Akşam yemeği korkunçtu. Çok tuzluydu. Çok sertti ve Baxter'ın Nathan'ın bozamayacağına söz verdiği köfteye hiç benzemiyordu. Yine de. Elinden geleni yapmıştı ve bunun için puanları hak ediyordu.

"Teşekkürler baba." Nathan hemen canlandı, son lokmasını ağzına atarken başını bir papağan gibi salladı, çiğnerken yanakları şişti.

Bir süre ona baktım ve o da bana izin verdi. Her geçen gün daha da büyüyordu.

Daha uzun, daha geniş, daha bilge.

Dönebilseydim, çocukluktan yetişkinliğe uzanan bu yolculuğu santim santim, yıl yıl işaretleyen kapı çerçevesindeki çentikleri görebilecektim. Ama göremedim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim sessizce, kalbim boğazıma düğümlenmiş olsa da.

Nadiren gergin hissederdim.

Hiçbir zaman.

Kendimi bu tür durumlara sokmayı reddediyordum ve yine de buradaydım, isteyerek konfor alanımın dışına çıkıyordum. Yine de bir şekilde buna kızamıyordum. Teknik olarak burada olmam Baxter'ın suçu olsa da aslında değildi. Beni bunu yapmaya o zorlamamıştı. Aslında beni desteklemekten başka bir şey yapmamıştı.

Beni rahatsız etmek ya da bir karara zorlamak yerine hayatımızın geri kalanında sessiz kalacağından hiç şüphem yoktu.

Bu yüzden bunun doğru karar olduğundan çok emindim.

Nathan'ın iri kahverengi gözlerini yakaladığımda boğazımdaki yumruyu yuttum. Ön dişindeki küçük çip hâlâ duruyordu.

On üç yaşındayken kaykayıyla merdivenlerden inerken kafasını çarpmıştı. Okuldaki çocuklar havalı olduğunu düşünsün diye ona bu konuda bir hikâye uydurmasını söylemişim ve ne zaman birine anlatsa ona inansınlar diye ayrıntılar eklemiştim.

O benim küçük dostumdu. Suç ortağımdı.

Onu kaybedersem ne yapacağımı bilmiyordum, özellikle de kendi mutluluğum için.

Boğazımdaki yumruyu tekrar yuttum, ancak boğulma hissi devam etti.

"Baba?" Nathan kendi çatalını yere bırakmış, ellerini beklentiyle kucağında tutarken usulca sordu.

Onu . Bu bana göre değildi.

Kes şunu, diye kendime telkinde bulundum, cevap vermeden önce omuzlarımı dikleştirdim ve gerginliğimi biraz olsun azaltmak için boynumu oynattım.

"Ben biseksüelim," dedim, hiç giriş yapmadan. Sonra bunun ne olduğunu bilmeyebileceğini fark ettim. "Biseksüel," diye ekledim.

Nathan gözlerini kırptırdı.

Tekrar göz kırptı.

Yüzünün hareket edişini izledim, kalbim küt küt atıyor, avuçlarım gergin terlerle kayganlaşıyordu. Ve sonra... gülümsedi.

Yumuşak bir şeydi, geçici, tatlı. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, oturduğu yerden kalkıp masaya doğru ilerlerken gamzeleri parladı. Onu karşılamak için ayağa kalktım, neler olduğundan emin değildim. O... mutlu muydu?

Nathan iki koluyla uzanıp beni kendine özgü sarılışlarından biriyle sararken gözleri ıslanmıştı.

"Sen... kızgın değil misin?" Tamamen şaşırılmış bir halde sordum.

Gerçeğin kendisi onu rahatsız etmese bile, en azından ona söylemediğim için kızacağını düşündüm.

"Tabii ki kızgın değilim." Nathan beni sıktı ve kemiklerimin gıcırdadığını hissettim. Ben de onu sıktım, ürpertici bir nefes alıp deodorantının kokusunu içime çekerken rahatlama vücudumda eriyordu. Tanrım. Çocuk sanki üzerine Axe Vücut Spreyi sıkılmış gibi kokuyordu.

Yine de umurumda değildi.

Nathan tekrar gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildiğinde biraz gergin bir şekilde, "Şaşırmış görünmüyorsun," dedim. Neredeyse benim ve bu düşünce kalbimi acıttı. Sanki daha dün benim küçük çocuğummuş gibi hissediyordum. Bir metre boyunda. Tombuldu. Duvarlara çarptığı ve teneffüsteki çocuklar onun istediği oyunları oynamak istemediğinde ağladığı için yara bantlarıyla kaplıydı.

Boğazımdaki o inatçı yumru bir hışımla geri geldi.

Hiçbir zaman duygusallaşacak bir adam olmadım ama onu nazikçe sıkarken ve sabırla kelimelerini bir araya getirmesini beklerken kendime engel olamadım. Söylediğinde biraz boğuk, yumuşak ve nazik bir şekilde çıktılar.

"Bana söylemeni bekliyordum," dedi Nathan usulca, kırıştırtarak. Kafa karışıklığı bedenimi doldururken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Başını salladı. "On beş yaşımdan beri tanıyorum. Ve eczanedeki adamın senin hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum..." Yanakları parlak kırmızıya dönmeye başladı ve neyi ima ettiğini anladığımda dehşete kapıldım.

On beş yıldır yaşadığım tek ilişki ve o- Tanrım.

"Umm... şu *adam* mı? Senin...evet. Kasiyerlerden biriyle kuzenler ve o..."

"Bu konuda bok kafalı gibi gevezelik ediyorsun." Şok olmuş bir halde, kendimi bunun ne anlama geldiğini anlamaya zorlarken duygularımdan sıyrıldım. "Yani sen..."

"Biliyor muydun? Evet."

"O zaman neden..." Baxter hakkında daha önce yaptığımız konuşma hemen aklıma geldi. Daha birkaç hafta önce Nathan bana Baxter'dan hoşlanmama nedenimin onun eşcinsel olması olup olmadığını sormuştu. "Bunu bana Baxter hakkında mı sordun?"

"Kulübün içinden nefret eden adamlardan biri olup olmadığını bilmiyordum."

Tanrım, ne biçim söyledin.

Başımı salladım, söylediklerini işliyordum ama onu bırakmayı reddederek bir kez daha sıktım. "Ben olduğum kişiden memnunum," dedim sonunda.

"O zaman neden bana söylemedin?" Nathan açıkça kafası karışmış bir şekilde sordu. "Umurumda olmazdı, yani. Umurumda değil yani."

"Bunun benim hakkımda bilmen gereken bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Tabii ki öyle."

"Neden?" Ellerim omuzlarında kalsa da onu serbest bıraktım.

Nathan gözlerini kırptırdı, soru karşısında afalladığı belliydi. Yüzü bir an için buruştu ve sonra göğsünden bir kahkaha fırladı.

"Biliyor musun? Sanırım bu sefer haklısın. Neden bilmek istediğimden emin değilim."

"Seks hayatımın biraz özel olduğunu düşündüm. Çocuğumun benimle ilgili bu tür şeyleri bilmesini istemedim."

"Peki neden değişti?" Cevabı zaten biliyordu, bok kafalı. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

"Baxter," diye , acımasızca ve tamamen dürüstçe.

"Yani bana söylüyorsun çünkü..." Sadece söylememi istedi.

Yanaklarım yandı.

Boğazım tekrar kurumaya başladı.

Yemyeşil gözleri, çilli bir burnu ve gülme çizgilerini düşündüm. İşten, kahkahadan, sıcaklıktan ve ilgiden kaçarak yatağa sokularak geçirilen günleri düşündüm. Tüylü kazaklar, uyumlu pijamalar ve kakao dolu termoslarla eve gelmeyi düşündüm.

Aklıma Baxter geldi.

"Onu seviyorum." Kelimeler ağzımdan emin bir şekilde çıkıverdi. Bunu kendime bile itiraf etmemiştim ama işte buradaydım. "Onu hayatımızda istiyorum. İstiyorum..." Yutkundum. "Onu sevmeni istiyorum. Onun ailemizin bir parçası olmasını istiyorum."

Nathan başını salladı.

"Bunun Becca ile işleri zorlaştırdığını biliyorum, ama ben-"

"Baba." Nathan sarkık başını sallayarak sözümü kesti. Nefesinin vücudundan nasıl çıktığını hissedebiliyordum, omuzları gevşerken bana doğru orantısız bir gülümseme attı. "Becca'dan artık hoşlanmıyorum."

Başımı eğip iç çekerken dilimde narenciye tadında bir rahatlama vardı.

"Sinemada öpüştük ve-" Nathan tüm vücuduyla ürperdi. "İkimiz de karşılıklı olarak bunun..." Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünün tiksintiyle nasıl buruştuğunu izledim. "Kız kardeşimi öpmek gibiydi. Hayatım boyunca kâbuslar göreceğime eminim."

Rüyada kızları öpmekten daha kötü şeyler de vardı ama bunu söylemedim.

"Yani sen..." Yutkundum. "Sakıncası yok o zaman?"

"Sakıncası var mı?" Nathan gözlerini kırıştırdı. Sonra "Becca'laştı" ve gözlerini göğe doğru devirdi. "Tanrım, baba. Tek istediğim seni mutlu görmektir. Açıkçası benim onayımı aldın. Sadece yapma..." Burnu tekrar kıvrıldı. "Bana detay verme."

"Anlaştık." Elimi omzundan çekip uzattım ve avucunu benimkinin içine sokup el sıkıştığımızda sııttım.

"O zaman onları evlat ediniyoruz," diye mırıldandı Nathan bir süre sonra neşeyle.

"Fırıncılar mı?" Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşerek sordum. Başını salladı. "Evet, dostum." Sııttım. "Onları evlat ediniyoruz."

twenty-four

PAXTON

Baxter'ı hiçbir şeyden şüphelenmeden evden çıkarmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Ona bir günlüğüne dışarı çıkmayı teklif ettiğimde yeşil gözleri parlamıştı - artık iki çocuğumuz da ne olduğumuzu bildiğine göre Yeni Yılı birlikte geçirmeye kararlıydık. Becca parti yapıyormuş gibi, Nathan da hastaymış gibi davrandı ama üçümüz de planladığımız sürprizden dolayı mutluluktan havalara uçuyorduk.

Kamyonetime atlamasına yardım ettiğimde Baxter gerçekten her yönden çok sevimliydi -yardıma ihtiyacı yoktu, sadece ona dokunmak hoşuma gidiyordu- ve Ana Cadde'ye doğru yola çıktık.

Baker's Bakery hemen köşedeydi ama şöyle bir baksa bile içeride ne yaptığımızı görmesi mümkün değildi.

O gün için planlarım vardı.

Ben Baxter'ı meşgul ederken, kasabadaki hemen hemen herkes Hullabaloo'yu hazırlıyordu. Kutlamanın planlanmasının neredeyse tamamen Becca'nın omuzlarına yüklenmiş olmasına aldırmadım. Bana göre değildi. Partiler. Planlama. İnsanlar.

Daha önce yaptıklarımı tercih ederdim. Çalışan bir ekibe komuta etmek farklıydı. Büyük sosyal etkinliklere katıldığımda hissettiklerimle aynı değildi. Baxter ise onlarla büyüdü. Her ne kadar bunun bir gün

İnsan kalabalığının içine girdiğinde ve hepimizin onun için bir araya geldiğini gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Yine ısıtılmalı montunu ve ona verdiğim krem rengi kazağı giymişti. Ben de onun bana Noel için aldığı pembe balıksırtı atkayı takmışım. Aslında rengi hoşuma gitmişti, bu beni şaşırtmıştı. Gözlerimdeki creme brûlée'yi ortaya çıkardığını iddia etmişti. Bu her ne demekse artık.

Dürüst olmak gerekirse, bana inek bokuyla kaplı kusmuk yeşili bir atkı verseydi yine de takardım.

Belki de önyargılıydım.

Onu sinemaya götürdüğümde Baxter'ın başı dönüyordu.

Tüm bu süre boyunca elimi tuttu ve filme hazırlanmak için Google'da arattığı küçük bilgiler hakkında gevezelik etti. Görünüşe göre filmi buradan sadece iki saat uzakta çekmişler. Kuşkusuz bu çok havalı bir şeydi.

"Sırada ne var?" Baxter bittiğinde zorlukla gizlediği bir neşeyle sordu. Bana daha önce bunun liseden beri ilk gerçek randevusu olduğunu ve biraz gergin olduğunu itiraf etmişti. Lisedeki randevusunun pek de unutulmaz olmadığı hissine kapılmışım.

"Sıcak çikolata?" Çocuklarımızı ilk kez bir araya getirmeye çalıştığımız o gün ikimizin de hayran olduğu kahve dükkânına doğru onu park yerinden çekiştirerek teklif ettim.

O zamandan bu yana bu kadar çok şeyin değişmiş olması gerçekten gülünçtü.

"Nathan ve Becca'nın öpüştüğünü biliyor muydun?" Sırada beklerken biraz merakla sordum ve kolumu -amaçlı olarak- Baxter'ın omzuna atıp onu yanıma yatırdım. Kasada çalışan kız bize göz kırptı ve yanaklarım biraz kızardı. Normalde toplum içinde böyle dokunaklı davranmazdım. Bana göre değildi ama...

Baxter içimde eridi ve yanıma yaslanan kaslı sıcağı dünyanın geri kalanını unutturmaya yetti.

Onu kendime çekmeme ya da dokunuşunu arzulamama engel olamıyordum. "Becca bana ikisinin de nefret ettiğini söyledi," dedi Baxter gülerek. "Ben

aslında tam da sana söylemek üzereydim!"

Homurdandım ve eğilip kabarık sarı kafasına bir öpücük kondurdum. Tanrım, gülüşü çok tatlıydı. Noel'de ona hediye ettiğim kar botlarını giyiyordu ve dar, koyu renk kot pantolonunun içinde uzanan kalçalarının esnek kabarıklığına hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Elimi arka cebine sokup kıcını uzun uzun sıktığımda Baxter kıpkırmızı kesildi ve sessizce kıkırdadı

Kendisi.

Baxter'ı oyalamak çaba gerektirmedi. Aslında günün büyük bölümünde o kadar sevimliydi ki onu oyalamam gerektiğini bile unuttum. Ancak yerel şapka dükkanından kafalarımızda aynı kasketlerle çıktığımızda telefonumu kontrol etmeyi hatırladım.

BECCA

Um. ? Neredeyse Tim

*Zaman

Zaman damgasını kontrol ettim ve mesajların sadece beş dakika önce gönderildiğini fark ettiğimde homurdandım.

Orada Trent'ten de bir mesaj vardı.

TRENT

Mutfağa biraz sıcak kakao döktüm ama temizledim. Önemli bir şey değil. Becca çıldırdı ama. Yakında geliyor musun? Sanırım yeni yeğenim kafamı ısırıp koparmaya hazır. Yardım edin.

Telefonuma bakarak homurdandım. Becca'yı hayal etmek yeterince kolaydı - sarı, zıplayan kafasıyla 250 kiloluk Trent'e, etkinliğini mahvederse sıcak çikolatasını nereye sokabileceğini söylüyordu.

Telefonumu cebime geri soktuğumda ve Baxter memnun bir mırıltıyla eldivenli parmaklarıma yapıştığında sinirlerim geri geldi, parmak uçlarımda çırpınmaya başladı.

"Sırada ne var?" Bana bakarak sordu, sarı saçları beresinin kenarlarından dışarı taşıyordu. Kırmızı renkteydi. Açıkçası gülünç bir ponponu vardı. Beni sadece bir tane almaya değil, aynı zamanda onu giymeye de ikna ettiğine inanamıyordum.

Tanrım, çok tatlıydı.

Yanağını çimdiklemek için uzandım, çilli burnunun kıvrılmasına ve gözlerinin parıldamasına neden olan küçük bir kıpırtı verdim.

"Bir durak daha bebeğim," diye mırıldandım, kalbim boğazımda, kolumda, her yerdedi.

Bu, kelimelerin açıklayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Yaptıklarına bir kez baksa her şeyi görürdü.

Ona karşı hissettiklerimi kareli fayansların arasına derzlenmiş, elle kesilmiş süslemelerin arasına kalafatlanmış ve duvarlara güneşli sarı darbelerle boyanmış olarak görecekti.

Bunu saklamak mümkün değildi.

O anda, burnunu çekerken soğuk pembe burnunu süsleyen kar taneleriyle birlikte, hayatımın geri kalanında onu her gün gülümsetmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını fark ettim.

Hiçbir zaman hızlı seven ya da sert düşen biri olmamıştım.

Ama Baxter seve seve doğru yürüdüğüm bir çığdı.

Benim için gülümsemesini istedim.

Sahte olanları değil, yüzeyinin altındaki çatlakları gizlemek için yıllarca giydiklerini değil, yatak odamızın güvenliğinde benimle paylaştıklarını. Kucağıma yattığında, burnu boynuma değerken ve kalp atışları benimkine çarparken dış dünyanın acımasız gerçeklerinden korunuyordu.

Onun evi olmak istiyordum, tıpkı onun hızla benim evim olmaya başladığı gibi. Fırına doğru yürümek dayanılmazdı.

Karda ilerliyorduk ve Baxter sohbet ediyordu; fırının hemen karşısındaki kitapçıya gitmek üzere olduğumuz yalanına tamamen inanmıştı. Yüzündeki siniri görmüştüm ve fırını tekrar görmekle ilgili karışık duygular içinde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ama yaptığımız şeyi gördüğünde çektiği acıya değeceğini düşündüm.

Köşeyi döndüğümüzde, Baxter'ın yüzündeki kafa karışıklığının titreşimini yakaladığımda nefesim soğuk bir sisle şişti.

Fırın içeriden aydınlatılmıştı.

Hızlandıkça kafası biraz daha karışmış bir şekilde başını eğdi ve göğsünün hızlı nefeslerle patlamaya başladığını ve dudaklarının şaşkın bir şekilde küçük bir kaşla büküldüğünü gerçek zamanlı olarak izledim.

"Ne...?"

On feet, beş feet, iki.

Kapının önünde durdu, tüm vücudu titriyordu. Önce onun gitmesine izin verdim.

Kapı itilerek açıldığında, sıcak bir esinti bize doğru fırladı. Altın sarısı saçlarının uçlarını okşadı ve "*Sürpriz!*" nidası havayı doldurup fırının içini ilk kez gördüğünde Baxter yaralı, incinmiş küçük bir ses çıkardı.

twenty-five

BAXTER

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz nefis kokuların patlaması ve heyecanlı ekshalasyonların gevezeliğiyle karşılaştığımda derimin altında bir heyecan uğultusu vardı. Tanıdığım herkes küçük mekânda toplanmış, duvarlara yaslanmış, daha önce hiç orada bulunmamış kabinlerde ve masalarda oturuyordu.

Açık alanı ikiye bölen uzun bir tezgah vardı -yeni- ve karşısında ağzına kadar lezzetli yiyeceklerle dolu yüzlerce güveç tenceresi, tabak ve tabak gibi görünen şeyler duruyordu.

Fırın hiç de hatırladığım gibi görünmüyordu.

Çirkin duvar kâğıdı gitmiş, yerine kekler ve güneşlerle süslü soluk sarı bir duvar kâğıdı gelmişti. Bakışlarım yeni döşenmiş zemine kaymadan ve kalbim gümbür gümbür atmaya başlamadan önce, ben şaşkın şaşkın bakarken, hamur işleri çizgi film sırtışılarından oluşan bir duvar resminde titreşiyordu.

Avuçlarım terlemeye başladı ve gözlerim yaşlarla doldu.

Fırın...

Bu...

Arkamı döndüm ve Paxton'ın bakışlarını yakaladım. Arkamda, kapı aralığında sessiz bir şekilde duruyordu, büyük omuzları rahatsız bir şekilde kamburlaşmıştı. Bunun ona olmadığı açıktı. Asla bir parti müdavimi olmamıştı, hatta bir partiye bile katılmamıştı.

Hullabaloo'larımı daha önce de görmüştüm ama o anda tüm bunları kimin planladığı çok açıktı.

"Sen..." Sözcüklerim ağızımdan çıkarken yalpaladı ve tekrar konuşabilmek için kekeleyerek bir nefes daha almak zorunda kaldım. "Fırını mı tamir ettin?"

Paxton başını salladı. Hafif bir baş sallamaydı, neredeyse utanmıştı. Sanki yüzüme yayılan duygularla ne yapacağını bilemiyordu. Ne kadar bunaldığımı, ne kadar minnettar olduğumu gizleyemiyordum.

Arkamdaki konuşmaları duydum ama sözcükler birbirine karıştı... *neyime* doğru tereddütlü bir adım atarken? Sevgilime mi? Erkek arkadaşına mı? Bu kelimelerin hiçbirisi birbirimiz için ne olduğumuza uymuyor gibiydi.

O benim değişmezimdi.

Her gece doğan ay.

Fırtına vurmadan önce havadaki karın keskin tadı. Sıcak sarılmalar, sıcak kakao ve odun talaşıydı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, dizlerimiz birbirine değdiğinde kelimeler boğazımda düğümlendi ve başımı eğerek ona baktım. Gözlerim yanıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onu öpmek istedim. Ona sarılmak, teşekkür etmek, *bir şeyler* yapmak istedim. Ama ikimizin de sürekli etkileşim halinde olduğu insanlarla çevrili bir odada nerede durduğumuzu bilmiyordum.

Paxton'ın gözlerinin sıcaklık ve merakla dolmasını izledim. Kafa karışıklığı da.

Sanki aramızdaki o son mesafeyi neden geçmediğimden emin değilmiş gibi. Etrafına baktı ve yanaklarım kızardı. Sonra... yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Gergin görünüyordu. Koyu renk kaşları aşağı indi, bir kolunu kıvrırken gözleri istek ve korkuyla titriyordu.

Etrafımı sardı ve beni sıkıca kendine çekti.

Tekrar kalabalığa bakarak gülümseyen yüzleri saydım.

Haşere kontrol uzmanı Ernie vardı.

Charlie, çilingir. Jason,

bakkal. Barbara, Butik'ten.

Yıllar önce Belleville'e taşındığımızdan beri ezberlediğim her dost yüzü. Kararsızlığımınla birlikte göğsüme bir sıcaklık doldu. İçimde o kadar çok duygu vardı ki -rahatlama, minnettarlık, sevgi- bunların arasından nasıl sıyrılacağımı bilemiyordum.

Paxton'ı rahatsız etmek istemedim ama minnettarlığım platonik duygular için fazla büyüktü.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yan tarafını sıktım. Paltosundaki soğuşa rağmen sıcaktı. Boğazını temizlerken ona aldığım atkısı yanağımı gıdıkladı. Yanaklarının koyu kırmızıya dönüştüğünü, utancının onu öyle bir renklendirdiğini izledim ki ilk başta geri çekilmeye heveslendim. Onu üzmem istemedim.

Çocuklarımıza açılmak farklıydı.

Bütün kasaba mı?

Sikeyim.

Bunu yapmasını asla beklemezdim.

Paxton boğazını tekrar temizledi, bu sefer daha yüksek sesle. Kalabalık sessizleşmeye başladı. Fırının içindeki sıcaklık içimin burkulmasına neden oluyordu ya da belki de Paxton'ın kalçamı tutuş şekli artık hiç de dostça değil, sahiplenici bir hal almıştı.

Becca mutfaka açılan kapıdan kafasını uzattı ve şaşkınlık ve rahatlama içime çöktü.

Sonra süslemelerin arkasındaki küçük beynin kim olduğu kafama dank etti. Beni herkesten daha iyi tanıyordu - yardım etmek için devreye girmesi mantıklıydı ama... nasıl? Ne zaman vakti olacaktı ki?

Bunca zamandır amigo antrenmanına katılmak yerine ne yaptığını mide bulandırıcı bir netlikle fark ettim.

Gözlerim yandı.

Gerçekten *benim* için mi?

Becca bana el salladı, güneşli sırtışı sevimli bir şekilde kızarmış yüzünü böldü. Bağırıldığı belliydi. Bağırıldığında hep kızarırdı.

Öfkesinin öznesinin kim olduğunu merak ettim, sonra huysuz bir Trent'in, Paxton'ın ikizleri olabilecek gibi görünen ama sadece kendi bireysel tuallerine uyacak şekilde ezilmiş veya uzatılmış bir dizi adamla birlikte odaya girdiğini izlediğimde neredeyse gülüyordum.

Montgomery kardeşler.

Hepsi.

Tüm kasaba oradaymış gibi görünüyordu ve merak ettiğim için kalbim bir kez daha acıdı... hayır. Evet mi? Bunların hepsi benim için miydi?

Sessizdi. Paxton'ın gerildiğini, vücudunun devasa boyuna ulaştığını hissettiğimde sadece radyonun sessiz mırıltısı duyuluyordu.

Gergindi. Elinin nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

Ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun gerçekleşmesine izin verecek kadar akıllıydım.

"Ben konuşma yapan biri değılim." Paxton'ın sesi kaba ve alçaktı ama küçük alanda kolayca dolaşıyor, duvarlardan sekiyor ve kabinler arasında yankılanıyordu.

Konuşmalar mı? Fırını tamir için mi? Oh.

"Ama bunun en azından bir çabayı hak ettiğini düşünüyorum." Paxton yutkundu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Geçtiğimiz ay tüm bunları mümkün kılmak için bir araya gelen herkese teşekkür ederim." Eli titriyordu ve ben de uzanıp nazikçe sıktım. Keşke eldiven giymemiş olsaydık da tenini hissedebilseydim. Ama ne yazık ki.

Keskin nefes alışını dinlerken kalbim küt küt atıyordu.

"Muhtemelen hepiniz beni şehrin güney tarafında yaşayan huysuz olarak tanıyorsunuz." Havada bir kahkaha gümbürtüsü vardı ve cevap olarak içimden bir kahkaha yükseldiğini hissettim. "Ama görünüşe göre bundan daha fazlasıyım." Herkes tekrar sustu.

Becca dışında kimsenin neler olduğunu bilmediğı açıktı. Bok yiyen sırtışı o kadar parlaktı ki bütün bir ülkeyi kör edebilirdi.

"Ben bir babayım," diye tekrar yutkundu Paxton ve ben de büyülenmiş bir halde boğazının düğümlenmesini izledim. "Ben bir zanaatkârım." Bir yutkunma daha. Bundan, insanlarla konuşmaktan, ilgiden hoşlanmadığı . Yalnız bıraktığınızda açan çiçeklerden biri gibiydi. Bunu neden yapıyordu ki? "Ben bir aşığım."

Kalabalık heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı ve ben Becca'nın ellerinin ağzını kapamasını izledim. Paxton'ın yüzüne bakarken şoktan uyuşmuştum, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu. Bir sevgili mi? Neydi o...

Elbette değildi.

Tüm kasabanın önünde mi?

"Siktir." Daha fazla kahkaha. "Bu boktan şey berbat." Paxton elini yüzüne götürdü, kıpkırmızı kesilmişti, sözleri hızlandıkça rahatsız olduğu belliydi. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey Baxter Baker'a aşık olduğum."

Baxter Baker'a aşığım. Baxter

Baker'a aşığım. *Baxter Baker'a*

aşığım.

"Ve onu tutuyorum. Eğer onun için sorun değilse. Pisliğim bir yana." Paxton bana baktı, dudakları titriyordu. "Bu seni ilgilendiren bir şey değil.

Baxter'inki dışında tabii ki. Ama bundan sonra onunla benim ilgileneceğimi bilmeye hepinizin hakkı olduğunu düşündüm."

Sessiz gümbürtüsü vücudumda ürperdim, hâlâ şoktaydım ve çenemi yukarı kaldırarak tatlı bakışlarının sonsuz balına bakabildim. Kalabalık heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı ama Paxton dikkatimin her zerresini çalarken onları görmezden geldim.

Gözleri *seni sevmeme izin ver* diyordu.

Daha iyi olmadığım için üzgün olduğumu söylediler.

Dediler ki, *sana benim demekten gurur duyuyorum*.

Bana, size göstermem için bir şans verin dediler.

"Benim de söyleyecek bir şeyim var-" Kelimeler ben onları dizginleyemeden dudaklarımdan döküldü. Kalabalığın kutlaması bana bakarken tekrar durakladı. Her zaman gülümseyen bir adam olmuştum ama o anda gözlerim ıslanmıştı ve tanıştığımız günden beri benim için aileden başka bir şey olmayan insan kalabalığına çatlaklarımı göstermekten başka bir şey yapamadım.

"Aslında konuşmalarda oldukça iyiyimdir," diye usulca şaka yaptım. Kahkahalar. Paxton beni sıkıca kavradı. "Ama um. Şu anda sorun olmazsa dürüst olmak istiyorum?"

Birkaç kişinin başını sallamasını izledim, bakışlarım Becca'ya kaydı. Ben başka tarafa bakarken Nathan da ona katılmıştı ve kollarını birbirine kavuşturmuş, yan yana duruyorlardı. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bir sürü sorunum var," diye odadakilere duyurdum. "Uzun zamandır benim için endişelendiğinizi biliyorum ama terapiye gitmeye karar verdiğimi söylemek istedim. Terapiye başlamaktan kastım-"

"Bu kimseyi ilgilendirmez," diye homurdandı Paxton ama ben onu susturdum. "Artık kendi başımın çaresine bakıyorum. Size gerçekten minnettarım... hepinize.

Kimsem yokken benimle ilgilenme şeklin. Beni sevmen, bana destek olman. Kendi başıma yapamadığımda beni ayakta tutma şeklin." Kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Ama eğer sorun değilse, gerçekten mutlu olmadığım halde mutluymuşum gibi davranmayı bırakmamın zamanı geldi." Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Buraya taşındığımda hepiniz bana destek oldunuz. Hiç sahip olamadığım ailem oldunuz. Bebeğimi birlikte büyüttük ve her düştüğümde beni tekrar ayağa kaldırdınız."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim, sensiz ne yapardım bilmiyorum." Boğazım sıkıştı ve tıkandı. "Paxton inanılmaz biri ve benimle ilgileneceğini söylediğini biliyorum ama sadece hepinizin

önce kendime bakmaya çalışacağımı biliyorum. Bunu nasıl yapacağımı öğrenmem biraz zaman alabilir, ancak ileriye doğru atılan her adım... doğru yönde atılmış bir adımdır."

Gözlerimi kırıştırdım ve çok önemli bir şeyi kaçırdığımı fark ettim.

Islak bir gülümsemeyle, Paxton'inkiyle bir kez daha buluşmak için yüzümü yukarı kaldırdım. Bakışlarımla buluştuğunda dünyanın geri kalanı eriyip gitti.

"Oh, ben de seni seviyorum." Yumuşakça söyledim.

Beni öptüğünde tadı Noel, kahkaha ve istikrar gibiydi. Sakalları yanaklarımı gıdıklıyor, parmakları kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde dolanırken arkamızdaki odada yuhalamalar ve bağırışlar yankılanıyordu.

Paxton sırttı.

Onu tekrar öptüm.

Tadı evim gibiydi.

twenty-six

PAXTON

Hullabaloo tam bir cümbüştü. Bunu ben söylüyorum, bu son derece olumlu bir ifadeydi. İlk garip konuşmalardan sonra yemek yemeye başladık. Baxter, Becca'nın kendisi için özenle seçtiği mutfaktaki dondurucuyu ve mikseri görünce ağladı. Becca'ya sarıldığında bu uzun sürmüştü, o kadar uzun sürmüştü ki ben de yanlarından ayrılıp arka odanın kapısını tuttum, böylece baş başa kalabildiler.

Uzun süre konuştular.

Şimdi ise herkesle sohbet etmesinin tadını çıkarıyordum. Gülümsemeleri kırılğan değildi, yeşil gözleri parlaktı, sanki mücadele ettiği şeyi itiraf etmek omuzlarından bir yükü kaldırmıştı.

Kitapçı Leanne yanıma yaklaştı, elinde şekerlemelerle dolu kocaman bir tabak vardı ve başını Baxter'a doğru eğdi. "Daha iyi görünüyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Yaşlı bir kadındı. Yaşlı adam McMillan ilk fırını açtığında buralarda olacak kadar yaşlıydı ya da o öyle söylüyordu. Gözleri kibardı, köşeleri kırış kırıştı, dudaklarına kırmızı ruj bulaşmıştı ve Yeni Yıl temalı peçetesini sürerken hafifçe bulaşmıştı.

Tüm parti platin ve bronzla süslenmişti-Becca'nın fikriydi.

Evden bir televizyon getirmişti ve birkaç dakika içinde yeni yıl için geri sayım başlayacaktı.

Baxter odanın yarısını dolaşmış, herkese geldikleri için teşekkür ediyor ve gördüğü olumlu ilgi karşısında adeta parlıyordu.

Onun gülümsemesini izlemek beni de .

"Harika görünüyor," diye mırıldandım, neyi kastettiğinden emin değildim.

Leanne kolumu nazikçe sıktı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım, çenesini yukarı kaldırıp beni dürttüğünde bakışlarımı bir anlığına Baxter'dan ayırdım. "Yıllarca o çocuğun yitip gidişini izledik," dedi usulca. "Ona ihtiyacı olan desteği vermek için elimizden geleni yaptık ama..."

Günün sonunda Baxter'ın kendisi için bu adımı atması gerekiyordu.

Artık kendi başının çaresine bakabilecek kadar ilerlediğini fark etmek kalbimi ısıttı.

İleriye doğru atılan her adım doğru yönde atılmış bir adımdı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Leanne beni bir kez daha okşadı ve sonra uzaklaştı. Düşüncelerim dönüp dururken partinin dışında, olmayı sevdiğim yerde kaldım.

Baxter'dan ne zamandır nefret ediyordum?

Onun rahat kahkahalarına, gülümsemelerine, mutluluğuna ne kadar zamandır içlerlemiştim? Gerçekten bu kadar kör müydüm?

Cevap tam önümdeydi. Anlaşılan tüm Belleville'de onun çatlaklarını görmeyen tek kişi bendim. Bunca zamandır ne kadar aptal olduğumu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Nathan bile Baxter'ın ne kadar acı çektiğini görmüştü ama ben yine de...

Sikeyim.

Elma şarabımın kalanını yudumlarken tenimin her yeri karıncalanıyordu. Kolumu nazikçe kavrayınca irkildim, sonra şöyle bir baktım ve Baxter'ın yolunu bulup yanıma geldiğini fark ettim. "Merhaba," dedi ısıltı ısıltı parlayan beyaz dişleri ve buruşmuş çilleriyle.

Şapkasındaki ponponu değiştirdim.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordu usulca, bana doğru yaklaşarak. Etrafımızdaki insan kalabalığını düşünmeden edemedim ama az önceki konuşmamdan sonra istediğimiz kadar kamusal ahlaksızlık düşündüm. Eğildim ve Baxter ayak parmaklarının üzerinde esnedi, uzandı ve uzun parmaklı bir elini çenemin mentşesine dolayarak beni kendine çekti.

Tadı şampanya gibiydi ve ben onun yumuşak dudaklarındaki tadı yaladım.

Öpücük muhtemelen uygun olandan çok daha uzun sürdü ama umursamadım.

Baxter geri çekildiğinde çok uzağa gitmedi. Bakışlarımla buluştuğunda başparmağı elmacık kemiğim boyunca nazikçe yatıştırıcı daireler çizdi ve bedenlerimiz ikimiz için de ikinci doğa gibi hissettiren bir şekilde birbirine karıştı.

"Tüm bunlar için teşekkür ederim," dedi Baxter usulca. Sesindeki huşu ve şaşkınlık o kadar gerçektir ki tepki vermekten kendimi alamadım. Boğazım yeniden kurudu ve gözlerim yandı. Odaya şöyle bir göz gezdirdim, her şeyi onun gözlerinden görüyordum, aşk eylemi her zamankinden daha belirgin hale gelmişti. "Sen tanıdığım en tatlı adamsın."

Daha önce bana hiç tatlı denmemişti.

Arzuladığım bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Başımı eğdim, Baxter duvara yaslanana ve ben odanın geri kalanını görmesini engelleyene kadar bizi duvara doğru kaydırırken gözlerimdeki yanma daha da güçlendi. Alnımız birbirine değene ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar eğildiğimde sessizliğe olan ihtiyacımı hissederek bana gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye söz verdim usulca, kelimeler kalbimde zonklayarak ilerliyordu.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi, elmacık kemiğimi okşayarak beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve nefessiz bıraktı.

"Seninle ilgileneceğim," diye yemin ettim, sesim titriyordu.

"Yapacağınızı biliyorum, Paxton." Baxter dudaklarıma nabzımı hızlandıran ve yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzülmesine neden olan nazik bir öpücük kondurdu. "Ben de sizinle ilgileneceğim."

Kalbim titredi ve onu kendime doğru daha sıkı çektim, böylece sıcaklığını ruhumun içine çekebilir ve sözlerinin tatlılığının kendi çatlaklarıma içine sızmasına izin verebilirdim. Belki de ikimizin de iyileşmesi uzun zaman alacaktı. Belki de hiç iyileşemeyecektik. Ama o anda, birbirimize sarıldığımızda hissettiğim tek şey güneş ışığıydı ve kalplerimizdeki gölgeler aydınlandı.

epilogue

BAXTER

Bir yıl sonra, Noel günü

"Aman Tanrım," diye sızlandı Becca son kutuları ona uzatırken. "Daha var mı?"

"Evet." Güldüm, onu fırının kapısına doğru hafifçe itmeden önce kalçalarımızı birbirine vurdum.

"Dün gece hazırlıkları bitirdiğimizi sanıyordum." "Görünüşe göre bitirmemişiz."

Yine Noel Hullabaloo zamanı gelmişti. Resmi olanın. Fırın tüm yıl boyunca sorunsuz çalışmıştı ve Paxton'ın kurduğu kahve barının da eklenmesiyle işler patlamıştı. Hiç bu kadar çok müşterim ya da bu kadar boş zamanım olmamıştı.

Görünüşe göre Nathan yemek yapmayı seviyordu çünkü o Ocak ayında yanımda çıraklık yapmaya başlamıştı ve dükkânı kendi başına açıp kapatabilecek kadar kendine güvenene kadar onu aylarca eğitmiştim. Babasıyla çıkmaya başladıktan yaklaşık altı ay sonra Nathan beni bir kenara çekerek bana Baxter'dan başka bir isimle hitap edip edemeyeceğini sordu. Görünüşe göre artık benim adım Sarışın Baba ve/veya Küçük Baba'ydı.

Becca başka bir hikayeydi. Fırını ne kadar sevse de -çünkü orayı yaşayarak ve soluyarak büyümüşü- Paxton'ın çizgisini tercih ediyordu

benimkiyle aynı. Liseden hemen sonra ticaret okuluna gitmeye karar vermişti ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Ayrıca epeyce kas yapmıştı ve bununla gurur duyduğu belliydi çünkü onu günde en az üç kez aynada merakla esnerken yakalıyordum.

"Paxton hariç herkes saat altıda geliyor," dedim ona, kafamın içinde planlarım dönüp duruyordu. Önce Paxton gelecekti, mekânın boş olmasına çok şaşırıracaktı. Bana herkesin nerede olduğunu soracaktı, ben de elimi cebime atıp telefonumu alıyormuş gibi yapacak ve... "Onları *arayayım* mı?" diyecektim.

Sonra yaz boyunca onun için yaptırdığım sade siyah nişan yüzüğünü çıkardım.

Mükemmel olurdu.

Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey onu mahvedemez.

Mutfağa doğru ilerlerken bir sıcak hava patlaması bize doğru geldi. Adımlarımda bir sıçrama vardı ve süslemelerle dolu kutuların sonuncusunu güzel-özel-ekmek masamın üzerine koyup dükkânı güzelleştirebilmek için kendi heyecanımı bastırmaya çalışırken Becca bana gözlerini devirdi.

Hiçbir şey bunu
mahvedemez. Hiçbir
şey.

Pekala.

Bunun dışında.

Dükkânın ön kısmına doğru ilerlediğimde çenem yere düştü ve Becca'nın kahkahaları arkamda kıkırdadı.

Küçük pislik bunu biliyordu ve beni uyarmadı.

Gül yaprakları zemini süslüyor, mumlar granit tezgâhın üzerine balmumu akıtıyordu. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi odanın ortasındaydım ve havadaki sıcak kakao kokusunu almadan edemiyordum.

Paxton tek dizinin üzerine çökmüştü, etrafı yüz ya da daha fazla gülle çevriliydi, yanakları kızarmış bir halde bana bakarken iri vücudu sinirden titriyordu.

"Hayır," diye usulca soluklandım, az sonra olacakları dehşetle fark etmiştim. Şaşırmış görünüyordu.

Siyah kadife yüzük kutusu elinde titriyordu. Elllerinde o kadar küçüktü ki bir oyuncak gibi görünüyordu ve yardım edemedim ama bocalamaya çalıştım.

Gözlerindeki kırgınlık ve belirsizlik parıltısını gördüğümde elimden geldiğince geri çekildim.

"Siktir! Hayır. Yani..." Ellerim titrerken güllerin üzerinden atlayarak öne doğru yalpaladım ve elimi arka cebime attım.

"Hayır mı?" İncinmiş görünüyordu.

"Yani! *Evet!*" Parmaklarım kendi yüzük kutumun pürüzsüz ahşabıyla buluştuğunda hızla ağzımdan kaçırdım. Kutuyu ona doğru iterken içimden bir kahkaha yükseldi. Gözlerindeki acı eriyip gitti ve kaşları düştü, başını eğip kutuyu incelerken dudaklarından sessiz, küçük bir homurtu çıktı.

"Sen..." diye başladı, sonra durdu.

"Bir kelime oyunu ve her şeyi planlamıştım."

Paxton homurdandı, başını sallarken sesi gırtlaktan gelen bir kıkırdamaya dönüştü ve ben de kendi dizlerimin üzerine çökmek için milyonlarca yıl beklemiş gibi hissettim. "Planlarımı mahvettin," diye yakındım usulca, ama vücutlarımız birbirine değene ve göğüslerimiz çarpışana kadar yaprakların arasından geçerken sadece şaka yapıyordum.

Paxton'ın nefesi yanağımda gezinirken başını eğip yanağıma nazik bir öpücük kondurdu.

"O zaman bu bir evet mi?" diye gürlledi, çoktan elime uzanmıştı.

"Tabii ki," diye güldüm, biraz sevinçten de öte. Başım dönüyordu, çünkü olan bitenler sonunda beni yakalamıştı ve elimi kullanmasına izin verdim. Küçük gümüş bant parmağıma kayarken ona bakmak için döndüm, nefesim göğsümde kekeleyor, gözlerim yanıyordu.

"Benimle evlenir misin, Baxter Baker?" Paxton resmi bir şekilde sordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Birlikte geçirdiğimiz son bir yılı düşündüm.

Paxton beni destekledi, sevdi ve güldürdü. Çabuk öfkelenirdi ama yatıştırması daha da çabuk olurdu; öfkesi nadiren bana yönelirdi. Sert dış görünüşüne rağmen iletişim kurma konusunda mükemmeldi ve her geçen gün bana duygularını anlatma konusunda daha iyi hale geldi, tıpkı benim ona duygularımı anlatma konusunda daha iyi hale geldiğim gibi.

Bir yıl terapi gördükten sonra sorunlarımın çoğunun hiçbir şeyin kalıcı olmayacağı korkusundan kaynaklandığını biliyordum -insanlar öldü, hayat devam etti, her şey değişti... ama Paxton.

Paxton sarsılmaz bir güçtü.

Sağlam, emin, doğru.

Ve tüm korkularıma rağmen onun bana olan sevgisinden bir kez bile şüphe etmedim.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Sabahları ne kadar huysuz olduğunu seviyordum. Nathan için endişelenmesini seviyordum. Gülüşünü, öfkesini, ona ısıtılmış paltoların yollarını gösterdiğim için beni dünyanın en zeki adamı olarak görmesini seviyordum.

En çok da bana yaslanmayı, bana güvenmeyi seçmesini sevdim. Kalbine girmeme izin vermesini. Bana yaptığı gibi onu sevmeme ve korumama izin vermesini.

"I dough' demek istemeyeceğinden endişelendim." Paxton dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle mırıldandı.

Güldüm. "Google'da pasta kelime oyunları mı arattın?" "Yaptım."

Sonra onu öptüm, emin ve tatlı bir şekilde, parmaklarım saçlarının arkasına dolanırken kendi yüzüğüm yumuşak ve küçük bir gümbürtüyle yere düştü. Öpücüğün içinde inledi, beni kendine doğru çekti, vücudu benimkine doğru bastırıldığı yerde sıcaktı. Kürek kemiklerim soğuk zeminle buluşana kadar beni geriye itti. Kalçalarımın arasına bastırırken dili dudaklarımın arasından kaydı. Etrafında inledim, topuklarım hamstringlerine kazarken, onun için çırpındığını hissettim.

yanımızdaki atılmış yüzük.

Öpüşmemize ancak parmağına uyumlu yüzüğü takmama yetecek kadar ara verdik.

Dili sıcak ve kaygandı, benimkinin üzerinde kayıyordu ve ben onu tatmak için çaresizce kıpırdanarak yaklaştım.

"Ew!" Becca'nın sesi arkamızda yankılandı ve birbirimizden ayrıldık, kalbim yükselirken kahkahalar odadaki gerilimi parçaladı. Becca'ya ve onun artık tanıdık gelen bok yiyici sırtışına bakmak için başımı arkaya eğdim.

"Bir oda tut." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Artık atkuyruğuna terfi etmişti. Topuzları terk edilmişti. Belki de bunun onu daha yaşlı gösterdiğini düşünüyordu? Yine de hiçbir şey onun küçük bir melek olduğu gerçeğini değiştiremezdi. "Siz ikiniz ergen gibisiniz."

Ben de sık sık böyle düşünürdüm ama bunu kızımdan duymak daha da komik hale getirdi.

Homurdandım, Paxton'ın cevap kahkahası göğsümde gümbürdedi. Onun genç ve sınır tanımayan sırtışını izledim ve fark ettim ki... belki de o haklıydı.

Paxton kendimi yeniden genç hissetmemi sağladı, sanki arafta geçirdiğim onca yıl kozamdan kaçarken kelebek kanatlarımın çırpınışıyla birleşmişti.

Yol boyunca bir şekilde bana nasıl baba, iş sahibi ve Baxter olunacağını öğretti.

Mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde dengeli.

Becca'nın itirazlarına aldırmadan sol elimi Paxton'ın boynunun arkasına doladım ve onu bir başka açgözlü öpücüğün içine çektim. Parmağımdaki yüzüğün ağırlığı, aramızdaki havaya bir söz yerleşirken karıncalandı.

Sonsuzluk asla yeterince uzun olmayacaktı ama iyi bir başlangıçtı.

Son

Bu yılı büyülu kılan herkese **çok teşekkür ederim**. Bu tatil sezonunda hepinize biraz sevgi yaymak için bir hikaye yaratmak istedim. 2022 macera, sürpriz, yeni arkadaşlıklar ve bolca yazıyla dolu harika bir yıl oldu! Önümüzdeki yıl tüm yeni projelerimle sizi daha fazla yolculuğa çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Nezaketiniz, coşkunuz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim, benim için dünyalara bedelsiniz. **İyi tatiller! 2023'te görüşmek üzere.**

Benimle iletişimde kalmak ve *Ormanda Bir Canavar Var'ın* ücretsiz e-kitabı ve *Cloudy with a Chance of Dildos* serimin özel bölümleri dahil olmak üzere ücretsiz içerik almak istiyorsanız, [buradan](#) bültenime kaydolabilirsiniz. Ya da Facebook grubuma katılın, [Fae's Faves](#)! Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz.

Let Our Hearts Be Light ile ilgili tüm paylaşımlar, yorumlar, incelemeler ve tartışmalar teşvik edilmekte ve takdir edilmektedir!

also by fae

Ürkütücü Çocuklar Serisi

[Isır Beni! \(Sevdiğimi Biliyorsun\)](#)

[Sahip Ol Bana! \(Seni İstiyorum\)](#)

Freebies

[Ormanda Bir Canavar Var](#)

[Cloudy with a Chance of Dildos](#)

about fae

Fae romantik olan her şeye takıntılıdır. Genç yaşlardan itibaren tekrar tekrar aşık olma tutkusu olduğunu fark etti. Hem sanatı hem de yazıları aracılığıyla hikayeler anlatmayı seviyor. Klasik canavarlara, tanışmalara ve çağdaş romantizme olan tutkusuyla onu sık sık burnu bir kitaba sıkışmış ve kucağında evcil corgi Champa ile bulabilirsiniz.

Şu anda muhteşem kocası ve squishmallow koleksiyonuyla Utah'ta yaşıyor. Onun kitaplarından birini okuduğunuzda, insanlar, canavarlar ve sevimli pislikler arasında sizi güldürecek (ve ağlatacak) aşk hikayeleri bulmayı bekleyebilirsiniz. Her hikâye sonsuza dek mutlu olma garantisiyle geliyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

www.faelovesart.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.